Agatha Christie

Agatha Christie

Cele două adevăruri

„Oricâtă dreptate aş avea, gura mea mă va osândi. Sunt îngrozit de toate durerile mele. Ştiu că nu mă vei scoate nevinovat”.
IOV

Capitolul I

Când sosi la locul de trecere cu bacul, se însera.
Ar fi putut să ajungă mult mai repede, dar o lungise cât mai mult cu putinţă.
Întâi întârziase la masa prietenilor din Redquay într-o plăcută conversaţie, punctată de un schimb de veşti despre cunoştinţe comune. Apoi, prietenii îl invitaseră să rămână la ceai şi el acceptase. Dar la un moment dat îşi dăduse seama că nu mai putea să amâne.
Automobilul închiriat aştepta afară. Îi salutase pe toţi şi plecase. După şapte mile de drum de-a lungul coastei, maşina o cotise spre interior, urmând poteca în pantă prin pădurea care se sfârşea în micul chei de piatră al râului.
Acolo era un clopot, pe care şoferul îl lovi cu putere, ca să cheme bacul de la malul opus.
— Mai aveţi nevoie de mine, domnule?
— Nu, răspunse Arthur Calgary. Am comandat o altă maşină, care va veni să mă ia peste o oră de acolo şi să mă ducă la Drymouth.
Omul băgă în buzunar preţul cursei şi bacşişul. Scrută râul în obscuritate şi zise:
— Vine, domnule.

Cu un scurt salut, întoarse maşina şi o luă în susul colinei. Arthur Calgary rămase să aştepte singur pe chei. Singur cu gândurile sale şi plin de teamă pentru ceea ce îl aştepta. Ce decor sălbatic, se gândi. Puteai să-ţi imaginezi că te găseai pe un lac scoţian, departe de toate. Şi în schimb, la câteva mile mai încolo, erau hotelurile, magazinele, barurile şi forfota din Redquay. Medită, şi nu era pentru prima dată, la extraordinarele contraste ale peisajului englez.

Auzi plescăitul molcom al vâslelor, în timp ce bacul acosta la micul chei. Calgary coborî scăriţa şi sări în vasul pe care bătrânul barcagiu îl ţinea în loc cu o cange. În timp ce ieşeau în larg, o uşoară boare de vânt îi ajunse, foşnind dinspre mare.

— Este frig astă seară, zise bătrânul.

Calgary răspunse cum se cuvenea. Şi admise că în ziua precedentă temperatura fusese mai blândă.

I se părea că ochii barcagiului exprimau o curiozitate voalată. Un străin după terminarea sezonului turistic… Şi care, pe deasupra, traversa la o oră insolită… Prea târziu ca să servească ceaiul la barul local… Fără bagaj, aşadar cineva care nu avea de gând să rămână. (De ce, la urma urmelor, se gândi Calgary, se făcuse atât de târziu? Încercase, poate inconştient, să amâne acest moment? Să îndepărteze la maximum momentul crucial?) Mintea sa se îndreptă spre altă apă – Tamisa.

Rămăsese acolo să fixeze impunătoarea masă lichidă, fără să o vadă (era cu putinţă să se fi întâmplat doar cu o zi înainte?), apoi se întoarse din nou către omul aşezat la birou. Privise ochii aceia pierduţi într-o reflecţie pe care nu reuşise să o înţeleagă. O anume rezervă, ceva de gândit, dar nu de exprimat…

„Probabil că învaţă să nu lase niciodată să se vadă ceea ce cred”, îşi spusese. Totul la un loc, dacă stai să te gândeşti bine, era destul de înspăimântător. El trebuia să facă ce era de făcut şi după aceea – să uite!

Îşi încruntă fruntea la amintirea discuţiei avute cu o zi înainte. Glasul acela plăcut, calm, detaşat, întrebase:

— Sunteţi, într-adevăr, hotărât să procedaţi astfel, dr. Calgary?

Răspunsese cu impetuozitate:

— Cum aş putea să procedez altminteri? O înţelegeţi bine şi dumneavoastră. Trebuie să admiteţi că nu pot să mă sustrag!

Dar nu înţelesese privirea ochilor cenuşii, feriţi de ai săi, şi rămăsese cumva perplex din cauza răspunsului.

— Trebuie să examinăm totul cu atenţie… Sub toate aspectele.

— Nu poate să aibă, neîndoielnic, decât un singur aspect, din punctul de vedere al justiţiei. Nu credeţi?

Vorbise cu avânt, suspectând pentru o clipă faptul că vorbele celuilalt ar fi mascat sugestia infamă de a trece totul sub tăcere.

— Într-o privinţă, da. Dar, vedeţi, există ceva mai mult decât ceea ce se numeşte obişnuit justiţie.

— Nu sunt de acord. Trebuie să avem în vedere familia.

— Desigur… Tocmai la ei mă gândeam.

Lui Calgary i se păruse absurd că se gândea la ei…

Dar imediat, cu acelaşi ton plăcut, adăugase:

— Normal, dr. Calgary, rămâne ca dumneavoastră să hotărâţi. Trebuie să faceţi ceea ce simţiţi ca o datorie.

Bacul se izbi de plajă. Trecuse Rubiconul.

Cu accentul său dulce, din vest, barcagiul îi spuse:

— Face patru pence, domnule, sau doriţi dus-întors?

— Nu, răspunse Calgary, nu va fi întoarcere. (Ce aer de rău-augur avea fraza asta!) Plătesc. Cunoşti o casă numită Sunny Point {1}?

Bătrânul nu se strădui să-şi ascundă curiozitatea. În ochii lui fulgeră o scânteie de lacom interes.

— Cum să nu? E acolo, la dreapta – iată, se poate vedea printre copacii aceia. Nu aveţi altceva de făcut decât să

urcaţi colina, să ţineţi dreapta şi să o luaţi pe strada nouă care traversează aşezarea. Este ultima casă, la capăt.

— Mulţumesc.

— Sunny Point aţi spus, domnule? Unde doamna Argyle…

— Da, da! I-o tăie scurt Calgary, care nu voia să vorbească despre asta. Sunny Point.

Un zâmbet ambiguu lăţi buzele barcagiului, făcându-l să semene cu un faun bătrân şi viclean.

— Ea a botezat casa aşa, în vremea războiului. Atunci era nouă, abia construită şi nu avea nume. Însă terenul, colţul acela de pădure, se chema Viper’s Point {2}. Dar, pentru ea, nu suna bine…, nu era un nume potrivit… Şi i-a spus Sunny Point. Noi, însă, îi zicem Viper’s Point…

Calgary îi mulţumi brusc, îi ură o seară bună şi se îndreptă spre colnic. După câte se părea, toţi erau la treburile lor, dar el avea impresia că ochi invizibili iscodeau pe la ferestre. Lumea îl privea, ştia spre ce se îndrepta şi şoptea: „Se duce la Viper’s Point”.

Îşi întrerupse brusc şirul gândurilor. Trebuia să se concentreze şi să decidă cu exactitate cum avea să înceapă…

Calgary ajunse la capătul frumoasei străzi noi, flancată de vilişoare graţioase, de construcţie recentă, fiecare cu grădiniţa sa, aranjată după gustul celui care o ocupa.

Trecu de poarta cu înscrisul SUNNY POINT în litere gotice şi parcurse o scurtă alee. Casa era aici, dinaintea lui. Era un edificiu modern, lipsit de trăsături distinctive, solid construit, cu fronton şi portic. Ar fi mers bine în orice zonă suburbană de o anume clasă, sau undeva într-un perimetru în dezvoltare. Nu-şi merita frumoasa vedere, se gândi Calgary. Într-adevăr, peisajul era uluitor. Râul descria o curbă în jurul podului, aproape învârtindu-se în jurul lui însuşi. În faţă se înălţau coline împădurite, la stânga râul

urca din nou, formând o altă toartă, iar mai departe se zăreau fâneţe vaste şi livezi.

Calgary se opri un moment să privească în jur. Aici ar fi trebuit construit un castel, se gândi. Unul din acele imposibil ridicole castele din poveştile cu zâne, care par făcute din turtă dulce şi din zahăr-candel. În schimb, această casă dovedea bun gust, echilibru, moderaţie, abundenţă de bani şi nici un dram, măcar, de imaginaţie. Pentru aceasta, fireşte, nu trebuia acuzată familia Argyle. Ei cumpăraseră casa gata făcută. Totuşi, o aleseseră sau o alesese unul dintre ei (doamna Argyle?).

Nu poţi să mai amâni, îşi zise Calgary şi apăsă pe butonul soneriei de lângă uşă.

Aşteptă. După un interval cuviincios, sună din nou.

Nu se auziră paşi înăuntru, dar, pe neaşteptate, uşa se deschise.

Calgary tresări, făcând un pas înapoi. În închipuirea sa, deja surescitată, figura ivită în prag i se păru însăşi personificarea Tragediei venită să-i bareze mersul. Avea o faţă tânără. Într-adevăr, tragedia îşi avea veritabila esenţă în durerile răscolitoare ale tinereţii. Masca Tragică, se gândi, trebuie să fi fost întotdeauna o mască tânără. Vulnerabilă, predestinată… Ca soarta care o poartă inexorabil la întâlnirea cu… Viitorul.

Revenindu-şi, notă pentru sine: „Tipul irlandez”. Albastrul închis al ochilor umbriţi de gene întunecate, neîmblânzirea pletelor negre, delicata frumuseţe a structurii craniene şi a pometilor…

Fata stătea nemişcată în prag, tânără, vigilentă şi ostilă.

— Ce doriţi? Întrebă în cele din urmă.

— Domnul Argyle e acasă? Întrebă la rândul său Calgary, pe un ton convenţional.

— Da, dar nu primeşte pe nimeni. Oameni pe care nu-i cunoaşte, vreau să spun. Dumneavoastră nu sunteţi un cunoscut de al lui, e adevărat?

— Nu, dar…

Ea începu să închidă uşa.

— Atunci ar fi mai bine să-i scrieţi…

— Scuzaţi-mă, dar trebuie neapărat să-l văd. Sunteţi domnişoara Argyle?

— Da, încuviinţă în silă. Sunt Hester Argyle. Dar tatăl meu nu primeşte pe nimeni. Nu fără fixarea întâlnirii.

— Vin de departe…

— Aşa spun toţi. Dar credeam că s-a terminat, odată pentru totdeauna!

Cu un ton acuzator, adăugă:

— Sunteţi ziarist, îmi închipui!

— Nu, nicidecum!

Fata îl privi în ochi, suspicioasă, aproape fără să-i vină să creadă.

— Atunci, ce doriţi?

În spatele ei, în fundul vestibulului, Calgary văzu un alt chip. Era plat, comun, chipul unei femei la jumătatea vârstei, cu părul creţ, de un cenuşiu-gălbui, adunat în vârful capului. Părea suspendat în aer.

— Este vorba de fratele dumneavoastră, domnişoară Argyle.

Hester Argyle îşi reţinu brusc respiraţia. Fără convingere, întrebă:

— Michael?

— Nu, fratele dumneavoastră Jack.

Izbucni:

— Ştiam! Ştiam că o să ajungeţi la Jacko! De ce nu ne lăsaţi în pace? Totul e trecut! Terminat. De ce să mai vorbim de asta?

— Niciodată nu se poate spune cu certitudine că un lucru e sfârşit.

— Dar acesta este sfârşit! Jacko este mort. Totul e trecut. Dacă nu sunteţi ziarist, sunteţi medic, psihiatru sau ceva de acest gen. Vă rog: plecaţi! Tatăl meu nu poate fi deranjat. Este ocupat.

Făcu gestul să închidă uşa, dar Calgary smulse precipitat din buzunar un plic şi i-l puse în mână, zicând:

— Am aici o scrisoare de la domnul Marshall.

Descumpănită, întrebă:

— Domnul Marshall din Londra?

Imediat, femeia de vârstă mijlocie se alătură fetei. Îl scrută pe Calgary cu atitudinea unei posluşnice care cercetează vizitatorul prin ferestruica mănăstirii.

— Vine din partea domnului Marshall? Întrebă femeia, ca şi cum i-ar fi imputat vreo vină.

Hester fixa plicul pe care îl ţinea între degete. Deodată, fără nici o vorbă, se întoarse şi alergă în sus, pe trepte.

Calgary rămase în prag, într-o tăcere prudentă.

Aproape deîndată îi ajunse vocea lui Hester, rece şi distantă:

— Tata spune să urce.

Împotriva voinţei sale, femeia se dădu la o parte. Calgary îi trecu prin faţă, îşi puse pălăria pe un scaun şi o urmă pe tânăra care îl aştepta pe palier.

Interiorul casei îi dădu impresia unui ambient vag igienic. Ca un orfelinat de lux, se gândi. Hester îl conduse de-a lungul unui coridor, coborî trei trepte şi, deschizând larg o uşă, îl invită să intre. Apoi îl urmă şi închise uşa.

Camera era o bibliotecă şi Calgary privi în jur cu o senzaţie de plăcere. Aici se respira un alt aer. Aceasta era o încăpere în care un om trăia, fie lucrând, fie stând în tihnă. Pereţi tapetaţi de cărţi, fotolii ample, un pic şubrezite, dar comode. Era o simpatică dezordine de hârtii pe birou, de cărţi pe măsuţe. Zări fugar o femeie părăsind camera. Era tânără şi mai degrabă drăguţă. Pe urmă, atenţia îi fu atrasă de bărbatul care se ridica în picioare şi îi venea în întâmpinare, cu scrisoarea deschisă în mână.

Prima impresie pe care Leo Argyle i-o făcu lui Calgary a fost aceea a unei fiinţe rarefiate şi transparente, aproape inexistente. O amintire de om! Vocea i se revelă plăcută, dar puţin sonoră.

— Dr. Calgary? Luaţi loc, vă rog.

Calgary se aşează. Acceptă o ţigară. Amfitrionul luă loc în faţa lui. Totul – fără grabă, ca într-o lume în care timpul nu prea avea importanţă. Pe chipul lui Leo Argyle plutea un zâmbet afabil şi, atunci când vorbea, ciocănea uşor scrisoarea cu un deget pal.

— Domnul Marshall îmi scrie că aveţi să ne daţi o veste importantă, dar nu precizează ce fel. Zâmbetul i se accentuă. Avocaţii sunt mereu atenţi să nu se compromită, nu?

Cu surprindere, Calgary îşi dădu seama că, în comparaţie cu el, acesta era un om fericit. Nu pentru că s-ar fi bucurat de viaţă cu ardoare, cum obişnuit se concepe fericirea, ci fericit într-un fel al său de a se retrage în umbră, de a căuta satisfacţii mai intime. Era un om asupra căruia lumea exterioară nu lăsa urme. Şi era fericit că era aşa. Calgary nu-şi dădea seama de ce era surprins de asta, dar era.

— Aţi fost foarte amabil că m-aţi primit, spuse pentru început. Am crezut că e mai bine să vin personal, decât să vă scriu. Făcu o pauză, apoi, cu o neaşteptată agitaţie, adăugă: E dificil… Foarte dificil…

— Nu vă grăbiţi.

Tonul lui Leo Argyle era politicos şi distant. Se înclină spre vizitator, cu evidenta intenţie de a-l încuraja.

— Dat fiind că această scrisoare vine de la Marshall, presupun că vizita dumneavoastră are legătură cu nefericitul meu fiu Jacko – Jack. Jacko îi spuneam în familie.

Toate cuvintele şi frazele pregătite cu grijă fugiseră din mintea lui Calgary, care se găsi confruntat cu teribila realitate a ceea ce trebuia să zică. O luă de la capăt:

— E îngrozitor de dificil…

După o scurtă tăcere, Leo spuse cu precauţie:

— Dacă putem să vă fim de ajutor… Noi ştiam perfect că Jacko nu era… O fiinţă întru totul normală. Probabil, orice aţi avea să ne comunicaţi, nu va fi pentru noi o surpriză. In

ceea ce priveşte tragedia, am fost întotdeauna convins că, în realitate, Jacko nu a fost responsabil de actele sale.

— Sigur că nu a fost.

Vorbise Hester, şi Calgary tresări la sunetul glasului ei. Momentan o uitase. Fata stătea pe braţul unui fotoliu chiar în spatele său, la stânga, şi când se întoarse să o privească, Hester se aplecă iute în faţă.

— Jacko era înspăimântător încă de copil, spuse ea pe un ton confidenţial. Când se înfuria apuca ce îi cădea în mână şi arunca împotriva…

— Hester… Hester, draga mea!

Vocea lui Argyle era îndurerată.

Cu o tresărire, fata îşi duse mâna la gură. Se împurpură dintr-odată şi, cu tipica stinghereală a tinerilor, se bâlbâi:

— Îmi cer scuze… Uitasem… Nu ar fi trebuit să spun aşa ceva, acum că el este… Acum că totul s-a sfârşit şi…

— Sfârşit şi înmormântat, completă Argyle. Toate acestea aparţin de-acum trecutului. Eu încerc – noi încercăm – să ne gândim la băiat ca la un invalid. O greşeală a naturii. Asta-i, cred, definiţia justă. Îl privi pe Calgary: Sunteţi de acord?

— Nu.

Urmă un moment de tăcere. Negaţia seacă îi luase prin surprindere pe cei doi ascultători. Ieşise cu o forţă aproape explozivă. Încercând să atenueze afectul, Calgary adăugă încurcat:

— Îmi pare rău… Dar, vedeţi, nu înţelegeţi încă…

— Aşa! Argyle reflectă o clipă, apoi se întoarse către fiica sa: Hester, poate că ar fi mai bine să ne laşi singuri…

— Nu mă duc! Trebuie să aud… Să ştiu despre ce este vorba.

— Ar putea să fie neplăcut.

Hester izbucni cu nerăbdare:

— Ce importanţă are dacă Jacko a comis şi alte nelegiuiri! Acum, totul s-a sfârşit.

Calgary interveni prompt:

— Nu e vorba ca fratele dumitale să fie comis ceva… Dimpotrivă, e chiar contrariul.

— Nu înţeleg.

Uşa din fund se deschise şi tânăra întrezărită cu puţin timp înainte de Calgary intră din nou în cameră. Era pregătită să plece şi purta o geantă mică de serviciu. I se adresă lui Argyle:

— Plec. Dacă mai e ceva…

Argyle avu un moment de ezitare (probabil că ezită întotdeauna, se gândi Calgary), apoi o luă de braţ şi o făcu să înainteze.

— Aşează-te, Gwenda, spuse. Să te prezint, hm! Dr. Calgary. Aceasta este domnişoara Vaughan…, ezită din nou, ca şi cum ar fi fost cuprins de-o îndoială,. Secretara mea de ceva ani, de-acum. Dr. Calgary, adăugă, a venit ca să ne zică… Sau ca să ne întrebe ceva legat de Jacko…

— Pentru ca să vă spun, interveni Calgary, întrerupându-l. Şi nu vă daţi seama că îmi faceţi sarcina mai grea cu fiecare minut care trece.

Cei trei îl priviră un pic surprinşi, dar în ochii Gwendei Vaughan Calgary sesiză un fulger, care s-ar fi zis că era de înţelegere. Ca şi cum, pentru o clipă, el şi ea ar fi fost aliaţi. Ca şi cum ea i-ar fi zis: „Ştiu foarte bine cât pot fi de dificili aceşti Argyle”.

Era, într-adevăr, atrăgătoare femeia aceasta, deşi nu mai era foarte tânără, poate spre treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani. Avea o figură frumoasă, păr şi ochi castanii şi, pe total, un aer de vitalitate, sănătos. Părea abilă şi inteligentă.

Argyle observă, cu o nuanţă de răceală:

— Chiar nu mi-am dat seama că îngreunez situaţia, dr. Calgary. Şi sigur că nu aveam intenţia. Dar, dacă vreţi să treceţi la problemă…

— Aveţi multă dreptate şi îmi cer scuze. Însă îndărătnicia cu care dumneavoastră şi fiica dumneavoastră continuaţi să insistaţi că totul e trecut, sfârşit, încheiat… Nu este aşa. Cine a spus că „Nimic nu este terminat…

— Până când nu-i drept încheiat”, sfârşi pentru el domnişoara Vaughan. Kipling.

Îi făcu din cap un semn de încurajare şi Calgary încercă o senzaţie de recunoştinţă.

— Când veţi auzi ceea ce am să vă spun, continuă Calgary, veţi înţelege dificultatea sau, mai bine zis, durerea mea. Dar, mai întâi, trebuie să vă spun câteva lucruri despre mine. Specialitatea mea este geofizica şi recent am luat parte la o expediţie în Antarctica. M-am întors în Anglia doar cu câteva săptămâni în urmă.

— Expediţia „Hayes Bentley”? Întrebă Gwenda.

— Întocmai. Spun aceasta pentru a vă explica cine sunt şi de ce n-am avut posibilitatea, pentru aproximativ doi ani, să fiu la curent… cu evenimentele cotidiene.

Gwenda îi veni din nou în ajutor:

— Vreţi să ziceţi, de exemplu, cu procesele pentru omucidere?

— Exact, domnişoară Vaughan. Şi, întorcându-se spre Argyle: Vă cer iertare dacă vă vorbesc despre lucruri dureroase, dar trebuie să verific cu dumneavoastră ore şi date. Pe 9 noiembrie, acum doi ani, spre ora şase a serii, fiul dumneavoastră Jack a trecut pe aici şi a avut o discuţie cu mama sa, doamna Argyle.

— Soţia mea. Da.

— I-a spus că avea necazuri şi i-a cerut bani. Ceea ce se mai întâmplase…

— De mai multe ori, admise Leo cu un oftat.

— Doamna Argyle l-a refuzat. El a devenit insistent, ameninţător. În cele din urmă, a ieşit urlând că se va întoarce şi că ea ar fi trebuit să se debaraseze de el cu „frumosul”. Îi zisese: „Doar nu vrei să ajung la închisoare!”

Însă răspunsul a fost: „Încep să cred că ar putea fi cel mai bun lucru pentru tine”.

Leo Argyle părea că stă pe ghimpi.

— Am stat de vorbă cu soţia mea despre asta. Eram îndureraţi din cauza băiatului. După ce l-am salvat în

repetate rânduri, încercând de fiecare dată să-l aducem pe calea cea dreaptă, ni s-a părut că, poate, numai şocul unei sentinţe… Disciplina carcerei… Dar, vă rog, continuaţi!

— În aceeaşi seară, mai târziu, reluă Calgary, soţia dumneavoastră a fost ucisă… Lovită cu un vătrai, pe care erau amprentele digitale ale fiului dumneavoastră. În afară de aceasta, o sumă însemnată dispăruse din sertarul biroului, unde fusese ascunsă de sărmana doamnă. Poliţia v-a capturat fiul la Drymouth şi a găsit asupra sa banii, aproape totul în bancnote de câte 5 lire sterline. Pe o bancnotă era scris un nume şi o adresă, astfel încât banca a fost în măsură să-i identifice ca o restituire făcută doamnei Argyle chiar în dimineaţa aceea. Fiul dumneavoastră a fost acuzat şi judecat. După o pauză, Calgary adăugă: Verdictul l-a desemnat vinovat de crimă cu premeditare.

Cuvântul fatal, crimă, nu suscită nici un ecou şi dispăru, absorbit de perdele, de cărţi, de covoarele groase.

— De la domnul Marshall, avocatul apărării, urmă Calgary, am aflat că fiul dumneavoastră, când a fost arestat, şi-a proclamat nevinovăţia cu ardoare, ca să nu spun cu îndrăzneală. A susţinut că avea un alibi perfect pentru ora delictului, stabilită de poliţie între şapte şi şapte şi jumătate. A zis că tocmai atunci intra în Drymouth, cu maşina unui necunoscut, care îl luase de la Redmyn, adică la circa o milă de aici, cu puţin înainte de ora şapte. Nu ştia marca automobilului (la ora aceea era deja întuneric), dar a mai spus că era vorba de o berlină neagră sau albastru-închis, condusă de un bărbat de vârstă mijlocie. Toate eforturile depuse pentru găsirea acelei maşini şi a conducătorului au rămas inutile şi, pentru că a lipsit confirmarea celor susţinute de tânăr, avocaţii au ajuns la concluzia că era vorba de o minciună însăilată la întâmplare şi pe deasupra nu prea inteligentă…

La proces, linia de apărare principală a fost construită pe mărturia psihiatrilor, care s-au străduit să dovedească faptul că Jack Argyle era un dezechilibrat din naştere.

Judecătorul nu numai că nu a acceptat această teză, dar a şi comentat-o biciuitor şi a trecut decis împotriva acuzatului. Jack Argyle a fost condamnat la ocnă şi a murit de pneumonie în închisoare, şase luni mai târziu.

Calgary tăcu. Trei perechi de ochi erau fixaţi asupra lui. Cei ai Gwendei Vaughan exprimau interes şi profundă atenţie. Cei ai lui Hester rămâneau bănuitori. Privirea lui Leo Argyle părea goală.

— Confirmaţi că expunerea faptelor este corectă?

— Absolut, răspunse Leo. Însă nu înţeleg necesitatea readucerii aminte a unor fapte chinuitoare, pe care noi facem totul ca să le uităm.

— Iertaţi-mă. Trebuie să o fac. Mi se pare că dumneavoastră nu dezaprobaţi verdictul.

— Admit că faptele au fost cele pe care le-aţi înşirat. De aceea, dacă nu se trece de suprafaţă, a fost vorba, crud zicând, de un asasinat. Dar dacă se trece dincolo de suprafaţă, putem găsi atunci circumstanţele atenuante. Băiatul era dezechilibrat, chiar dacă, din păcate, nu în sensul legal al termenului. Vechile legi sunt înguste şi nesatisfăcătoare. Vă asigur, dr. Calgary, că însăşi Rachel, biata mea soţie, ar fi fost prima care să-l ierte şi să-l înţeleagă pe nefericitul băiat pentru actul său negândit. Avea idei foarte avansate şi umane, precum şi o profundă cunoaştere a factorilor psihologici. Ea nu l-ar fi condamnat.

— Ştia exact cum era Jacko, întări Hester. A fost întotdeauna aşa şi părea incapabil să se îndrepte.

— Aşadar, spuse încet Calgary, niciunul dintre dumneavoastră nu s-a îndoit de vinovăţia lui?

Hester fa cu ochii mari.

— Cum am fi putut? Sigur că era vinovat!

— Nu într-adevăr vinovat, o dezaprobă Leo. Nu-mi place să se folosească acest termen.

— Şi nici măcar nu este potrivit. Calgary suspină adânc: Jack Calgary era nevinovat.

Capitolul II

Vestea ar fi trebuit să producă un efect impresionant. În schimb, căzu înmuindu-se, ca un sac gol. Calgary se aşteptase la un prim-moment de năuceală, urmat de o furtună de exclamaţii şi de întrebări nerăbdătoare… Nimic din toate astea! Numai circumspecţie şi suspiciune. Gwenda Vaughan avea sprâncenele încruntate. Hester îl fixa cu ochi uriaşi. La urma urmelor, poate că era firesc… Nu putea fi uşor de digerat o asemenea revelaţie.

Leo Argyle îl întrebă, ezitând:

— Vreţi să spuneţi, dr. Calgary, că, după dumneavoastră, Jacko nu era responsabil de acţiunile sale?

— Vreau să spun că nu a comis delictul! Nu pricepeţi, oameni buni? Nu l-a comis. Nu putea să-l comită. Dacă nu ar fi fost să se întâmple cea mai stranie şi mai nefericită combinaţie de împrejurări, aş fi putut să-i dovedesc nevinovăţia. Eu aş fi putut să depun mărturie.

— Dumneavoastră?

— Eu eram omul cu maşina.

O spuse cu atâta simplitate, încât, pe moment, rămaseră încremeniţi. Înainte ca să poată răspunde, uşa se deschise şi femeia între două vârste intră hotărâtă.

— Trecând, am auzit că acest om spunea că nu Jacko a ucis-o pe doamna. Cum de ştie asta?

Faţa sa, din agresivă şi aspră, păru să se înmoaie dintr-odată.

— Trebuie să aud şi eu, imploră. Nu pot să rămân deoparte…

— Se înţelege, Kirsty. Faci parte din familie.

Leo Argyle i-o prezentă:

— Domnişoara Lindstrom, dr. Calgary. Doctorul tocmai ne spunea lucruri incredibile.

Calgary rămase perplex auzind numele suedez al lui Kirsty. Engleza femeii era excelentă, dar păstra un uşor

accent străin. Întorcându-se spre el şi asumându-şi un ton de reproş, femeia zise:

— Nu trebuia să veniţi aici să povestiţi asemenea lucruri. Erau resemnaţi şi acum i-aţi răscolit. Ceea ce s-a petrecut a fost din voinţa Domnului.

Se simţi iritat. Probabil, reflectă, femeia aceea erau un soi de piază-rea, care aduna exultând calamităţile. Ei bine, o să rămână cu mâinile goale.

Cu promptitudine şi scandând clar cuvintele, Calgary povesti:

— La ora şapte fără cinci a acelei seri, pe şoseaua principală de la Redmyn la Drymouth am luat în maşină un tânăr care făcea autostopul. L-am dus până la Drymouth. Am sporovăit şi l-am găsit foarte simpatic.

— Jacko era cuceritor, spuse Gwenda. Tuturor plăcea. Temperamentul său a fost acela care l-a ruinat. Şi-apoi era necinstit, dar lumea nu-şi dădea seama imediat.

Domnişoara Lindstrom o mustră:

— Nu ar trebui să vorbeşti aşa, acum că e mort.

Cu o umbră de asprime în glas, Leo Argyle luă din nou cuvântul:

— Continuaţi, vă rog, dr. Calgary. De ce nu aţi apărut înainte, imediat?

— Da. Vocea lui Hester avea un sunet sufocat. De ce v-aţi ţinut deoparte de toate acestea? Au fost apeluri în ziare, anunţuri. Cum aţi putut să fiţi atât de egoist, atât de perfid?

— Hester! Hester! O întrerupse tatăl său. Dr. Calgary nu şi-a terminat încă povestea.

— Înţeleg prea bine ceea ce simţiţi, îi spuse Calgary fetei. Dacă aţi şti ceea ce simt eu… Şi ceea ce am să simt mereu… Reveni: Era trafic mare pe stradă şi trecuse de şapte şi jumătate când l-am lăsat pe tânăr, al cărui nume nu-l cunoşteam, la Drymouth, în centru. Aceasta exclude vinovăţia sa, dat fiind că poliţia a stabilit definitiv că delictul a fost comis între şapte şi şapte şi jumătate.

— Da, zise Hester. Dar dumneavoastră…

— Aveţi răbdare, vă rog! Trebuie să ştiţi că mă găseam la Drymouth de câteva zile, în apartamentul pus la dispoziţie de către un prieten, ofiţer de marină, plecat în perioada aceea. Îmi împrumutase şi maşina sa, pe care o ţinea într-un garaj particular. Chiar atunci, pe 9 noiembrie, trebuia să mă întorc la Londra. M-am hotărât să plec cu trenul de seară, ca să am timp să fac o ieşire cu automobilul, o plimbare la Polgarth, care se află la aproximativ 40 de mile de Drymouth, pentru ca să mă întâlnesc cu o bătrână şi devotată guvernantă a familiei noastre. La înapoiere, m-am decis să fac un ocol, trecând prin Redmyn, ca să salut o altă persoană, pe care însă nu am găsit-o acasă.

Aşa se face că pe porţiunea dintre Redmyn şi Drymouth mi s-a întâmplat, cum v-am spus, să iau în maşină un necunoscut care făcea autostopul. După ce l-am lăsat în oraş, am dus automobilul la garaj, mi-am luat valiza şi am plecat la gară. Pentru că era devreme, m-am întors să-mi cumpăr ţigări. În timp ce traversam strada, am fost lovit de un autocar, care ieşea cu o viteză foarte mare dintr-o curbă.

După declaraţiile unor trecători, m-am ridicat aparent teafăr şi m-am comportat în modul cel mai normal. Mi-am zis că nu mi s-a întâmplat nimic, că trebuie să iau trenul şi m-am grăbit să mă reîntorc la gară. Când trenul a ajuns la Londra, mi-am pierdut cunoştinţa şi am fost transportat la spital, unde mi-au pus diagnosticul: comoţie cerebrală. După câte se pare, un asemenea efect întârziat nu e neobişnuit.

Când după câteva zile mi-am recăpătat cunoştinţa, nu-mi aminteam nici incidentul, nici călătoria la Londra. Ultimul lucru care îmi rămăsese în minte era plecarea cu maşina la Drymouth, ca să merg la bătrâna mea guvernantă, la Polgarth. Apoi – o lacună. M-au liniştit, asigurându-mă că fenomenul e destul de comun. Aparent nu exista nici un motiv pentru a crede că acele ore de rătăcire ar fi avut vreo importanţă. Nimănui, inclusiv mie, nu i-ar fi trecut prin

minte că, în seara aceea, am parcurs cu maşina şoseaua dintre Redmyn şi Drymouth.

Mai era puţină vreme până la data plecării mele din Anglia. Am fost ţinut în spital, în liniştea cea mai deplină, cu interdicţia de a citi până şi ziarele. Când a sosit momentul, am plecat direct la aeroport şi am luat avionul spre Australia, unde m-am alăturat expediţiei. Eram prea prins de pregătiri şi aveam mintea prea ocupată, ca să mă intereseze cronicile judiciare. În plus, lucrurile se calmaseră după arestare, iar când a avut loc procesul şi a fost amplu relatat în presă, eu eram de-acum în drum spre Antarctica.

Făcu o pauză. Toţi îl urmăreau cu sufletul la gură.

— Cam după o lună de la întoarcerea mea în Anglia, am făcut descoperirea. Cerusem ziare vechi ca să înfăşor nişte mostre şi proprietara casei mi-a adus un teanc, întinzând unul pe masă, am văzut fotografia unui tânăr al cărui chip mi-era cunoscut. Am încercat să-mi amintesc cine era şi unde îl întâlnisem. Nu am reuşit, dar, cu toate acestea, foarte ciudat, mi-a venit în minte că îi vorbisem de ţipari… Şi că rămăsese fascinat de ciclul lor de viaţă. Dar, când? Unde? Am citit articolul şi am aflat că tânărul se numea Jack Argyle, era acuzat de crimă şi spusese poliţiei că, făcând autostopul, fusese luat de un conducător auto cu o maşină închisă, neagră.

Şi iată că deodată, pe neaşteptate, am regăsit perioada aceea, foarte scurtă, rătăcită din viaţă mea. Eu fusesem, cel care îl luase pe tânăr să-l ducă la Drymouth. Îl lăsasem acolo… Mă întorsesem în apartament… Apoi traversasem strada să cumpăr ţigări. Mi-am amintit vag autocarul care mă lovea… După aceea – nimic, până la trezirea în spital. Din mersul la gară şi din drumul cu trenul la Londra nu rămăsese nici o urmă în memorie. Am citit şi am recitit articolul. Procesul se închisese de peste un an. Am consultat colecţiile de ziare pentru a afla amănunte, pe urmă am mers la Marshall & Marshall, care asiguraseră apărarea.

Am aflat că sosisem prea târziu pentru ca nefericitul tânăr să fie eliberat. Murise în închisoare de pneumonie, dar dacă nu i se mai putea face dreptate, putea să i se reabiliteze memoria, Am mers cu avocatul Marshall la poliţie. Cazul este în curs de-a fi analizat la parchet. Şi Marshall nu se îndoieşte că va fi remis Ministerului de Interne.

Normal, veţi primi de la Marshall o relatare completă, întârzierea se explică prin faptul că am vrut să fiu primul care să vă aducă la cunoştinţă adevărul. Datoria îmi cere să trec prin această încercare. Înţelegeţi, sunt sigur că voi avea permanent un sentiment de vinovăţie. Dacă aş fi fost mai atent la traversarea străzii… Vocea i se frânse. Îmi dau seama că sentimentele dumneavoastră faţă de mine nu vor putea fi niciodată de bunăvoinţă. Cu toate că, în final, nu sunt de condamnat, nu pot să nu mă consider răspunzător.

Gwenda Vaughan se grăbi să-l contrazică:

— Nici gând! Este… Este unul din lucrurile acelea tragice…, incredibile…, dar care se întâmplă.

Hester întrebă:

— V-au crezut?

Calgary o privi stupefiat.

— La poliţie… V-au crezut? Nu putea să fie în întregime invenţia dumneavoastră?

Fără voie, Calgary schiţă un surâs.

— Sunt un martor foarte credibil, răspunse politicos. Nu am nici un interes personal şi mi s-a verificat foarte amănunţit povestea: certificatul medical, diverse informaţii şi, în mod deosebit, la Drymouth. A, da! Marshall a fost prudent, fireşte, ca toţi avocaţii. Nu dorea să vă renască speranţa înainte de a avea certitudinea succesului.

Leo Argyle se agită în fotoliu.

— Dr. Calgary, ce înţelegeţi, exact, prin succes?

— Îmi cer scuze, se corectă în grabă Calgary. Nu este termenul potrivit. Fiul dumneavoastră a fost acuzat de o crimă pe care nu a comis-o, a fost judecat, condamnat şi a murit în închisoare. Dreptatea a sosit prea târziu, pentru el,

dar o dreptate va fi aproape sigur făcută şi se va acţiona pentru aceasta. După toate probabilităţile, ministrul de interne va recomanda Reginei reabilitarea lui Jack Argyle.

Hester râse, ironică:

— Reabilitarea. Pentru ceva ce nu a comis?

— Da, ştiu. Terminologia are întotdeauna ceva absurd. Dar, după câte cunosc, obiceiul cere prezentarea unei interpelări în Cameră. Va fi scos la lumină faptul că Jack Argyle nu a comis delictul pentru care a fost condamnat. Şi ziarele vor relua pe larg ştirea.

Tăcu. Nimeni nu deschise gura. O lovitură grea pentru ei, se gândi. Dar, după toate, şi o consolare.

Se ridică în picioare.

— Din păcate, nu-mi rămâne altceva de spus… Decât să repet cât sunt de mâhnit pentru tot ce s-a întâmplat şi să vă cer iertare. Tragedia care a pus capăt vieţii sale a tulburat-o şi pe a mea. Dar cel puţin, accentuă cu multă căldură, este ceva să ştii că nu el a comis crima aceea atroce… Că numele lui, numele dumneavoastră, va fi reabilitat în ochii lumii… Nu-i aşa?

Dacă spera să obţină un răspuns, greşea.

Leo Argyle stătea cufundat în fotoliu. Privirea Gwendei era aţintită pe chipul lui Leo. Hester se uita fix înainte cu ochii mari şi tragici. Domnişoara Lindstrom bolborosi ceva şi scutură din cap.

Calgary se opri dezorientat lângă uşă, întorcându-se să-i privească.

Gwenda Vaughan luă situaţia în mâini. Îl ajunse şi, atingându-i braţul, şopti:

— Ar fi bine să plecaţi acum, dr. Calgary. A fost un şoc prea puternic. Trebuie să aibă vreme să-şi revină.

Calgary încuviinţă şi trecu pragul. Dădu peste domnişoara Lindstrom, care îi zise:

— Vă conduc.

În timp ce aceasta închidea uşa, o întrevăzu pe Gwenda, care îngenunchea lângă fotoliul lui Leo Argyle. Fu surprins.

Pe palier, domnişoara Lindstrom îl înfruntă cu o voce severă, înţepenind asemenea unei santinele:

— Nu puteţi să-l înviaţi. Şi-atunci, de ce să le readuceţi în minte toate astea? Se resemnaseră. Acum suferă. E întotdeauna mai bine să laşi în pace câinele care doarme, încheie cu iritare.

— Memoria sa trebuie reabilitată.

— Frumoase sentimente, nimic de zis! Dar nu vă gândiţi ce înseamnă în realitate toate astea. Oamenii nu se gândesc niciodată. Bătu cu piciorul. Eu le vreau binele. Tuturor. Am venit în 1940, ca să o ajut pe doamna Argyle când a organizat sus, aici, în casă, un cămin de război… Pentru copiii scăpaţi din ruina caselor lor. Ce nu se făcea pentru ei! Aveau ce era mai bun. Au trecut aproape 18 ani. Şi-acum, când ea e moartă, tot aici sunt… Să le port de grijă, să conduc casa, să-i fac să mănânce cum trebuie. Ţin la toţi, desigur… Şi la Jacko ţineam mult. Dar… Era un ticălos!

Brusc îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Părea că uitase oferta de a-l conduce. Calgary coborî încet scara. Era pe punctul de a deschide uşa de la intrare, dotată cu o încuietoare de siguranţă căreia nu reuşea să-i dea de capăt, când auzi paşi uşori pe trepte. Era Hester, care cobora în fugă.

Fata făcu să sară încuietoarea şi îi deschise uşa. Se priviră în faţă şi Calgary înţelese mai puţin ca niciodată de ce trebuia să-l fixeze cu privirea aceea tragică şi plină de un mut reproş.

— De ce aţi venit? De ce?

Se uită la ea descumpănit.

— Nu vă înţeleg. Nu doriţi ca numele fratelui dumneavoastră să fie reabilitat? Nu doriţi să se facă dreptate?

— Frumoasă dreptate! Replică sarcastică.

— Nu înţeleg…

— Toţi îi daţi cu dreptatea! Ce importanţă are de-acum pentru el? El este mort. Nu Jacko e cel care contează.

Suntem noi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu vinovatul e cel care contează. Contează nevinovaţii. Îl apucă de braţ, apăsându-l cu degetele. Suntem noi cei care contăm. Nu vedeţi ce ne-aţi făcut?

Pe fundalul întunericului de afară se profilă figura unui bărbat.

— Dr. Calgary? Întrebă. Taxiul dumneavoastră pentru Drymouth.

— A… Mulţumesc. Vin acum.

Calgary începu să se întoarcă spre Hester, dar fata se retrăsese în casă.

Uşa de la intrare se închise cu o bufnitură.

Capitolul III

Hester urcă încet scara, aruncându-şi pe spate părul negru. Kirsten Lindstrom îi ieşi în întâmpinare pe palier.

— A plecat?

— Da.

— Eşti tulburată, Hester, observă femeia, punându-i blând mâna pe spate. Vino cu mine. Am să-ţi dau o picătură de brandy. Nu ne trebuia asta.

— N-am chef de nimic, Kirsty.

— Chiar dacă n-ai, îţi va face bine.

Pasivă, fata se lăsă condusă de-a lungul coridorului şi intră în salonaşul lui Kirsten Lindstrom. Acceptă băutura şi o sorbi încetişor. Exasperată, femeia explodă:

— A fost totul prea pe neaşteptate! Nu eram pregătiţi! De ce Marshall, avocatul, n-a scris mai întâi?

— Îmi închipui că dr. Calgary îl rugase să n-o facă. Voia să vină şi să ne spună chiar el.

— Ce idee! Cum îşi imagina că vom primi vestea?

— Îmi închipui, răspunse Hester cu o voce nesigură şi neutră, că după el ar fi trebuit să ne facă plăcere.

— Plăcere sau nu, oricum era o lovitură. N-ar fi trebuit să facă aşa ceva.

— Însă a fost un act de curaj din partea lui, remarcă fata, colorându-i-se chipul. Nu poate fi uşor să mergi la o familie să o anunţi că fiul, condamnat pentru crimă şi mort în temniţă, era în realitate nevinovat. Da, mă gândesc că îţi trebuie curaj, dar aş fi preferat să nu fi avut.

— E ceea ce am fi preferat cu toţii, aprobă domnişoara Lindstrom.

Hester o privi cu un interes subit, ceea ce o smulse din gândurile sale.

— Aşadar, şi tu, Kirsty, crezi asta? Mi se părea că numai eu.

— Nu sunt o proastă, replică brusc domnişoara Lindstrom. Pot să intuiesc anumite consecinţe la care acest dr. Calgary al tău pare să nu se fi gândit.

Hester se ridică.

— Trebuie să mă duc la tata, zise.

— Bine, încuviinţă Kirsten Lindstrom. De-acum o fi avut răgaz să se gândească la ceea ce e de făcut.

Când Hester intră în bibliotecă, Gwenda Vaughan era ocupată la telefon. Tatăl îi făcu semn să se apropie şi ea merse să se aşeze pe braţul fotoliului lui.

— Încercăm să intrăm în legătură cu Mary şi cu Micky, îi spuse. Trebuie să fie informaţi imediat.

— Alo! Spuse Gwenda Vaughan. Doamna Durrant? Aici Gwenda Vaughan. Tatăl dumitale vrea să-ţi vorbească.

Leo se duse la telefon şi luă receptorul.

— Mary? Ce faci? Dar Philip? Bine. S-a întâmplat ceva extraordinar… Şi m-am gândit să vă anunţ neîntârziat. Cu puţin timp în urmă a fost la noi un anume dr. Calgary. Avea o scrisoare din partea lui Andrew Marshall. Este vorba de Jacko. După cât se pare, şi asta e extraordinar, povestea spusă de Jacko la proces – aceea că făcuse autostopul şi că venise la Drymouth cu o maşină necunoscută, era absolut autentică. Dr. Calgary e omul care l-a luat cu maşina… Se

opri ca să asculte ceea ce fiica sa îi spunea la celălalt capăt al firului. Da. Bine, Mary, nu pot să-ţi dau acum toate amănuntele, dar dacă n-a apărut imediat a fost din cauză că a avut un accident – comoţie cerebrală. Se pare că totul se confirmă, fără posibilitate de îndoială. Mă gândesc că ar trebui să ne vedem cu toţii, cât mai repede. Sfatul unui avocat ne-ar fi de folos. Tu şi Philip aţi putea veni? Da… Da… Da, înţeleg. Dar, draga mea, sunt convins că asta e important… Da… Bine, sună-mă mai târziu, te rog. Trebuie să încerc să pun mâna pe Micky. Aşează receptorul.

— Să-l caut pe Micky? Zise Gwenda Vaughan, apropiindu-se de telefon.

Hester spuse:

— Gwenda, dacă e vorba de ceva care durează, aş putea să telefoneze eu prima? Aş vrea să-l sun pe Donald.

— Desigur, zise Leo. Seara aceasta trebuie să te întâlneşti cu el, nu?

— Trebuia, rectifică Hester.

Tatăl îi aruncă o privire scrutătoare.

— Toate astea te-au răvăşit. E-adevărat?

— Nu înţeleg nici eu ce mi se întâmplă.

Gwenda îi cedă locul la telefon şi Hester formă un număr.

— Vă rog, aş vrea să vorbesc cu dr. Craig. Da. Da. Sunt Hester Argyle.

După un moment de aşteptare, spuse:

— Tu eşti, Donald? Te sun ca să te anunţ că nu cred că voi putea veni cu tine la conferinţa de diseară. Nu, nu, mă simt foarte bine… Numai că am primit veşti mai deosebite.

Ascultă ceea ce îi zicea dr. Craig, apoi întoarse capul spre tatăl ei şi, cu o mână pe receptor, întrebă: Nu e un secret, nu?

— Nu. Nu tocmai, răspunse Leo lent. Însă… Poate că ar trebui să-l rogi pe Donald să nu spună nimănui pe moment. Ştii bine că vorbele circulă repede şi dezinformează.

— Da, ştiu. Hester se aplecă spre receptor. Într-un anume sens sunt veşti bune, Donald, dar… Mai degrabă,

răvăşitoare. Aş prefera să nu discutăm la telefon. Nu, nu veni aici, te rog. Diseară, nu. Mâine, poate. Este vorba de Jacko. Da, fratele meu… Am descoperit că, în final, nu el a ucis-o pe mama… Dar, te rog, nu spune nimănui… Nu vorbi cu nimeni. Mâine îţi voi povesti totul… Nu Donald, nu… Numai că în seara asta nu pot să văd pe nimeni… Nici măcar pe tine. Ai răbdare şi nu vorbi de asta.

Puse receptorul şi îi făcu semn Gwendei să se întoarcă la aparat.

Gwenda ceru un număr din Drymouth.

— De ce nu te duci cu Donald la conferinţă, Hester? Întrebă Leo, afectuos. Ar fi o distracţie.

— N-am chef, tăticule. N-aş putea.

— Ascultându-te, s-ar zice că nu ar fi vorba de o veste bună. Dar, nu e aşa, Hester! Am rămas foarte tulburaţi, dar suntem bucuroşi… Foarte bucuroşi… Cum am putea fi altfel?

— Vom zice aşa tuturor, nu?

Cu o nuanţă de avertisment, Leo începu:

— Fetiţa mea dragă…

— Dar nu este adevărat, îl întrerupse Hester. Nu este o veste bună. E numai teribil de descumpănitoare.

— Micky la telefon, anunţă Gwenda.

Leo merse din nou la aparat şi-i spuse fiului acelaşi lucruri pe care i le comunicase fiicei sale, Mary Durrant, dar de data aceasta reacţia a fost alta. În loc să protesteze, să se arate surprins şi neîncrezător, Micky acceptă imediat vestea.

— Drace! Exclamă. După atâta timp? Martorul dispărut! Asta-i, în seara aceea norocul i-a întors spatele lui Jacko.

Leo vorbi iar şi Micky răspunse:

— Da, sunt de acord cu tine. Ar fi bine să ne găsim împreună cât mai repede şi să auzim şi părerea lui Marshall. Izbucni într-un hohot de râs care lui Leo îi aducea aşa de tare aminte de puştiul care cândva se juca în grădiniţă: Punem pariu pe cine a fost dintre noi?

Leo puse brusc receptorul şi plecă de lângă aparat.
— Ce a zis? Întrebă Gwenda.
Leo îi spuse.
— Mi se pare o glumă stupidă, comentă ea.
Leo o privi în fugă.
— Poate – spuse cu jumătate de voce – nu era numai o glumă.

Mary Durrant traversă încăperea, culese câteva petale căzute dintr-o vază cu crizanteme şi le aruncă în coşul de hârtii. Era o femeie de 26 de ani, înaltă şi cu un aspect senin, în ciuda chipului proaspăt, arăta mai mult decât vârsta sa, poate din pricina unui anume aer matur şi chibzuit, care părea partea cea mai pregnantă a personalităţii sale. Poseda calităţi fizice, dar era absolut lipsită de farmec. Trăsăturile regulate, o carnaţie frumoasă, ochi de un albastru deschis, păr blond, pieptănat astfel ca să lase faţa descoperită, adunat într-un coc gros pe ceafă. În momentul acela, pieptănătura era la modă, dar nu de asta o adoptase Mary. Mary era o femeie care ţinea întotdeauna la propriul ei stil. Înfăţişarea îi era ca şi a casei sale: îngrijită şi elegantă. Un fir de praf sau de dezordine o indispunea.
Bărbatul care o observa din scaunul său de invalid schiţă un zâmbet uşor ironic.
— Mereu aceeaşi făptură ordonată, comentă. Un loc pentru fiecare lucru şi fiecare lucru la locul său.
Râse cu o intonaţie nu lipsită de maliţie. Dar Mary nu puse la inimă.
— Îmi place, într-adevăr, ca totul să fie în ordine, admise. Nici ţie, Phil, nu ţi-ar plăcea ca să fie casa ca un câmp de bătaie.
Cu o uşoară urmă de amărăciune în voce, soţul ei obiectă:
— Ei bine, în orice caz, eu nu aş avea posibilitatea să o aduc într-o asemenea stare.

La puţin timp după căsătoria lor, Philip Durrant a fost lovit de poliomielită. Pentru Mary, care îl adora, a devenit nu numai soţul, ci şi copilul ei. Câteodată, Philip se simţea un pic stânjenit de dragostea sa posesivă. Mary nu înţelegea că plăcerea ei de a-l vedea depinzând de ea îl mâhnea.

— Trebuie spus, se grăbi Philip să continue, ca şi cum s-ar fi temut de vreun cuvânt de mângâiere din partea soţiei sale, că vestea tatălui tău e mai mult decât descumpănitoare. După atâta timp! Cum poţi să o primeşti aşa de calmă?

— O fi pentru că încerc să mă conving… E un lucru atât de extraordinar încât, în primul moment, nu mi-a venit să dau crezare cuvintelor tatii. Dacă mi-ar fi zis-o Hester, m-aş fi gândit că era poate rodul imaginaţiei. Ştii bine cum e Hester!

Chipul lui Philip Durrant îşi pierdu puţin din expresia sa amară.

— O făptură impetuoasă şi pasională, care în viaţă o să dea peste multe necazuri, spuse cu jumătate de voce.

Mary avu un gest de nepăsare. Caracterele altora nu o interesau.

— Dar o fi adevărat? Zise cu un aer de îndoială. Nu crezi că tipul acela şi-o fi băgat în minte totul?

— Cercetătorul care şi-a pierdut memoria? N-ar fi o ideea rea, dar se pare că Andrew Marshall a tratat afacerea cu multă seriozitate. Şi aceşti Marshall sunt avocaţi celebri pentru scrupulozitatea lor.

Mary întrebă, încruntând sprâncenele:

— În puţine cuvinte, ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Jacko va fi total disculpat. Pentru ca întotdeauna autorităţile să fie mulţumite… Fapt, după părerea mea, indiscutabil!

— A, bine! Spuse Mary. Deci, toate vor fi la locul lor.

Philip râse iar.

— Polly! Exclamă. Ai să mă bagi în pământ!

Nimeni în afara soţului nu i se adresase vreodată cu acest apelativ, care contrasta comic cu aspectul ei statuar. Mary îl privi pe Philip, uşor surprinsă.

— Nu-mi dau seama ce am spus atât de hazliu.

— A fost tonul condescendent cu care ai vorbit. Ca o patroană la o serbare de binefacere.

Un pic uimită, Mary obiectă:

— Dar este foarte frumos! Nu o să pretinzi că a fost plăcută ideea de a avea un asasin în familie!

— Nu tocmai în familie.

— Ei, practic e acelaşi lucru. Vreau să spun că era un gând chinuitor şi o situaţie neplăcută. Toţi, atât de excitaţi, de plini de curiozitate… Ceva odios!

— Tu ai ştiut să-i înfrunţi foarte bine împietrindu-i cu privirea ta albastră de gheaţă şi obligându-i să-şi ţină gura închisă şi să se ruşineze. E nemaipomenit, adăugă Philip, cum reuşeşti întotdeauna să-ţi stăpâneşti emoţiile.

— A fost o situaţie dezagreabilă, replică Mary, dar bine măcar că după moartea lui s-a terminat. Acum însă îmi închipui că vor dezgropa totul. Ce neplăcut!

— Aşa-i, spuse Philip gânditor. Se îndreptă puţin de spate şi o umbră de suferinţă îi trecu pe faţă.

Soţia sa îşi dădu seama imediat.

— Stai rău? Aşteptă. Lasă să-ţi aranjez perna. Gata! E mai bine?

— Ar fi trebuit să te faci infirmieră, îi răspunse soţul.

— Nu aş dori deloc să mă ocup de mulţi oameni. Numai de tine.

O spuse cu simplitate, dar cuvintele erau generate de un sentiment adânc.

Se auzi soneria telefonului şi Mary se duse să răspundă.

— Alo! Da, eu sunt… O, bună… Se întoarse şi îi zise lui Philip: E Micky. Da, da… Am auzit, continuă. A telefonat tăticu… Bine, sigur că… Da… Da, Philip spune că dacă avocaţii sunt satisfăcuţi, totul va merge bine. Zău, Micky, nu văd de ce trebuie să te agiţi… Nu mi se pare că aş fi chiar

încuiată… Serios, Micky, cred că tu… Alo! Alo! Chipul lui Mary se posomori. A închis telefonul. Puse receptorul. Cu adevărat, Philip, nu reuşesc să-l înţeleg pe Micky.

— Ce-a spus exact?

— Of, era într-o stare! Mi-a zis că sunt încuiată că nu-mi dau seama de… Repercusiuni. A pomenit de consecinţe infernale. Dar, de ce? Nu înţeleg.

— E întors pe dos, nu?

— Dar din ce cauză?

— Ei, nu greşeşte întru totul. Vor fi repercusiuni.

Mary îl privi uluită.

— Vrei să zici că acest caz va stârni interes? Normal, mă bucur că Jacko o să fie reabilitat, dar mi se pare neplăcut că lumea va vorbi iar de toate.

— Nu este vorba numai de bârfele cunoscuţilor. Este ceva mai mult în joc.

Soţia. Îl cercetă cu ochi scrutători.

— O să intereseze şi poliţia! Explică Philip.

— Poliţia? Sări Mary. Ce legătură are poliţia?

— Fată dragă, gândeşte-te!

Încet, Mary merse să se aşeze lângă el.

— Vezi, acum este din nou un delict nesoluţionat, îi explică Philip.

— Doar n-or să-şi facă iar de lucru… După atâta timp…

— Un gând drăgălaş şi consolator, dar mă tem că fundamental lipsit de consistenţă.

— Totuşi, insistă Mary, după ce au fost aşa de proşti şi au comis o eroare aşa de gravă în privinţa lui Jacko… Nu, n-or să mai dorească să o ia de la început.

— Nu vor dori, dar probabil vă trebuie să o facă. Datoria e datorie.

— Vai, Philip, sunt sigură că greşeşti. O să se vorbească un pic, apoi n-o să se mai gândească nimeni la asta.

— După care vom trăi mulţi ani fericiţi, încheie Philip, cu aerul său ironic.

— De ce nu?

El clătină din cap.

— Nu este atât de simplu cum crezi… Tatăl tău are dreptate, trebuie să ne întâlnim şi să-l consultăm pe Marshall, cum a propus el.

— Vrei să spui… Să mergem la Sunny Point?

— Da.

— Aha! Dar nu putem.

— De ce nu?

— Este o călătorie de neconceput. Tu eşti invalid şi…

— Nu sunt invalid, o întrerupse Philip, iritat. Sunt puternic şi sănătos. Am pierdut uzul picioarelor, asta-i tot. Cu un mijloc de transport potrivit aş putea să merg până la Tombuctu!

— Sunt sigură că o să-ţi facă foarte rău să mergi la Sunny Point. Să trebuiască să dezgropăm toată afacerea aceea neplăcută…

— Nu mintea mi-a fost afectată.

— Şi nici nu văd cum am putea să lăsăm casa. În ultima vreme au fost multe spargeri.

— Găseşte pe cineva care să vină să doarmă aici.

— Ca şi cum ar fi lucrul cel mai uşor din lume!

— Doamna noastră – cum o cheamă?

— Ar putea să vină să arunce o privire în fiecare zi. Hai, încetează cu obiecţiile de acest soi. În realitate, Polly, tu eşti aceea care nu vrea să meargă.

— Exact.

— Nu vom sta mult, o asigură Philip. Însă nu putem să nu mergem. În acest moment, familia trebuie să se prezinte unită în confruntarea cu lumea. Şi trebuie să ştim precis cum stăm.

La hotelul din Drymouth, Calgary luă cina, apoi urcă în camera lui. Se simţea puternic marcat de experienţa trăită la Sunny Point. Că misiunea aceasta avea să fie dificilă nu se îndoiesc nici o clipă şi fusese nevoie de toată puterea sa

sufletească pentru ca s-o ducă la capăt. Însă ea fusese grea şi chinuitoare în alt fel decât îşi închipuise. Se aruncă pe pat şi îşi aprinse o ţigară, continuând să se gândească la cele petrecute.

Imaginea care îi apăru cel mai limpede în ochii minţii fu cea a lui Hester, în timp ce el ieşea. Cu ce dispreţ respinsese apelul său la dreptate! Ce zisese? „Nu vinovatul e cel care contează. Contează cine e nevinovat”. Şi apoi: „Nu vă daţi seama ce aţi făcut?” Dar ce făcuse? Nu înţelegea.

Şi ceilalţi… Femeia care se numea Kirsty (straniu, Kirsty era un nume scoţian, în timp ce ea trebuie să fi fost suedeză sau norvegiană), de ce se exprimase într-un mod atât de sever, de… Acuzator?

Fusese ceva ciudat şi la Leo Argyle… Reticenţă, circumspecţie… Nici măcar o simplă frază, „Mulţumesc lui Dumnezeu, fiul meu era nevinovat!” Cum ar fi fost cel mai firesc să reacţioneze!

Şi secretara aceea… Îi venise gentil în ajutor, dar şi ea se purtase straniu. Îngenunchease lângă fotoliul lui Leo Argyle, ca şi cum ar fi încercat să-l consoleze. Pentru ce să-l consoleze? Pentru că fiul său nu fusese vinovat de crimă? Şi neîndoielnic… O, da, era ceva mai mult decât atitudinea unei secretare, chiar dacă era aici de mai mulţi ani… Ce era dedesubt? De ce niciodată…

Telefonul de pe măsuţa de lângă pat sună. Calgary ridică receptorul.

— Alo!

— Dr. Calgary? Vă caută cineva.

— Pe mine?

Era surprins fiindcă, după cum stăteau lucrurile, nimeni nu ştia că avea să-şi petreacă noaptea în Drymouth.

— Cine e?

Urmă o pauză. Apoi, portarul răspunse:

— Domnul Argyle.

— Aşa! Spune-i… Arthur Calgary se abţinu la timp să-i spună că va coborî. Dacă pentru un anume motiv, Leo Argyle îi venise pe urme la Drymouth şi reuşise să-i descopere hotelul, ar fi fost stânjenitor să discute problema în holul aglomerat. Fii amabil şi roagă-l să urce în cameră la mine.

Se ridică din pat şi păşi înainte şi înapoi până ce auzi bătăi în uşă. O deschise.

— Poftiţi, domnule Argyle…

Se opri, nedumerit. Nu era Leo Argyle. Era un tânăr de vreo 20 de ani, al cărui chip smead, cu trăsături regulate, era umbrit de o expresie amară.

Avea un aer insolent, duşmănos, nefericit.

— Vă aşteptaţi să-l vedeţi pe tatăl meu, nu? În schimb sunt eu, Michael Argyle.

— Intraţi. Leo îi dădu drumul şi închise uşa. Cum aţi ştiut că mă aflam aici? Adăugă, oferindu-i tânărului o ţigară.

Michael Argyle o luă şi izbucni într-un scurt hohot de râs dezagreabil.

— Foarte uşor! Un telefon la principalele hoteluri în eventualitatea că v-aţi oprit să înnoptaţi la Drymouth. Nimerit – la a doua tentativă.

— Şi de ce voiaţi să mă vedeţi?

Michael Argyle răspunse încet:

— Voiam să văd ce soi de individ era… Ochii săi îl măsurară pe Calgary, observând spatele uşor adus, părul încărunţit, faţa slabă şi sensibilă. Aşadar, sunteţi unul dintre cei care au fost la pol cu „Hayes Bentley”. Nu păreţi foarte rezistent.

Arthur Calgary surâse:

— Câteodată aparenţele înşeală. Ceea ce trebuie nu e bazat în întregime pe forţa musculară. Sunt necesare alte importante însuşiri: putere de a îndura, răbdare, cunoştinţe tehnice.

— Câţi ani aveţi? 45?

— 38.

— S-ar zice mai mult.

— Da, da. E posibil. Fu izbit de un val de melancolie în confruntarea cu atotputernica tinereţe a băiatului care îi stătea în faţă. Repetă, mai degrabă brusc: De ce voiaţi să mă vedeţi?

Celălalt îşi încruntă fruntea.

— Ce e aşa ciudat? Am aflat vestea. Cea care îl priveşte pe scumpul meu frate. Calgary nu răspunse. A venit destul târziu, nu-i aşa? Urmă Michael Argyle.

— Da, încuviinţă Argyle, cu voce joasă. Prea târziu.

— De ce aţi tăcut? Ce e toată povestea asta despre comoţia cerebrală?

Cu răbdare, Calgary îşi repetă istoria. Ciudat, se simţea încurajat de felul impetuos şi aspru al băiatului. Exista măcar cineva puternic interesat de cauza celui mort.

— Furnizaţi un alibi pentru Jacko şi acesta este punctul esenţial, nu? Cum ştiţi că datele sunt exact acestea?

— De asta sunt mai mult decât sigur, răspunse ferm Calgary.

— Aţi putea să vă fi înşelat. În general, voi, savanţii, sunteţi mai curând distraţi când e vorba de nimicuri precum orele şi locurile.

Calgary avu un aer vag înveselit.

— Ceea ce vă imaginaţi este tipul profesorului distrat din romane, care poartă încălţări desperecheate, nu ştie niciodată ce zi este şi unde se găseşte. Munca tehnică, dragă tinere, cere mare precizie, cifre, date, calcule exacte. Fii sigur: nu există nici cel mai mic dubiu că aş fi putut să mă înşel. L-am luat pe fratele dumitale cu puţin timp înainte de şapte şi l-am lăsat în Drymouth la şapte şi treizeci şi cinci.

— Ceasul dumneavoastră putea să nu meargă bine. Sau, poate, v-aţi uitat la cel de la bord.

— Ceasul meu şi cel al maşinii erau exact sincronizate.

— Jacko ar fi putut, într-un fel sau altul, să vă facă să pierdeţi timpul. Era în stare de multe şiretlicuri.

— Nici un şiretlic. De ce ţii atât de mult să fi greşit? Înfierbântându-se un pic, Calgary continuă: Mă aşteptam să-mi fie greu să conving autorităţile de injusta condamnare pronunţată asupra unui inocent, dar, cu certitudine, nu însăşi familia sa.

— Deci, ne-aţi găsit greu de convins?

— Reacţia mi s-a părut puţin… Neobişnuită.

Micky îl fixă cu o căutătură pătrunzătoare:

— Nu voiau să vă creadă?

— Cel puţin aşa mi s-a părut…

— Nu vi s-a părut: aşa era. Normal, de-altminteri, dacă vă gândiţi un moment.

— Dar, de ce? De ce trebuie să fie normal? Mama dumitale a fost ucisă. Fratele dumitale este acuzat şi condamnat. Acum reiese că era nevinovat. Ar trebui să fii vesel, mulţumit… La urma urmelor, era fratele dumitale şi…

— Nu era fratele meu. Şi ea nu era mama mea.

— Poftim?

— Nu v-a spus nimeni? Am fost toţi adoptaţi. Toţi. Mary, „sora” mea cea mare, la New York. Ceilalţi, inclusiv eu, în timpul războiului. „Mama” mea, cum îi ziceţi, nu putea să aibă copii, de aceea i-a venit ideea să creeze o frumoasă familie adoptivă. Mary, eu, Tina, Hester, Jacko. O casă bogată şi comodă, cu supraabundenţă de dragoste maternă. A sfârşit prin a uita că nu eram în realitate copiii ei. Dar a fost ghinionistă când l-a ales pe Jacko.

— Nu ştiam nimic, murmură Calgary.

— Acum, ştiţi. Şi nu mai ziceţi „mama dumitale” şi „fratele dumitale” când vorbiţi cu mine. Jacko era un păduche!

— Dar nu un asasin!

Micky îl privi şi încuviinţă:

— În regulă. O spuneţi dumneavoastră şi nu renunţaţi. Aşadar, nu Jacko a asasinat-o. Şi-atunci? Cine a ucis-o? La asta nu v-aţi gândit, e adevărat? Gândiţi-vă acum! Gândiţi-vă bine şi o să începeţi să înţelegeţi ce ne faceţi nouă, tuturor.

Se întoarse şi ieşi din încăpere.

Capitolul IV

Pe ton de scuză, Calgary spuse:

— Sunteţi foarte amabil că mă primiţi din nou, domnule Marshall.

— Nici o problemă, zise avocatul.

— Cum ştiţi, am fost la Sunny Point şi am văzut familia lui Jacko Argyle.

— Da, ştiu.

— Îmi imaginez că s-au referit deja la vizita mea şi că vă pare ciudat că am revenit la dumneavoastră… Însă, vedeţi, lucrurile nu au decurs exact cum mă gândeam.

— Posibil.

Glasul avocatului Marshall era sec şi imperturbabil, ca de obicei, dar cu toate acestea conţinea ceva care îl încurajă pe Arthur Calgary să continue.

— Credeam că vestea va închide definitiv cazul. Eram pregătit pentru un anume… Cum să vă spun? Un anume resentiment firesc din partea lor faţă de mine. Lucru de iertat, chiar dacă trauma produsă mie s-a datorat unor împrejurări independente de voinţa mea. În acelaşi timp, speram că va prevala un sentiment de gratitudine pentru reabilitarea lui Jack Argyle. Dar faptele nu au decurs conform previziunilor mele. Cu totul altfel.

— Înţeleg.

— Poate că dumneavoastră, domnule Marshall, aţi bănuit, mai mult sau mai puţin… Îmi amintesc că atitudinea dumneavoastră, când am venit prima oară, m-a lăsat perplex. Aţi ştiut în ce stare mentală mă voi afla?

— Încă nu mi-aţi descris-o, dr. Calgary.

Arthur Calgary se înclină înainte în scaun.

— Credeam că voi încheia ceva, dând, ca să zic aşa, o concluzie diferită unui capitol deja scris. Dar am fost făcut să pricep că în loc să pun sfârşit la ceva, puneam început.

La ceva complet nou. Credeţi că acest mod de a expune situaţia corespunde adevărului?

Domnule Marshall încuviinţă încet:

— Destul de mult. Mă gândisem, recunosc, că nu vă dădeaţi seama de toate complicaţiile. Normal, nu vi se putea pretinde, dat fiind că nu cunoşteaţi nimic despre culise şi despre fapte, în afară de cele povestite de cronicile judiciare.

— Exact. Acum pricep. Şi încă prea bine. Vocea sa îşi înălţă tonul, în vreme ce urma surescitat: În realitate, nu era uşurare ceea ce încercau şi nici gratitudine. Era aprehensiune… Teamă de ceea ce s-ar putea întâmpla în continuare. Am dreptate?

Marshall răspunse precaut:

— Mă gândesc că, poate, nu greşiţi. Ţineţi cont, nu vorbesc în cunoştinţă de cauză.

— Şi aşa stând lucrurile, se precipită Calgary, simt că nu mă pot întoarce să mă ocup de treburile mele, mulţumit de opera mea reparatorie. Sunt încă implicat. Am răspunderea introducerii unui factor nou în viaţa unor persoane. Nu pot, pur şi simplu, să mă spăl pe mâini.

Avocatul îşi drese glasul.

— Acesta este, poate, un punct de vedere întrucâtva bizar, dr. Calgary.

— Nu cred… Cu adevărat, nu. Trebuie să-mi asum responsabilitatea propriilor acţiuni, şi nu numai, ci şi a consecinţelor pe care le implică. Acum doi ani am luat în maşină un tânăr, de pe stradă. În momentul acela am declanşat un anume curs al evenimentelor, de care nu mă pot disocia. Avocatul clătină din cap. Foarte bine, spuse Calgary cu nerăbdare. Numiţi punctul meu de vedere bizar, dacă aşa consideraţi. Dar sentimentele şi conştiinţa mea rămân la fel de implicate. Nu doream decât să corectez ceva ce nu mi-a stat în putere să previn. Dimpotrivă, am înrăutăţit lucrurile pentru cei care suferiseră deja. Cu toate acestea, încă nu înţeleg limpede de ce.

— Nu, spuse lent Marshall, nu puteţi înţelege. În ultimele optsprezece luni nu aţi fost la curent cu evenimentele cotidiene. Nu aţi citit ziarele cu relatările despre desfăşurarea procesului şi cu amănunte despre această familie. Probabil nu aţi fi citit aceste lucruri nici dacă aţi fi rămas aici, dar cred că nu aţi fi putut evita să auziţi vorbindu-se de ele. Faptele sunt foarte simple, dr. Calgary, şi nu au caracter confidenţial, pentru că au fost publicate, întreaga problemă se reduce la asta: Dacă Jack Argyle nu a comis delictul (şi declaraţiile dumneavoastră exclud că putea să-l comită), atunci, cine? Aceasta ne duce la reexaminarea circumstanţelor asasinatului. A fost săvârşit între orele şapte şi şapte şi jumătate ale unei seri de noiembrie, într-o vilă în care victima era înconjurată de membrii familiei sale şi de lumea din casă. Uşa de la intrare şi ferestrele erau perfect închise şi dacă cineva a intrat în casă trebuia să fi avut cheia familiei Argyle, numai dacă nu i-a deschis doamna în persoană. Cu alte cuvinte, ar fi trebuit să fie vorba de cineva cunoscut de ea. Aceasta aduce aminte de cazul soţilor Borden, petrecut în America. Soţ şi soţie au fost masacraţi cu lovituri de topor, într-o duminică dimineaţă. În casă, nimeni nu a auzit nimic şi nici nu s-a ştiut de cineva care să fi venit de afară. Puteţi, deci, înţelege, dr. Calgary, de ce membrii familiei Argyle au rămas, cum aţi zis, mai mult tulburaţi decât mângâiaţi de revelaţia dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi, întrebă Calgary rar, că ar fi preferat să-l creadă în continuare vinovat pe Jack Argyle?

— O, da, fără îndoială, răspunse Marshall. Când Jack Argyle a fost recunoscut vinovat în baza unor probe zdrobitoare (juraţii au hotărât verdictul într-un sfert de oră), poliţia nu a avut decât să claseze afacerea ca rezolvată. Dar acum, cu obţinerea graţierii postume, cazul e redeschis.

— Şi poliţia va întreprinde noi cercetări?

— O, da, neîndoielnic, răspunse Marshall, trecându-şi degetele pe bărbie, cu un aer meditativ. Dar e greu de crezut că – după atâta timp şi date fiind particularităţile acestui caz, va reuşi să ajungă la un rezultat… După părerea mea – nu. Vor putea să ajungă chiar să suspecteze foarte tare pe cineva, dar nu va fi uşor de obţinut proba definitivă.

— Înţeleg, spuse Calgary. Înţeleg… Sigur: la asta se referea.

— De cine vorbiţi? Întrebă brusc avocatul.

— De fată, răspunse Calgary. Hester Argyle.

— A, da, Hester. Şi, curios, Marshall adăugă:

— Ce v-a spus?

— Că nu contează cine e vinovat, ci cine este nevinovat. Acum îi înţeleg gândul… Voia să spună că, din nou, familia îi va fi suspectată.

— Din nou – nu! Îl întrerupse Marshall. Familia nu a fost niciodată suspectă. Încă din prima clipă, bănuielile au căzut, fără nici o umbră de îndoială, asupra lui Jack Argyle.

Calgary nu dădu atenţie intervenţiei şi continuă:

— Familia va fi suspectată şi ar putea să fie pentru mult timp… Poate pentru totdeauna. Dacă vinovatul este unul dintre ei, este posibil ca ceilalţi să nu ştie cine e. Se uită unul la celălalt, întrebându-se… Desigur, aceasta e cel mai rău: ei înşişi nu vor şti cine…

A urmat un moment de tăcere. Marshall îl cerceta pe Calgary, fără să vorbească.

— Ştiţi, e teribil… Faţa slabă şi sensibilă a savantului oglindi o emoţie crescândă. Să treacă anii fără să ştie, suspectându-se unul pe celălalt, distrugând cu bănuiala raporturile, afecţiunea.

Marshall îşi drese glasul:

— Nu vi se pare, hm! Că zugrăviţi situaţia în culori mai degrabă tari?

— Nu. Nu cred. Vă rog să mă scuzaţi, domnule Marshall, dar am impresia că de data aceasta văd lucrurile mai clar

decât dumneavoastră. Pot să-mi închipui ce înseamnă…

Urmă un alt moment de tăcere.

— Înseamnă, reluă savantul, că vor suferi nevinovaţii… Şi asta nu e drept. Iată de ce nu pot să mă spăl pe mâini. Nu pot să o şterg, zicând: „Am procedat bine, am făcut tot ce puteam ca să repar… Am slujit cauza justiţiei”, pentru, că, aşa cum vedeţi, ceea ce am făcut nu a servit cauza justiţiei. Nu a dus la condamnarea vinovatului şi nu a eliberat nevinovaţii de umbra suspiciunii.

— Cred că sunteţi un pic supra-surescitat, dr. Calgary. Indubitabil, există adevăr în ceea ce spuneţi, dar nu văd… Într-adevăr, nu văd ce aţi putea face dumneavoastră.

— Nici eu, admise cu francheţe Calgary. Dar, cu toate acestea, trebuie să încerc. De aceea, de fapt, am venit la dumneavoastră, domnule Marshall. Am nevoie să cunosc – şi cred că am un anume drept – culisele.

— A, dacă e vorba de asta, zise Marshall, cu o voce puţinei mai însufleţită, nu sunt secrete şi pot să vă relatez toate faptele. Spun fapte, pentru că altceva nu ştiu. Cu persoanele casei nu am avut niciodată raporturile confidenţiale. Firma noastră a reprezentat-o pe doamna Argyle un număr însemnat de ani. Am ajutat-o în înfiinţarea unor diferite fundaţii şi i-am apărat interesele. O cunoşteam pe doamna Argyle destul de bine şi l-am cunoscut şi pe soţul ei. În ceea ce priveşte atmosfera de la Sunny Point şi caracterele celor care trăiesc acolo, ştiu doar ceea ce am aflat, să zicem la mâna a doua, de la doamna Argyle însăşi.

— E foarte bine, zise Calgary, dar am nevoie de un punct de plecare. E adevărat că fiii nu erau ai ei, ci adoptaţi?

— E adevărat. Doamna Argyle, născută Rachel Konstam, era unica fiică a lui Rudolph Konstam, un om extraordinar de bogat. Mama sa era americană şi, la rându-i, foarte bogată. Rudolph Konstam s-a dedicat mult operelor de binefacere şi şi-a crescut fiica în acelaşi spirit. El şi soţia sa au murit într-un accident aerian şi Rachel şi-a consacrat importanta avere moştenită de la părinţi unor acţiuni de

binefacere, în mare parte iniţiate şi organizate de ea, personal. În această activitate a avut prilejul să-l cunoască pe Leo Argyle, un universitar de la Oxford, interesat de reforme economice şi sociale. Pentru a o înţelege pe doamna Argyle trebuie ştiut că faptul de a nu putea să aibă copii a reprezentat marea tragedie a vieţii sale. Cum se întâmplă cu multe femei, această neputinţă i-a înnegurat treptat traiul. Când, după ce a consultat tot soiul de specialişti, şi-a pierdut definitiv speranţa de a deveni mamă, a căutat alinare cum a putut. A adoptat o fetiţă născută în drojdia societăţii din New York, actuala doamnă Durrant, şi s-a dedicat în întregime operelor de caritate legate de copii. La izbucnirea războiului, în 1939, a fondat, sub auspiciile Ministerului Sănătăţii, un fel de orfelinat pentru copii, cumpărând casa în care aţi fost: Sunny Point.

— Numită pe atunci Viper’s Point, zise Calgary.

— Da. Cred că, într-adevăr, la origine a avut acest nume. Care, în definitiv, poate că i se potrivea mai mult decât numele ales de ea – Sunny Point. În 1940, avea în casă de la doisprezece la şaisprezece copii, de obicei neglijaţi de părinţi sau aparţinând unor familii care nu puteau să părăsească oraşul. Nu mai ştia ce să facă pentru ei. Trăiau de-a dreptul în lux. I-am exprimat dezaprobarea mea, atrăgându-i atenţia că va fi dificil pentru copiii aceia să se întoarcă după anii războiului şi să se adapteze din nou la mediul lor umil. Nu mi-a dat ascultare. Se ataşase de ei şi, în cele din urmă, s-a hotărât să adopte câţiva, alegându-i dintre cei orfani şi dintre cei ale căror familii trăiau în condiţii deosebit de grele. A adoptat cinci: Mary, acum căsătorită cu Philip Durrant; Michael, care lucrează la Drymouth; Tina, o creolă: Hester şi Jacko. Copiii au crescut considerându-i pe soţii Argyle drept părinţii lor şi au primit cea mai bună educaţie pe care banii pot s-o asigure. Dacă mediul ar conta cât, cu certitudine ar fi ajuns departe, pentru că au avut toate posibilităţile de realizare. Jack s-a comportat întotdeauna rău. La şcoală a furat bani şi ai săi

au trebuit să-l retragă. În timpul primului an de universitate a intrat în tot soiul de combinaţii. În două rânduri i-a lipsit puţin să ajungă la închisoare. A avut întotdeauna o latură neînfrânată. Dar toate acestea, probabil, deja le-aţi dedus. De două ori s-au cheltuit bani ca să fie antrenat în afaceri, dar ambele tentative au eşuat. După moartea sa a fost stabilită o pensie care continuă să-i fie dată văduvei.

Calgary se înclină înainte, uluit:

— Văduva? Nu ştiam că avea soţie!

— Ce zăpăcit sunt! Exclamă avocatul cu un gest de iritare. Uit că nu aţi citit ziarele cu toate informaţiile. Pot să vă spun că nimeni din familia Argyle nu ştia de această căsătorie. Imediat după arestare, nevasta sa s-a prezentat la Sunny Point, grozav de îndurerată. Domnul Argyle a tratat-o cu multă bunătate. Era o tânără care lucrase ca animatoare la o sală de dans din Drymouth. Probabil că am uitat să vă spun de ea, pentru că s-a recăsătorit la scurtă vreme după moartea lui Jack; dacă nu greşesc, s-a măritat cu un electrician din Drymouth.

— Mă voi duce s-o caut, spuse Calgary. Şi, cu un ton de reproş, adăugă: Era persoana pe care ar fi trebuit s-o văd mai întâi.

— Sigur, sigur. Vă voi da adresa sa. Chiar nu ştiu cum s-a făcut că nu m-am gândit la asta când aţi venit prima dată la mine.

Calgary tăcu.

— Era un factor… Ei, bine, mai degrabă neglijabil, se scuză avocatul. Nici măcar ziarele nu s-au înghesuit să se ocupe de ea… Nu şi-a vizitat niciodată soţul în închisoare… Şi nici nu s-a mai interesat de el.

După o scurtă tăcere, Calgary întrebă:

— Puteţi să-mi spuneţi cu exactitate cine se afla în seara crimei în casa familiei Argyle?

Marshall îi aruncă o privire pătrunzătoare:

— Leo Argyle, normal, şi fiica sa cea mică, Hester. Se găseau acolo, temporar, şi Mary Durrant cu soţul ei, invalid

de-abia ieşit din spital. Apoi era Kirsten Lindstrom, pe care, probabil, aţi cunoscut-o; este o infirmieră. Profesionistă suedeză, angajată iniţial ca să o ajute pe doamna Argyle să se ocupe de căminul ei de război şi care a rămas în serviciu şi după aceea. Michael şi Tina nu erau; Michael lucrează la un magazin de automobile din Drymouth, iar Tina la biblioteca comitatului, în Redmyn, unde şi locuieşte într-un micuţ apartament. Marshall făcu o pauză şi continuă: Mai era şi domnişoara Vaughan, secretara domnului Argyle. Părăsise casa înainte ca să fie descoperit cadavrul.

— Am cunoscut-o. Pare foarte ataşată de domnul Argyle, observă Calgary.

— Într-adevăr. Cred că va fi anunţată o logodnă cât de curând.

— Ah!

— El s-a simţit foarte singur după moartea soţiei sale, explică avocatul, cu o undă de dezaprobare în glas.

— Aşa, zise Calgary. Apoi întrebă: Şi mobilul, după părerea dumneavoastră?

— Dragă dr. Calgary, zău nu ştiu unde să-l caut! Nu era nici un beneficiu material direct pentru niciunul.

Doamna Argyle stabilise o serie de fonduri discreţionare, sistem azi larg răspândit, în favoarea tuturor copiilor. Aceste fonduri sunt administrate de trei oameni de încredere, dintre care doi suntem eu şi domnul Argyle, iar al treilea este un jurist american, văr de departe al doamnei. Foarte marea sumă de bani investită poate fi reglată de cei trei administratori, aşa încât să-i favorizeze pe beneficiarii care au mai multă nevoie.

— Şi domnul Argyle? În sens financiar a câştigat prin moartea soţiei sale?

— Nu în mod deosebit. Cea mai mare poarte a averii ei a fost destinată constituirii fondurilor de care v-am vorbit. Lui i-a lăsat restul averii sale, care însă nu este remarcabil.

— Şi domnişoara Lindstrom?

— Doamna Argyle îi stabilise un venit generos de mai mulţi ani. Cu iritare, avocatul adăugă: Un mobil? Nu văd chiar niciunul care să explice crima. Cu certitudine nu poate să fi fost financiar.

— Şi în domeniul afectiv? Nici un dezacord deosebit?

— În această privinţă, mă tem că nu pot spune nimic, declară hotărât Marshall. Nu eram la curent cu viaţa lor familială.

— Ar fi cineva în măsură să-mi spună?

Marshall reflectă un moment.

— Aţi putea să mergeţi la medicul de circumscripţie, doctorul… MacMaster, dacă nu mă înşel. E la pensie acum, dar locuieşte încă în împrejurimi. Acorda asistenţa sanitară căminului de război şi trebuie să fi văzut şi cunoscut bine viaţa care se ducea la Sunny Point. Nu ştiu dacă veţi reuşi să-l convingeţi să vă spună ceva, dar dacă o s-o faceţi, mă gândesc că v-ar putea fi util… Însă, iertaţi-mi întrebarea, cum credeţi că veţi obţine rezultate acolo unde nici poliţia nu s-a descurcat?

— Nu ştiu, răspunse Calgary. Probabil nu voi reuşi. Dar un lucru e sigur: Trebuie să încerc. Trebuie neapărat.

Capitolul V

Sprâncenele şefului poliţiei locale se arcuiră lent, până să ajungă aproape de linia căruntă a părului. Privirile i se urcară în tavan şi se întoarseră în jos, ca să fixeze din nou hârtiile aşezate pe birou.

— Nemaiauzit! Exclamă.

Tânărul a cărui sarcină consta în a da şefului răspunsuri precise, zise:

— Da, domnule.

— Straşnic bucluc! Mârâi Finney, bătând cu degetele în masă. Huish este aici?

— Da, domnule. A venit acum câteva minute.

— Bine, zise comisarul. Te rog, trimite-l la mine.

Superintendentul Huish era un om înalt, cu un aer melancolic. Nimeni n-ar fi crezut că este un animator al sărbătorilor pentru copii, pe care îi distrau straşnic caraghioslâcurile şi micile sale scamatorii.

— Bună ziua, Huish, îl întâmpină comisarul. În frumoasă încurcătură am intrat. Ce părere ai?

Superintendentul Huish scoase un oftat şi se aşează.

— După câte se pare, acum doi ani am comis o eroare, răspunse. Tipul acela… Cum îl cheamă…

Comisarul răsfoi hârtiile pe care le avea în faţă.

— Calory, nu, Calgary. Un soi de profesor. Să fie genul acela, cu capul în nori, care are, de regulă, o idee destul de vagă despre ore şi despre lucrurile de acest fel?

În glasul său vibra poate umbra unei sugestii, dar Huish nu o primi.

— Este un savant, după câte înţeleg.

— Asta înseamnă că te gândeşti că ar trebui să acceptăm ceea ce zice?

— Deh, spuse Huish. Sir Reginald se pare că a acceptat, şi lui nu-i scapă nimic, după câte ştiu.

Aceasta era un tribut adus preşedintelui Curţii de Casaţie.

— Da, admise fără chef Finney. Dacă el este convins, nu ne rămâne decât să acceptăm. Şi aceasta înseamnă să redeschidem cazul. Ai adus, cum ţi-am cerut, datele legate de el?

— Da, domnule, le am aici.

Superintendentul înşiră diverse documente pe birou.

— Le-ai revăzut? Întrebă comisarul.

— Da, am făcut o trecere în revistă, aseară. Ţin minte lucrurile destul de bine. În definitiv, nici n-a trecut mult timp de atunci.

— Ei, bine, să ne punem pe treabă, Huish. Cu ce să începem?

— Cu începutul. Necazul e, vedeţi, că în vremea aceea nu a existat nici o urmă de îndoială.

— Chiar aşa, încuviinţă comisarul. Părea un caz perfect clar. Fii sigur că nu intenţionez să te mustru. Eram cu totul de acord cu tine.

— Într-adevăr, nu se putea să te gândeşti la altcineva, meditä Huish cu voce tare. Un telefon ca să ne anunţe că fusese ucisă. Apoi, informaţia că băiatul fusese acolo şi o ameninţase. Amprentele sale pe topor… Şi după aceea, banii. L-am arestat aproape imediat şi i-am găsit asupra lui.

— Ce impresie ţi-a făcut în acel moment?

Huish reflectă înainte de a răspunde.

— Foarte proastă. Prea arogant şi vorbăreţ. Şi-a etalat alibiul cu un aer insolent. Cunoaşteţi genul. De obicei, asasinii sunt impertinenţi. Se cred tare vicleni şi cred că orice lucru făcut de ei este perfect, fără să le pese de ce gândesc alţii. Era, într-adevăr, o lichea.

— Da, un ticălos, aprobă Finney. Toate antecedentele sale o dovedeau. Dar te-ai convins repede că era şi un criminal?

Superintendentul cântări întrebarea.

— Nu este unul din acele lucruri de care poţi să fii sigur. Era genul, aş zice, care adesea sfârşeşte prin a deveni un criminal. Ca în cazul Harmon, din 1938. Un lung trecut bazat pe furturi de biciclete, înşelăciuni, bani luaţi de la femei în vârstă; în cele din urmă asasinează o femeie, o pune într-o baie de acid, se simte bine în pielea lui şi o continuă pe aceeaşi cale. Aş fi jurat că Jack Argyle era la fel.

— Cu toate acestea, zise încet Finney, se pare că am făcut o greşeală gravă.

— Da, e adevărat, aprobă Huish. Şi a murit. Urâtă treabă! Totuşi, adăugă însufleţindu-se, serios, era o lichea. Nu o fi fost un criminal, după cum a reieşit mai târziu, dar era un ticălos.

— Bine, să mergem mai departe. Cine putea să o ucidă? Spui că ai revăzut ieri cazul. Cu certitudine, femeia nu s-a lovit singură la ceafă! Cineva a ucis-o. Dar, cine?

Huish scoase un oftat prelung, rezemându-se de spătar.

— Mă întreb dacă o vom şti vreodată, răspunse.

— E mai curând dificil, nu?

— Da. Pentru că de-acum urmele s-au spulberat şi vor fi foarte puţine probe de descoperit. Ba, chiar aş zice că nu au fost nicicând multe.

— Din cauza faptului că a fost cineva din casă, foarte apropiat de ea?

— Nu văd cine altcineva ar fi putut să fie, răspunse superintendentul. Sau cineva din casă, sau cineva căruia ea însăşi i-a deschis uşa. Familia Argyle avea obiceiul să se baricadeze în casă. Ferestre cu gratii, zăvoare, chei şi încă un rând de chei la uşa de la intrare. Cu câţiva ani înainte suportase un furt prin efracţie şi de atunci nu neglija măsurile de prevedere. Făcu o pauză şi continuă: Necazul este că cercetările au fost circumscrise faptelor aparente. Acuzaţia împotriva lui Jack Argyle nu prezenta lacune. Normal, acum nu este greu de înţeles că asasinul a profitat de asta.

— A profitat de faptul că băiatul fusese acolo, se certase cu mama sa şi o ameninţase?

— Sigur, nu a făcut altceva decât să intre în încăpere, să apuce vătraiul cu o mână înmănuşată, de unde îl aruncase Jack, să se apropie de doamna Argyle şi să-i aplice o lovitură în ceafă.

— Motivul? Întrebă simplu Finney.

Huish dădu încet din cap.

— Tocmai asta va trebui să descoperim, şi va fi dificil. Nu se vede un mobil.

— Atunci nu părea să fi existat un mobil din acelea care sar în ochi. Ca multe femei care au proprietate şi impresionante bunuri drept avere, victima dăduse diverse dispoziţii, permise din punct de vedere legal, ca să evite taxele de succesiune. Exista deja un fond destinat copiilor, graţie căruia acestora nu le lipsea nimic, şi nu ar mai fi primit altceva la moartea ei. Şi nu e cazul să ne gândim că ar fi putut să işte aversiuni oprimându-i ori chinuindu-i sau arătându-se avară. A fost întotdeauna, cu toţi cinci, darnică.

Cele mai bune şcoli, sume importante ca să se apuce de treabă, generoase ajutoare. Şi, pe deasupra, afecţiune, bunătate, indulgenţă.

— Chiar aşa, încuviinţă Huish. Dacă judeci după aparenţe, nu există nici o cauză ca unul dintre ei să aibă motiv să-i curme viaţa. Totuşi…

— Da?

— Domnul Argyle, am auzit, se gândeşte să se recăsătorească. Se însoară cu domnişoara Gwenda Vaughan, care este secretara sa de ceva timp.

— Exact, zise Finney. Ar putea fi, aici, un mobil. Pe atunci nu ştiam nimic. Lucrează cu el de câţiva ani… Credeţi că o fi fost ceva între ei în perioada crimei?

— Mă îndoiesc. Sunt lucruri care la ţară nu întârzie să suscite comentarii. Vreau să zic, nu cred că ar fi fost ceva pe care doamna Argyle să-l poată descoperi sau reteza.

— Aşa ceva, nu, admise şeful poliţiei locale. Dar se poate ca el să fi vrut să se însoare cu Gwenda Vaughan cu orice preţ.

— Este o tânără atrăgătoare. Nu genul fatal, aş spune, însă o femeie care are un nu ştiu ce care inspiră simpatie.

— Probabil i-a fost devotată ani de zile. După cât se pare, aceste secretare sunt întotdeauna înamorate de şeful lor.

— Aşadar, un mobil de cercetat pentru aceştia doi, trase concluzia Huish. Apoi guvernanta suedeză. Poate că nu era ataşată de doamna Argyle, aşa cum părea. Ar fi putut să fi fost lipsuri în materie de tact, în măsură să genereze resentimentele. Din punct de vedere financiar, femeia nu avea nici un avantaj din moartea doamnei Argyle, pentru că îi asigurase deja o pensie substanţială. Pare să fie un soi cumsecade şi sensibil. Nu ţi-ai imagina-o lovind pe cineva cu un vătrai în cap. Însă nu se ştie niciodată. Ca în cazul Borden.

— Aşa e! Încuviinţă comisarul. Nu se poate şti niciodată! Şi chiar este exclusă posibilitatea unor străini?

— Nici urmă de străini. Sertarul în care se găseau întâi banii era deschis. Nu lipsea o tentativă de a face să pară ca şi cum ar fi trecut pe acolo un hoţ, dar era treabă de diletanţi. Se potrivea perfect cu ideea că tânărul Jack încercase, să facă o punere în scenă.

— Cea mai de neînţeles este afacerea cu banii.

— Da, e foarte greu de explicat, conveni Huish. Una dintre bancnotele de cinci lire sterline aflate asupra lui Jack Argyle făcea parte, cu siguranţă, din cele eliberate de bancă doamnei în aceeaşi dimineaţă. Bottleberry era numele scris pe verso. El a zis că banii îi dăduse mama sa, dar domnul Argyle şi Gwenda Vaughan au declarat, amândoi, categoric definitiv, că doamna Argyle a intrat în bibliotecă la şapte fără un sfert şi a povestit că Jack îi ceruse bani. Dar ea îl refuzase categoric.

— Fireşte, văzând cum stau lucrurile, s-ar putea ca Argyle şi Vaughan să fi minţit, observă comisarul.

— Da, e posibil… Doar dacă…

Superintendentul se opri.

— Hai, spune! Îl încurajă Finney.

— Să admitem că cineva a auzit, din întâmplare, cearta şi ameninţările lui Jack şi s-a decis să profite de această ocazie. Ce a făcut? A luat banii, a alergat după băiat şi i-a spus că, în ciuda a toate, mama sa s-a hotărât să-i dea. A pregătit, astfel, terenul pentru concretizarea planului lui. A avut grijă să folosească vătraiul pe care Jack îl înşfăcase ca să o ameninţe pe doamna, fără să-i şteargă amprentele.

— Drace! Exclamă enervat comisarul. Nu e ceva care să se potrivească celor din casă, după câte-i ştiu! Cine altcineva era acolo, în afară de Argyle, Vaughan, Hester şi Lindstrom?

— Fata cea mare, căsătorită, Mary Durrant, cu soţul ei.

— El este invalid, de aceea rămâne exclus. Dar ea, ce gen e?

— O femeie foarte calmă. Cu neputinţă să ţi-o închipui furioasă… Şi cu atât mai puţin omorând pe cineva.

— Personalul de serviciu?

— Toţi – angajaţi cu ziua, care plecaseră la şase.

— Dă-mi să-mi arunc privirea peste ore.

Superintendentul îi întinse hârtia.

— Mda… Aşa! La şapte fără un sfert, doamna îi povestea soţului, în bibliotecă, despre ameninţările lui Jack. Gwenda Vaughan a fost prezentă la o parte din discuţie şi a plecat acasă imediat după ora şapte. Hester Argyle şi-a văzut mama două sau trei minute înainte de şapte. Apoi, nimeni nu a mai văzut-o pe doamna Argyle până la şapte şi jumătate, când cadavrul a fost descoperit de domnişoara Lindstrom. Între şapte şi şapte şi jumătate a fost tot timpul. Ar fi putut fi ucisă de Hester. Sau de Gwenda Vaughan, după ce a plecat din bibliotecă şi înainte de a ieşi din casă. Sau de domnişoara Lindstrom, când a „descoperit” cadavrul.

Leo Argyle a rămas singur în bibliotecă de la şapte şi zece până când domnişoara Lindstrom a dat alarma. Ar fi putut să fi mers în salonul soţiei sale şi s-o fi ucis în orice moment în cele douăzeci de minute. Mary Durrant, care se afla sus, în cameră, ar fi putut să fi coborât, în răstimpul acelei jumătăţi de oră, să-şi ucidă mama. În afară de asta, adăugă Finney meditativ, doamna Argyle însăşi ar fi putut să deschidă uşa oricui altcuiva decât lui Jack Argyle, cum ne-am gândit. Dacă îţi aminteşti, Leo Argyle a spus că el credea că ar fi auzit o dată soneria şi zgomotul uşii de afară, deschizându-se şi închizându-se, dar a fost foarte vag asupra orei. Noi am considerat că ar fi fost când s-a întors Jack şi a ucis-o.

— Nu ar fi avut nevoie să sune, observă Huish. Avea cheia lui, ca toţi ceilalţi.

— Mai există un frate, nu?

— Da, Michael. Este concesionar de automobile la Drymouth.

— Ar fi bine să reuşim să aflăm ce a făcut în seara aceea, zise comisarul.

— După doi ani? Nici o posibilitate să-şi amintească cineva, nu credeţi?

— A fost interogat la vremea aceea?

— A reieşit că era plecat ca să testeze maşina unui client. Atunci nu era nici un motiv să fie suspectat, însă avea, la rândul lui, o cheie şi ar fi putut să fi mers acolo ca să o omoare.

Comisarul oftă.

— Nu ştiu cum ai să faci primul pas, Huish, nici dacă vom ajunge vreodată la ceva.

— Aş vrea, într-adevăr, să ştiu cine a fost. Din tot ce am aflat, îmi dau seama că era o femeie cumsecade. A făcut o grămadă de lucruri bune, de tot felul, îndeosebi pentru copiii amărâţi. Nu merita să sfârşească aşa. Sigur, aş vrea cu adevărat să ştiu. Chiar şi dacă nu am reuşi să obţinem probe suficiente pentru intentarea unui proces.

— Ei, bine, Huish, îţi doresc să reuşeşti, zise comisarul. Din fericire, în acest moment, nu avem multe de făcut. Totuşi, să nu te descurajezi dacă nu izbuteşti să ajungi la o concluzie. Este o pistă îngheţată, de-acum.

Capitolul VI

În sala cinematografului se aprinseră luminile, iar pe ecran fu proiectată publicitatea. Plasatoarele circulau cu băuturi şi îngheţate. Calgary le examină. O fată era brună şi rotofeie, o alta, mai curând şatenă şi înaltă; cea de-a treia, măruntă şi blondă, era cea pe care dorea să o vadă. Văduva lui Jack era soţia unui oarecare, pe nume Joe Clegg. Avea o feţişoară drăgălaşă, dar insignifiantă şi foarte machiată, cu sprâncenele epilate şi părul întărit de un permanent ieftin. Arthur Calgary îi ceru o îngheţată. Avea adresa sa de acasă şi intenţiona să-i facă o vizită, dar întâi dorise să o vadă fără ca ea să ştie. Ei, bine, gândi, nu era, desigur, tipul de noră care, pe cât putea deduce, i-ar fi plăcut doamnei Argyle. De aceea o şi ţinuse Jack ascunsă.

Oftă, aruncă paharul de carton sub scaun şi aşteptă ca luminile să se stingă. Apoi se ridică şi ieşi.

În dimineaţa următoare, la unsprezece, se duse la adresa tinerei femei. Uşa îi fu deschisă de un băiat spre şaisprezece ani, care, la întrebarea lui Calgary, răspunse:

— Clegg? La ultimul etaj.

Scările o dată urcate, Calgary bătu la uşă. Maureen Clegg apăru în prag. Fără uniforma strălucitoare şi fără machiaj, părea alta. Chipul mărunt şi insipid oglindea o fire bună, dar nu avea nimic deosebit de interesant. Fata privi cu îndoială vizitatorul, încruntându-şi bănuitoare sprâncenele.

— Mă numesc Calgary. Cred că aţi primit o scrisoare de la avocatul Marshall, care vă vorbea de mine.

Faţa tinerei se înseninã.

— A, dumneavoastră sunteţi! Intraţi, vă rog. Se dădu la o parte, ca să-l lase să treacă. Scuzaţi dezordinea: nu am avut încă vreme să le pun pe toate la locul lor. Apucă de pe un scaun nişte haine boţite şi înlătură resturile unei mese consumate cu câteva ore înainte. Vă rog, luaţi loc. Aţi făcut bine că aţi venit.

— Era minimul pe care îl puteam face, zise Calgary.

Maureen avu un râs scurt, stânjenit, ca şi cum n-ar fi priceput semnificaţia acelor cuvinte.

— Avocatul Marshall mi-a explicat în scrisoarea sa că, după toate, istoria aceea inventată de Jackie… A fost adevărată. Cineva l-a luat, într-adevăr, cu maşina, în acea seară, ca să se întoarcă la Drymouth. Deci, dumneavoastră aţi fost?

— Da, eu am fost, răspunse Calgary.

— Mi se pare încă de necrezut. Am petrecut o jumătate de noapte stând de vorbă, Joe cu mine. Întocmai ca într-un film, îi ziceam. Cu doi ani în urmă sau aproape, nu?

— Da, aproximativ.

— Lucruri care se văd la cinematograf şi par absurdităţi care n-ar putea niciodată să se petreacă în viaţa reală. În schimb, iată că se întâmplă cu adevărat! Excitant, într-un anume fel, nu vi se pare?

— Îmi închipui că da, răspunse Calgary, observând-o cu un soi de îndurerare.

Mereu cu acelaşi ton uşuratic, ea continuă:

— Şi Jackie, sărăcuţul de el, el e mort şi nu poate nici măcar s-o cunoască. Ştiţi, a făcut o pneumonie în închisoare. Din cauza umidităţii sau ceva de genul acesta.

Calgary îşi dădu seama că Maureen avea în minte o imagine clar romanescă a ceea ce era o închisoare: celule subterane umede cu şobolani uriaşi.

— Trebuie să vă spun, reluă ea, că, treptat-treptat, moartea lui mi s-a părut lucrul cel mai bun.

— Da, pot să mi-o imaginez…

— Vreau să spun că de-acum trebuia să stea acolo închis ani şi ani. Joe zicea că aş fi făcut bine să cer divorţul şi chiar începusem demersurile.

— Doreaţi să divorţaţi?

— Păi… La ce foloseşte să fii legată de un om care trebuie să stea în închisoare atâţia ani? În afară de asta, ştiţi, chiar dacă ţineam la Jackie şi aşa mai departe, el nu era ceea ce se cheamă un tip constant. Ca să vă zic drept, nu m-am amăgit niciodată că măritişul ar fi durat.

— Începuseţi, efectiv, demersurile pentru divorţ, când el a murit?

— Mda… Într-un anume mod, da. Vreau să spun că fusesem la un avocat. Mă trimisese Joe. Normal, el nu putea să-l sufere pe Jackie.

— Joe este actualul dumneavoastră soţ?

— Da. Este electrician. Are un post foarte bun şi este foarte apreciat. Îmi zicea mereu că Jackie nu era aşa bun, dar pe atunci nu eram decât o fetişcană proastă. Iar Jackie avea un fel al lui de-a atrage simpatiile…

— Da, aşa am auzit…

— Fantastic cum reuşea să convingă femeile! Şi zău dacă ştiu pentru ce! Frumos nu era. Îi ziceau mutră de maimuţă. Însă era simpatic şi ajungeai să faci cum dorea el. Şi asta, să ştiţi, ne-a fost de folos de câteva ori. Eram de-abia

căsătoriţi când i s-a întâmplat un necaz la garajul la care lucra, pentru o reparaţie la maşina unui client. N-am înţeles niciodată bine cum au decurs lucrurile. Oricum, patronul îşi ieşise din ţâţâni. Dar Jackie a cucerit-o pe soţia patronului. Era bătrână, trebuie să fi avut vreo 50 de ani, dar el a linguşit-o într-o mie de feluri, până i-a sucit minţile. Aşa că, în cele din urmă, biata de ea ar fi făcut orice pentru el. Şi-a înduplecat bărbatul şi l-a convins să accepte ca Jackie să plătească dauna fără să fie dat pe mâna legii. El însă n-a ştiut niciodată de unde au venit banii… I-a scos din pungă nevastă-sa… Şi ce-am mai râs, noi doi!

Calgary o privi cu un soi de repulsie.

— Era aşa de… Amuzant?

— Îhî! Eu cred că da. Dumneavoastră, nu? Să mori de râs, nu alta! Să vezi o femeie atât de bătrână pierzându-şi capul după Jackie şi renunţând la economii ca să i le dea…

Calgary oftă. Se gândi că lucrurile nu erau niciodată aşa cum le credea cineva. Cu fiecare zi care trecea se simţea tot mai puţin înclinat spre omul pentru apărarea numelui căruia se zbătuse atât. Aproape că începea să înţeleagă şi să împărtăşească punctul de vedere care îl uluise aşa de tare la Sunny Point.

— Doamnă Clegg, zise, am venit aici numai ca să văd dacă pot face ceva pentru dumneavoastră… Ceva care ar putea să compenseze prin ce aţi trecut.

Maureen Clegg păru oarecum surprinsă.

— Sigur, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Dar de ce ar trebui să vă deranjaţi? Suntem în regulă. Joe câştigă bine, iar eu am munca mea. Ştiţi, sunt plasatoare la cinematograf.

— Da, ştiu.

— Luna care va veni vom avea televizor, adăugă, toată numai mândrie.

— Sunt foarte bucuros, zise Calgary, că… Întâmplarea aceea nefericită nu a lăsat nici o… Umbră permanentă. Reuşea tot mai dificil să nimerească vorbele potrivite,

discutând cu fata aceasta, care fusese soţia lui Jackie. Orice ar fi zis suna pompos şi artificial. De ce nu reuşea să i se adreseze cu naturaleţe? Mă temeam că pentru dumneavoastră a fost o durere teribilă, adăugă.

Ea îl fixă cu ochii săi albaştri, zgâiţi, fără să priceapă.

— În momentul acela a fost un lucru oribil, cu vecinii care vorbeau de asta şi cu preocuparea pentru tot ce se întâmplase, încât pot să spun, ţinând cont de toate, că poliţia a fost foarte gentilă. M-au tratat cu multă amabilitate şi mi-au vorbit foarte politicos.

Calgary se întrebă dacă simţise ceva pentru mort. Brusc, o întrebă:

— V-aţi gândit că a fost el?

— Să-i facă de petrecanie maică-sii?

— Exact.

— Bine… Dacă înţelegeţi că… În sfârşit, aş spune că da, într-un anume fel. El, normal, zicea că nu, dar nu puteai să dai crezare vorbelor lui Jackie şi părea chiar că fusese el. Devenea o fiară când nu reuşea să obţină ceva. Ştiam că se afla într-un necaz, dar nu ştiam de ce soi. Când l-am întrebat, a început să înjure. Dar în ziua aceea a plecat zicând că totul va fi în ordine. Mi-a spus că mama sa va ceda. Din dragoste sau cu forţa. Fireşte, eu l-am crezut.

— Am auzit că nu vorbise niciodată familiei despre căsătoria dumneavoastră. I-aţi cunoscut vreodată pe ai lui?

— Nu. Pricepeţi, era lume de clasă, aveau o casă frumoasă şi aşa mai departe. Nu le-aş fi convenit. Jackie gândea că era mai bine să mă ţină ascunsă. Şi apoi zicea că, dacă m-ar fi dus acolo, mama sa ar fi vrut să ia în mână conducerea vieţii noastre. Spunea că doamna Argyle nu se putea abţine să nu conducă viaţa celorlalţi şi că el era sătul până în gât de asta… O ducea foarte bine aşa, zicea…

Nu avea nici o umbră de resentiment în glas. Se părea că, pentru ea, modul de comportare al soţului fusese perfect natural.

— Îmi închipui că arestarea lui a fost pentru dumneavoastră o lovitură îngrozitoare.

— Sigur, se-nţelege. E cu putinţă, îmi ziceam, să fi făcut aşa ceva? Dar apoi m-am convins. Nu era uşor cu el când îşi ieşea din sărite.

Calgary se aplecă înainte.

— Ascultaţi-mă bine! Nu vi s-a părut surprinzător ca soţul dumneavoastră să-şi fi lovit mama cu un vătrai ca să o jefuiască de o sumă mare de bani?

— Ei, bine, domnule… hm! Calgary, scuzaţi-mă, dar acesta este un mod mai degrabă nesuferit de a privi lucrurile. Eu nu m-am gândit că a avut intenţia să o lovească atât de tare şi nici măcar aceea de a o ataca, ci că, refuzând să-i dea banii, el a luat vătraiul ca să o sperie, însă, după aceea, văzând că nu obţine nimic, şi-a pierdut controlul. În sfârşit, gândeam că a fost un ghinion. Trebuie să ştiţi că avea absolut nevoie de bani, altminteri ar fi ajuns la închisoare.

— Aşadar… Nu l-aţi dezaprobat?

— Sigur ca l-am dezaprobat. Nu sunt, categoric, de acord cu un astfel de gest… Şi cu atât mai mult împotriva propriei sale mame! Nu, nu l-am scuzat cu adevărat. Am început să cred că Joe avea dreptate când îmi zicea să-l las pe Jackie. Dar ştiţi cum e! O fată nu reuşeşte uşor să se hotărască. Joe a fost mereu un tip constant şi îl cunoşteam de ceva timp. Jackie era diferit, instruit şi aşa mai departe. Părea şi bogat, văzându-l cheltuind şi aruncând cu banii aşa! Şi-apoi, cum v-am spus, ştia să te ia. Reuşea să-i convingă pe toţi şi m-a convins şi pe mine. „Ai să te căieşti, fata mea!”, îmi zicea Joe. Credeam că era vorba doar de gelozie. Dar la sfârşit s-a văzut că Joe chiar avea dreptate.

Calgary o privi, întrebându-se dacă îşi dădea seama de ceea ce implicau cuvintele sale.

— Dreptate, în ce sens, mai exact? Spuse.

— Păi, apropo de situaţia groaznică în care m-a pus Jackie. Noi am fost întotdeauna persoane respectabile. Mama ne-a crescut cum se cuvine. Viaţa noastră a fost întotdeauna

liniştită, fără bârfa lumii. Şi dintr-odată, poliţia îmi arestează soţul! Toţi vecinii au ajuns s-o ştie. Era în capul tuturor ziarelor, de la primul la ultimul. Şi o mulţime de reporteri în preajmă, iscodindu-te. Între una şi alta, m-am găsit într-o situaţie groaznică.

— Dar acum, fată dragă, îţi dai seama că nu el a comis crima?

Pentru o clipă, feţişoara încadrată de păr blond păru năucită.

— E adevărat! Uitasem. Bine, în orice caz… S-a dus de fapt să facă o scenă, să o ameninţe şi tot tacâmul. Dacă n-ar fi făcut aşa, nici măcar nu l-ar fi arestat, nu?

— Foarte adevărat, încuviinţă Calgary.

Era posibil, se gândi, ca prostuţă aceea drăgălaşă să fie mai realistă decât el?

— Oh! A fost ceva oribil! Reluă Maureen. Nu ştiam cum să procedez. Apoi, mama mi-a zis că era mai bine să merg imediat să-i văd pe ai lui. Trebuiau să facă ceva pentru mine, mi-a spus, pentru că, în definitiv, aveam drepturile mele şi era mai bine să arăt că ştiam asta. Aşa că m-am dus. Guvernanta aceea străină mi-a deschis uşa şi în primul moment nu am reuşit să o fac să priceapă despre ce era vorba. Părea că nu mă crede. Continua să repete: „Este imposibil, absolut imposibil ca Jackie să se fi căsătorit cu dumneata!” în cele din urmă, m-am supărat şi i-am zis: „Singur că ne-am căsătorit, şi nu la starea civilă. Ci la biserică!” Aşa a vrut mama mea. Şi aia: „Nu e adevărat! Nu cred asta!” După aceea a venit domnul Argyle şi a fost atât de amabil! Mi-a zis să nu fiu aşa îngrijorată şi că se va face tot ce e cu putinţă pentru a-l apăra pe Jackie. M-a întrebat cum stăteam cu banii… Şi în fiecare săptămână îmi trimitea cu regularitate o alocaţie. Continuă să mi-o trimită şi acum. Lui Joe nu-i place că o accept, dar eu îi zic: „Nu fi prost! Ce-i costă pe ei?” Mi-a trimis şi o sumă frumoasă ca dar de nuntă, când eu şi Joe ne-am căsătorit. Şi a spus că era foarte mulţumit şi că spera ca această căsătorie să fie mai

fericită decât prima. Da, a fost mereu atât de drăguţ, domnul Argyle!

Se întoarse, auzind uşa care se deschidea.

— Oh, iată-l pe Joe!

Joe era un tinerel blond, cu buze subţiri. Primi explicaţiile lui Maureen şi prezentarea, încruntându-şi uşor sprâncenele.

— Speram că afacerea asta s-a terminat, zise cu dezaprobare. Iertaţi-mă dacă vorbesc aşa, domnule, dar nu ajută la nimic să scormoneşti trecutul. Asta e părerea mea. Maureen a avut ghinion, asta-i tot!

— Da, conveni Calgary. Înţeleg perfect punctul dumneavoastră de vedere.

— Sigur că n-ar fi trebuit niciodată să se lege de un asemenea individ. Ştiam că nu era de treabă. Au fost şi înainte nişte lucruri care îl priveau. De două ori cercetat. Când tipii ca el încep aşa, nu se mai opresc. Întâi trag pe sfoară femeile ca să le smulgă economiile. Apoi ajung la crimă.

— Dar, în acest caz, nu la crimă.

— O ziceţi dumneavoastră, replică Joe Clegg. Şi din tonul său se înţelegea că nu era deloc convins.

— Jack Argyle are un alibi de fier pentru ora la care a fost comis delictul. Se găsea cu mine, în maşina mea, pentru că îl găsisem făcând autostopul pentru Drymouth. Iată de ce, domnule Joe Clegg, Jack nu a avut posibilitatea să comită acest delict.

— Se poate. Dar, scuzaţi-mă, vă rog, e un păcat să scormoneşti totul. La urma urmelor, el a murit şi de-acum nu-i mai pasă de nimic, în schimb lumea va reîncepe să vorbească şi va face mii de presupuneri.

Calgary se ridică.

— Ei, bine, poate că din punctul dumneavoastră de vedere aşa stau lucrurile. Dar mai există ceva care se cheamă justiţie.

— Am auzit mereu spunându-se, replică imediat Clegg, că procesele engleze se desfăşoară în modul cel mai drept cu putinţă.

— Nici cele mai bune sisteme nu exclud posibilitatea unei erori, încheie Calgary. Justiţia, în definitiv, este în mâna oamenilor şi oamenii nu sunt infailibili.

Când ieşi în stradă, se simţi mai tulburat decât ar fi putut să creadă. Nu ar fi fost cu mult mai bine, se întrebă, dacă amintirea acelei zile nu i s-ar mai fi întors niciodată în minte? La urma urmelor, după cum spusese înfumuratul acela cu buze subţiri, băiatul era mort. Se găsea în faţa unui judecător care nu comitea erori. Că era pomenit ca un asasin sau, pur şi simplu, ca un pungaş, pentru el nu mai exista nici o diferenţă.

Apoi, deodată, îl invadă o neaşteptată undă de mânie. „Dar pentru cineva ar trebui, da, să existe această diferenţă! Se gândi. Careva dintre ei ar trebui să fie mulţumit. De ce niciunul nu e? Fata aceea, bine, se poate înţelege… Probabil că ţinea la Jack, dar nu-l iubise niciodată. Poate că nici nu e în stare cu adevărat să iubească. Dar ceilalţi? Tatăl, sora, guvernanta… Ar fi trebuit să se bucure. Ar fi trebuit să-i consacre un gând înainte de a începe să se teamă pentru ei înşişi… Cu siguranţă, cuiva ar fi trebuit să-i pese!”

— Domnişoara Argyle? Acolo, în fund, la al doilea birou.

Calgary zăbovi un moment, ca să o studieze.

Atent îngrijită, micuţă, foarte liniştită şi laborioasă. Era îmbrăcată cu o rochie albastru-închis, cu gulerul şi manşetele albe. Părul negru îi era adunat la ceafă. Avea pielea smeadă, mai smeadă decât poate fi o epidermă engleză. Şi osatura îi era mai delicată. Aceasta era fiica adoptivă creolă, pe care doamna Argyle o adusese în familia sa.

Ochii care se ridicară ca să-i întâlnească pe cei ai lui Calgary erau închişi şi opaci. Ochi care nu lăsau să transpară nimic.

Vocea îi era joasă şi plăcută.

— Ce doriţi?

— Domnişoara Argyle? Christina Argyle?

— Da.

— Mă numesc Calgary, Arthur Calgary. Poate aţi aflat.

— Da. Mi-a scris tatăl meu.

— Aş dori să vă vorbesc.

Ea înălţă privirile spre ceasul de pe perete.

— Biblioteca se închide într-o jumătate de oră. Puteţi să mai aşteptaţi?

— Desigur. Ce aţi spune dacă am merge să stăm undeva şi să luăm un ceai?

— Mulţumesc. Se întoarse spre un nou-venit: Ce doriţi?

Arthur Calgary începu să se plimbe, examinând conţinutul rafturilor, fără să o piardă din vedere pe Tina Argyle. Fata era mereu calmă, stăpână pe sine, impasibilă. Jumătatea de oră îi păru lungă, dar în cele din urmă se auzi zbârnâitul unei sonerii şi ea îi făcu semn să se apropie.

— Ieşim în câteva minute.

Nu îl făcu să aştepte. Era fără pălărie şi purta o haină grea, închisă la culoare. O întrebă unde puteau să meargă, explicându-i că nu prea se descurca în Redmyn.

— Este un loc în preajma catedralei. Nu e cine ştie ce, dar e mai puţin aglomerat decât altele.

Puţin după aceea stăteau la o măsuţă şi o ospătăriţă veştejită luă comanda cu un aer plictisit.

— Nu va fi un ceai excelent, se scuză Tina, dar m-am gândit că aţi prefera un loc mai puţin aglomerat.

— Într-adevăr. Trebuie să vă explic de ce am venit să vă caut. I-am văzut pe ceilalţi membri ai familiei, inclusiv soţia… Văduva fratelui dumneavoastră Jack. Eraţi singura persoană din familie pe care nu o cunoscusem încă. Ba nu, mai este şi sora căsătorită…

— Vi se pare necesar să-i cunoaşteţi pe toţi?

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton educat, dar cu o anume apăsare, care îl făcu pe Calgary să se simtă puţin jenat.

— Nu chiar ca necesitate socială, răspunse cu răceală. Şi nu din simplă curiozitate. Doream numai să-mi exprim personal în faţa fiecăruia profundul meu regret că nu am putut să dovedesc nevinovăţia fratelui dumitale la vremea procesului.

— Aşa…

— Dacă ţineaţi la el… Ţineaţi la el, nu?

Ea reflectă un moment, apoi răspunse:

— Nu.

— Totuşi, îi aud pe toţi spunând că era… Foarte simpatic.

— Nu aveam încredere în el şi îl găseam detestabil.

— Iertaţi-mă, dar nu v-aţi gândit nici o clipă că nu el a fost cel care v-a ucis mama?

— Nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut să existe o altă posibilitate.

Ospătăriţa aduse ceaiul. Pâinea cu unt era veche, marmelada, o curioasă substanţă gelatinoasă, prăjiturelele, grosolane şi respingătoare, băutura prea slabă.

Calgary sorbi o înghiţitură şi zise:

— După câte se pare… Am fost făcut să înţeleg că… Informaţiile pe care le-am adus şi care spulberă acuzaţia de omor care apasă asupra fratelui dumitale ar putea să aibă repercusiuni nu prea plăcute. Ar putea să dea loc unor nelinişti pentru voi toţi.

— Fiindcă va trebui să fie redeschis cazul?

— Exact. V-aţi gândit deja la asta?

— Tata pare să o considere inevitabilă.

— Îmi pare rău. Regret cu adevărat.

— De ce vă pare rău, dr. Calgary?

— Detest ideea că, din cauza mea, veţi avea alte supărări.

— Dar aţi fi rămas mulţumit dacă nu aţi fi vorbit?

— Vă referiţi la justiţie?

— Da. Nu la asta vă gândeaţi?

— Într-adevăr. Mi se părea că justiţia era foarte importantă. Acum însă încep să mă întreb dacă nu sunt lucruri încă şi mai importante?

— De exemplu?

Calgary se întoarse cu gândul la Hester.

— De exemplu… Nevinovăţia, poate.

Ochii opaci ai Tinei deveniseră şi mai impenetrabili.

— Ce credeţi, domnişoară Argyle?

După câteva clipe de tăcere, răspunse:

— Mă gândesc la cuvintele din Magna Charta care spun: „Nici unui om să nu-i refuzăm justiţia”.

Capitolul VII

Doctorul MacMaster era un bătrân cu sprâncenele în smocuri, ochii cenuşii şi perspicace şi cu bărbia bătăioasă. Sprijinindu-se pe spătarul fotoliului uzat, îl studie cu atenţie de vizitator. Rezultatul examenului fu favorabil.

Şi Calgary îşi făcu despre el o impresie bună. Pentru prima dată de când se întorsese în Anglia, simţi că vorbeşte cu cineva care îi aprecia sentimentele şi punctul de vedere.

— Vă sunt foarte recunoscător că m-aţi primit, doctore MacMaster, spuse.

— Nu e cazul, pară medicul. De când nu mai lucrez, mă plictisesc de moarte. Colegii mai tineri îmi spun că trebuie să stau în fotoliu ca o mumie, ca să nu-mi obosesc inima zdruncinată, dar nu mă pot acomoda. La naiba! Dacă deschid radioul, blaa, blaa, blaa… Dacă dau drumul televizorului, flic-flic-flic! Am trudit toată viaţa, alergând mereu la dreapta şi la stânga. Nu mi-e uşor să stau nemişcat. Aşadar, nu trebuie să vă temeţi că mă faceţi să-mi pierd timpul.

— În primul rând, îi zise Calgary, este necesar ca să reuşesc să vă fac să înţelegeţi de ce continui să mă interesez de această afacere. Practic, am făcut deja ceea ce îmi pusesem în minte, supunându-mă ingratei povestiri a

traumei mele cu pierderea memoriei şi reabilitând figura băiatului. După asta, singurul lucru normal şi logic ar fi să mă duc şi să nu mă mai gândesc la cele întâmplate, înţelegeţi?

— Depinde. Este ceva care vă frământă?

— Da. Totul mă frământă. Vedeţi, faptul e că dezvăluirea mea nu a fost primită cum mă aşteptam.

— Da, bine, nu-i nimic ciudat, observă doctorul. Lucruri care se întâmplă în fiecare zi. Ne pregătim pentru ceva, ca o consultaţie la medic, o cerere în căsătorie, o discuţie cu băiatul care se întoarce la colegiu sau mai ştiu eu ce şi când aceasta are loc, nu se petrece niciodată cum ne-am gândit. Te gândeşti la toate, întrebări şi răspunsuri, dar ele, în practică, nu corespund deloc celor pe care le aveai în minte şi rămâi descumpănit. Îmi imaginez că vi s-a întâmplat ceva asemănător.

— Da.

— La ce vă aşteptaţi? La o primire sărbătorească?

Calgary reflectă un moment.

— Poate la cuvinte de reproş sau de resentiment. Dar şi la recunoştinţă.

— Şi nu a fost recunoştinţă, nici acel resentiment pe care, după părerea dumneavoastră, ar fi trebuit să-l manifeste?

— Ceva în genul acesta, mărturisi Calgary.

— Asta, pentru că nu ştiaţi împrejurările înainte de a vă duce la ei. Şi la mine, pentru care motiv aţi venit, exact?

— Doresc mai multe informaţii despre familie. Ştiu doar faptele cunoscute. O femeie de clasă, înzestrată cu spirit altruist, face tot ce e posibil pentru copiii pe care i-a adoptat. O frumoasă figură de femeie, plină de avânt către aproape. La antipodul celui care poate fi definit, cred, ca un băiat dificil, care o sfârşeşte rău… Tânărul delicvent. Nu ştiu altceva. Despre cum era doamna Argyle, nu am cea mai mică idee.

— Iată că aţi atins clapa cu adevărat importantă, zise MacMaster. Dacă te gândeşti bine, e ceea ce întotdeauna

contează mai mult în cazurile de omucidere: personalitatea victimei. Toţi se preocupă mereu de cercetări privind mentalitatea asasinului. Dumneavoastră probabil că v-aţi gândit, că doamna Argyle era o femeie care nu merita să sfârşească asasinată.

— Îmi închipui că toţi au gândit aşa.

— Conform principiilor eticii, aveţi perfectă dreptate, conveni MacMaster. Cu toate acestea, continuă frecându-şi vârful nasului, chinezii consideră binefacerea mai mult ca un păcat, decât ca o virtute. Au lovit la ţintă, să ştiţi. Binefacerea produce efecte ciudate asupra oamenilor. Cunoaştem cu toţii cum este alcătuită natura umană. Fă-i un serviciu cuiva şi te vei simţi bine dispus în ce-l priveşte. Dar cel care a primit favoarea îţi întoarce sentimentele? Ar trebui, bineînţeles, dar o face? Ei bine, reluă medicul după o scurtă pauză, doamna Argyle era ceea ce se cheamă o mamă minunată. Însă binefacerea ei a mers prea departe. Asupra acestui fapt, nu-i nici o îndoială. Poate din nevoia de a face mai mult, poate cu intenţie.

— Da, şi ei nu erau copiii ei, spuse Calgary.

— Întocmai. Aici a fost necazul, îmi închipui. Priviţi cum se comportă orice pisică normală. Aduce pe lume pisoi, îi protejează cu înflăcărare, îl zgârie pe oricine încearcă să se apropie de ei. Apoi, după ce trece cam o săptămână, începe să-şi reia viaţa. Iese, mai vânează, alternează îngrijirea micuţilor ei cu odihna. Continuă să-i apere dacă cineva îi atacă, dar nu mai este stăpânită de obsesia de a-i proteja. Se joacă un pic cu ei, dar când întrec măsura, îşi iese din sărite, le administrează o scatoalcă, avertizându-i că vrea să fie lăsată în pace. Se reîntoarce la natură, înţelegeţi. Şi cu cât cresc, le poartă mai puţin de grijă, ocupându-se tot mai mult de drăgălaşii motani din împrejurimi. Aceasta nu este altceva decât un model normal de viaţă feminină. Am văzut destule fete şi femei, dotate cu un puternic instinct matern, doritoare să se mărite, mai ales – fără să-şi dea absolut deloc seama – din cauza nerăbdării lor materne. O dată

veniţi copiii, sunt fericite şi mulţumite. Viaţa lor îşi reia proporţiile juste. Se interesează de soţ, de evenimente, de bârfe şi, fireşte, de copii. Dar în mod armonios. Instinctul matern, în sensul pur fizic, este satisfăcut. Ei bine, în cazul doamnei Argyle, instinctul matern era foarte puternic, dar mulţumirea fizică de a da naştere unuia sau mai multor copii la ea n-a mai venit. Astfel încât, în realitate, obsesia sa maternă nu a fost astâmpărată nici o clipă. Avea nevoie de copii, de mulţi copii. Nu avea niciodată îndeajuns. Zi şi noapte, mintea-i era întoarsă către ei. Soţul nu mai conta. Era numai ceva plăcut abstract, care făcea parte din fundal. Copiii erau totul. Mâncărurile lor, hainele lor, jocurile lor, în sfârşit, tot ce-i privea. Din cale-afară de răsfăţaţi! Singurul lucru pe care nu li l-a dat, şi de care aveau nevoie, a fost un pic de indiferenţă obişnuită. Nu erau trimişi afară, în grădină, să se joace după chef, ca orice alt copil din ţinut. Nu, ei trebuia să aibă toate răsfăţurile: echipament pentru căţărat, pietre netede în loc de prundiş pe alei, o căsuţă între copaci, nisip anume adus ca să aibă o mică plajă lângă râu. Hrana lor nu era obişnuită, comună. Închipuiţi-vă! Până la vreo 5 ani, ploduţii aceia nu primeau decât verdeţuri pasate, lapte sterilizat, apă analizată, calorii socotite, vitamine calculate! Nu comit o indiscreţie profesională vorbind astfel. Doamna Argyle nu mi-a fost niciodată pacientă. Dacă avea nevoie de un medic, se adresa marilor specialişti de pe Harley Street. Nu că ar fi făcut-o frecvent. Era foarte sănătoasă şi robustă.

Eu eram medicul de circumscripţie care venea chemat doar ca să arunce o privire la copii, deşi ea tindea să mă considere un pic superficial. Îi ziceam să-i lase să mănânce mure din pom; că nu le-ar fi stricat să-şi bage picioarele în apă şi se să aleagă, eventual, cu o răceală; că atunci când e vorba de cei mici nu era cazul să se alarmeze pentru câteva liniuţe la termometru. Erau copii excesiv de bine hrăniţi şi cocoloşiţi, cărora li se dădea prea multă importanţă şi cu

care se cheltuia prea multă afecţiune, iar asta, în destule privinţe, nu a fost bine pentru ei.

— Vă referiţi la Jack? Întrebă Calgary.

— Bine, nu mă gândeam, cu adevărat, numai la el. După mine, Jack era marcat încă din start. Inadaptarea este definiţia modernă pentru asemenea persoane. Soţii Argyle au făcut pentru el tot ce se putea face. De-a lungul vieţii, am văzut mulţi ca Jack. Mai târziu, când copilul ajunge rău, părinţii spun: „Dacă aş fi fost mai sever când era mic” sau „Am fost prea rigid; dacă aş fi fost mai indulgent”. După părerea mea nu este nici o diferenţă. Sunt unii care nu o sfârşesc bine pentru că au avut o viaţă de familie nefericită şi resimt esenţial lipsa afecţiunii. Iar alţii o termină rău pentru că la cel mai mic stimul o iau pe calea greşită. Între aceştia îl număr şi pe Jack.

— Atunci, nu aţi fost surprins de arestarea lui pentru omor?

— Cu sinceritate, da. Am fost surprins. Nu pentru că ideea de a ucide i-ar fi fost deosebit de odioasă. Era genul de tânăr lipsit de conştiinţă. De mic se arunca adesea asupra altor copii sau îi lovea cu jucării grele sau cu bucăţi de lemn. Dar, de regulă, era vorba de copii mai mici decât el şi nu atât pentru că ar fi fost orbit de furie, cât din dorinţa de a face rău sau de a pune mâna pe ceva. Modul de a ucide la care, eventual, m-aş fi aşteptat din partea lui Jack, ar fi fost acela de aţâţare a tovarăşului de jaf împotriva poliţiştilor gata să-i înşface. Tipii ca Jack zic: „Dă-i una la cap! Hai! Omoară-l!” Crima îi atrage, sunt gata să incite la asasinat, dar nu au curajul să ucidă cu mâinile lor. Iată ce aş fi zis. Şi, după cât se pare, aş fi avut dreptate.

Calgary îşi aţinti ochii pe tapetul uzat, dintr-al cărui desen aproape că nu mai rămăsese urmă.

— Nu ştiam ce o să mă aştepte, zise. Nu mi-am dat seama ce o să semnifice pentru ceilalţi. Nu am înţeles că, probabil… Că inevitabil…

Medicul încuviinţă.

— Da, spuse în sfârşit. Aşa s-ar zice, nu? Că o să trebuiască să limpezească lucrurile între ei…

— Cred că tocmai pentru a vorbi despre asta sunt aici, mărturisi Calgary. La prima vedere s-ar spune că niciunul dintre ei n-ar fi avut cu adevărat un motiv ca să o asasineze.

— La prima vedere. Dar dacă priviţi dincolo de scenă… Vai, cred că au existat destule motive!

— Care?

— O simţiţi, într-adevăr, ca pe o datorie morală?

— Întocmai. Nu pot face altfel.

— Poate că în locul dumneavoastră aş simţi la fel. Nu ştiu… Ceea ce cred e că niciunul dintre ei nu avea o viaţă personală, proprie. Nu putea să aibă cât timp mama lor, îi zic aşa pentru simplificare, era vie. Asta fiindcă îi guverna încă pe toţi.

— În ce sens?

— Din punct de vedere financiar avusese grijă să-i aranjeze pe toţi şi din belşug. Venitul, foarte însemnat, urma să fie împărţit între ei în proporţiile considerate juste de financiari. Dar cu toate că doamna Argyle nu făcea parte dintre ei, dorinţele sale, cât timp trăia, erau operante.

MacMaster făcu o pauză.

— Pe de altă parte, este interesant de observat cum, cu toţii, au încercat să fugă. Cum au luptat ca să nu se conformeze modelului stabilit de ea. Pentru că ea decisese din vreme totul şi de categoria întâi. Voia să le ofere un mediu familial bun, o educaţie bună, posibilităţi băneşti şi un bun început în profesiile pe care le alesese pentru ei. Voia să-i trateze exact ca şi cum ar fi fost copiii ei şi ai lui Leo Calgary. Numai că ei nu erau şi, natural, aveau instincte, sensibilităţi, atitudini şi exigenţe extrem de diverse. Micky s-a pus pe vândut automobile, Hester a fugit, mai mult sau mai puţin, de acasă pentru a face teatru. S-a îndrăgostit de un tip indezirabil sub toate aspectele, iar ca actriţă nu valora cine ştie ce. A trebuit să se întoarcă la căminul părintesc şi să admită, chiar dacă nu-i făcea

plăcere, că mama sa avusese dreptate. Mary a insistat ca să se căsătorească, în timpul războiului, cu un om cu care mama sa a sfătuit-o să nu se mărite. Era un tânăr curajos şi inteligent, dar nu pricepea nimic în materie de afaceri. Apoi l-a lovit poliomielita şi şi-a petrecut perioada de convalescenţă la Sunny Point. Doamna Argyle a făcut presiuni ca să se stabilească acolo definitiv. El era foarte dispus, dar ea, Mary Durrant, a continuat să reziste cu disperare. Îşi dorea casa ei şi soţul, numai pentru ea. Cu toate acestea, neîndoielnic, ar fi sfârşit prin a ceda, dacă mama, tocmai atunci, n-ar fi fost ucisă.

Micky a purtat întotdeauna o povară grea: resentimentul că a fost abandonat de adevărata sa mamă. Resentiment care şi-a pus ghearele pe el încă de mic şi de care nu s-a mai eliberat. Am impresia că şi-a urât întotdeauna mama adoptivă.

Apoi este infirmiera suedeză. Era foarte ataşată de copii şi i-a rămas devotată lui Leo. A beneficiat de destule de la doamna Argyle şi, probabil, s-a străduit să-i fie recunoscătoare, dar n-a reuşit. Însă nu pot să cred că antipatia a putut să o împingă să-şi lovească binefăcătoarea cu un vătrai în cap. În definitiv, putea să plece în orice moment. Cât despre Leo Argyle…

— Exact. Ce spuneţi de el?

— Se pregăteşte să fie din nou mire şi să-i fie bine, răspunse dr. MacMaster. Se însoară cu o femeie tânără şi foarte drăguţă. Tandră, gentilă, o companie plăcută şi tare îndrăgostită de el… de atâta timp. Starea sa sufletească faţă de doamna Argyle putem, mai mult sau mai puţin, să o intuim. Fireşte, moartea soţiei a simplificat mult lucrurile. Leo Argyle nu era tipul care să se combine cu secretara, cu nevasta sub acelaşi acoperiş. În realitate, mă gândesc că nici măcar nu s-ar fi despărţit vreodată de soţie.

Calgary zise încet:

— I-am văzut pe amândoi, am vorbit cu ei. Într-adevăr, nu pot să cred că el sau ea…

— Ştiu, îl întrerupse MacMaster. Cine ar putea să o creadă? Şi totuşi… Trebuie să fi fost cineva din casă.

— O credeţi serios?

— Nu văd cum aş putea gândi altfel. Poliţia este sigură că nu a fost opera unui străin şi probabil că are dreptate.

— Dar care dintre ei?

MacMaster ridică din umeri.

— Nu se ştie. Asta-i totul!

— Dumneavoastră, care îi cunoaşteţi bine, nu aveţi nici o idee?

— Dacă aş avea-o, nu v-aş spune-o. La urma urmelor, pe ce aş putea să mă bazez? Dacă nu cumva mi-au scăpat nişte date de fapt, niciunul dintre ei nu-mi pare asasin. Şi totuşi nu pot să-l exclud pe niciunul ca posibil vinovat. Da, adăugă rar medicul, părerea mea este că n-o s-o ştim niciodată. Poliţia va cerceta, va face tot ce-i cu putinţă, dar ca să găsească probe, după atâta timp şi cu aşa de puţine elemente… Da, repetă, scuturând din cap, cred că adevărul nu se va şti niciodată. Există cazuri asemănătoare, citim uneori despre ele, întâmplate acum cincizeci, o sută de ani, în care este evident că, din trei sau patru sau cinci indivizi, unul trebuie să fie vinovat. Dar fără dovezi zdrobitoare, nimeni n-a fost în stare să-l stabilească.

— Vă gândiţi că şi acum se va întâmpla la fel?

— Păi… Da! Doctorul MacMaster îi aruncă o privire ascuţită lui Calgary. Şi-acesta-i lucrul cel mau teribil, nu?

— Da, răspunse Calgary. Teribil pentru nevinovaţi. Cum mi-a zis fata.

— Fata? Ce a zis?

— Fata… Hester. Mi-a spus că nu înţeleg importanţa nevinovaţilor. Cu alte cuvinte, asta îmi zicea. Că nu vom şti niciodată…

— Cine este nevinovat, completă medicul. Desigur. De-am putea măcar să cunoaştem adevărul, chiar dacă nu ar trebui să ducă la o arestare, cu proces şi condamnare! Numai pentru a şti. Altfel…

— Ei, bine? Întrebă Calgary.

— Încercaţi să înţelegeţi singur… Dar nu e nevoie, ştiţi deja. Îmi aminteşte cazul Bravo, de acum un secol, dacă nu greşesc, dar despre care se scriu încă volume întregi. Argumentele erau perfect convingătoare pentru a demonstra că putea să fi fost soţia sau doamna Cox sau dr. Gully… Sau că, în ciuda opiniei judecătorului de instrucţie, Charles Bravo se otrăvise singur. Toate ipoteze mai mult decât plauzibile… Însă nimeni n-a putut să ştie adevărul vreodată. Şi astfel, Florence Bravo, abandonată de fii, a murit singură şi alcoolică; doamna Cox, ostracizată de cei trei copii ai ei, a ajuns la o vârstă înaintată bănuită de aproape toţi cunoscuţii, iar dr. Gully a fost ruinat profesional şi social… Unul era vinovat şi a scăpat cu faţa curată. Dar ceilalţi erau nevinovaţi şi au plătit degeaba.

— Ceea ce acum nu trebuie să se întâmple, declară Calgary.

Capitolul VIII

Hester Argyle se privea în oglindă. Mai mult decât vanitate, în privirea sa era umila nelinişte a celui care nu e niciodată sigur de el. Îşi ridică părul care îi cădea pe frunte, îl trase într-o parte şi observă rezultatul cu un aer neîncrezător. Zărind un chip îndărătul chipului ei din oglindă tresări şi se întoarse cu teamă.

— Ah! Te-ai speriat! Exclamă Kirsten Lindstrom.

— Speriat? Ce vrei să zici, Kirsty?

— Că ţi-e frică de mine… Te gândeşti că aş putea să mă apropii de tine în vârful picioarelor şi să-ţi dau una în cap.

— Of, Kirsty, nu fi proastă! Nu m-aş gândi niciodată la aşa ceva.

— Ba da! Te-ai gândit, replică ea. Şi ai dreptate să tresari, dacă vezi ceva ce nu înţelegi bine ce e, pentru că ai, în această casă, de ce să te temi. De-acum o ştim.

— În orice caz, Kirsty dragă, spuse Hester, nu de tine trebuie să-mi fie frică.

— De unde ştii? Chiar recent am citit în ziar despre o femeie care, după ce a convieţuit ani lungi cu alta, într-o zi, pe neaşteptate, o ucide asfixiind-o şi încearcă să-i scoată ochii. Şi de ce? Pentru că, explică liniştită la poliţie, de câtva timp şi-a dat seama că prietena sa era stăpânită de diavol; ea îl văzuse pe diavol privind afară prin ochii ei şi înţelesese să-şi ia inima în dinţi şi să găsească puterea să-l ucidă.

— A, da! Mi-aduc aminte. Dar era vorba de o nebună.

— Da. Însă ea nu îşi dădea seama că este. Iar cei care o frecventau nu realizau că este nebună, pentru că nimeni nu ştia ce îi trecea prin cap. Şi nici tu nu ştii ce îmi umblă mie în minte. Aş fi putut să capăt ideea fixă că mama ta era anticrist şi să fi vrut s-o suprim.

— Spui numai prostii, Kirsty.

Kirsten Lindstrom oftă şi se aşează.

— Da, ai dreptate, admise. Ţineam mult la mama ta şi ea a fost întotdeauna bună cu mine. Dar ceea ce încerc să te fac să pricepi, Hester, şi trebuie să te convingi de asta, este că nu poţi să spui „prostii” apropo de nimeni şi nimic. Că nu poţi să te încrezi nici în mine şi nici în altcineva.

Hester o privi cu atenţie.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios, răspunse Kirsten. Toţi trebuie să vorbim cu seriozitate şi limpede. Nu ajută la nimic să te prefaci. Omul acela, care a venit aici – aş fi preferat să nu fi venit, dar de-acum faptul e consumat, a arătat clar că nu Jacko a fost asasinul. Şi-atunci, înseamnă că a fost altcineva, cineva dintre noi.

— Nu, Kirsty, nu. Ar putea să fi fost cineva care…

— Cineva care?

— Ei bine, cineva venit cu intenţia să fure… Sau cineva care îi purta pică mamei pentru cine ştie ce veche pricină.

— Şi crezi că mama ta l-ar fi lăsat să intre în casă?

— De ce nu? Ştii bine cum era ea. Dacă cineva ar fi venit să-i povestească o istorie dureroasă, să-i vorbească de vreun copil abandonat sau maltratat, nu crezi că l-ar fi chemat în camera ei ca să asculte tot ce avea să-i zică?

— Nu mi se pare probabil. Sau, cel puţin, nu mi se pare probabil ca mama ta să se aşeze la birou, lăsându-l pe acel oarecare să o lovească pe la spate cu vătraiul. Nu, era liniştită şi încrezătoare numai cu persoanele pe care le cunoştea bine.

— Încetează, Kirsty! Protestă Hester. Vai, te rog, încetează! Mă faci să simt toate astea atât de aproape… Atât de viu!

— Pentru că e aproape, pentru că e viu. Gata, nu-ţi mai spun nimic, dar te-am avertizat. Chiar dacă tu crezi că îl cunoşti bine pe unul şi ţi se pare demn de încredere, nu poţi să fii sigură de nimic. De aceea, păzeşte-te! Păzeşte-te de mine, de Mary, de tatăl tău şi de Gwenda Vaughan.

— Cum pot să trăiesc aici, suspectându-i pe toţi?

— Dacă vrei să accepţi sfatul meu, ai face bine să părăseşti această casă.

— Tocmai acum? Nu pot.

— De ce nu poţi? Din cauza doctoraşului?

— Nu te înţeleg, Kirsty, zise Hester, îmbujorându-se.

— Dr. Craig. Un tânăr bun şi un medic bun, simpatic şi conştiincios. Ai fi putut să alegi mai rău. Cu toate astea, mă gândesc că ai face bine să pleci departe de aici.

— Toate sunt numai prostii, izbucni Hester furioasă. Prostii! Prostii! Prostii! Oh! Cât aş vrea ca dr. Calgary să nu fi venit niciodată!

— Şi eu, Hester, încuviinţă Kirsten. Şi din toată inima.

Leo Argyle semnă ultima scrisoare pe care Gwenda Vaughan i-o puse în faţă.

— Cea din urmă? Întrebă.

— Da.

— Am lucrat mult azi.

După câteva minute, când termină de timbrat şi de adunat scrisorile, Gwenda întrebă:

— Nu a sosit momentul să faci… Călătoria aceea în străinătate?

— Călătorie în străinătate?

Leo Argyle părea căzut din nori. Gwenda continuă:

— Da. Nu-ţi aminteşti că te gândeai să mergi la Roma şi la Siena?

— Aa, da! Da, e adevărat.

— Voiai sa vezi documentele din arhive despre care îţi scrisese cardinalul Massilini.

— Da, îmi aduc aminte.

— Trebuie să-ţi reţin un bilet la avion sau preferi să mergi cu trenul?

Ca şi cum mintea sa s-ar fi întors la realitate după o lungă absenţă, Leo o privi şi zâmbi.

— Pari foarte nerăbdătoare să scapi de mine, Gwenda.

— A, nu, iubitule, nu!

Într-o clipă se apropie şi îngenunche lângă el.

— Nu aş vrea să te îndepărtezi de mine. Niciodată! Însă mă gândesc… Ei, da, mă gândesc că ar fi mai bine să pleci după… După…

— După ce, săptămâna trecută, dr. Calgary a venit la noi?

— Aş vrea să nu fi venit niciodată şi lucrurile să fi rămas cum erau.

— Cu injusta condamnare suferită de Jacko pentru ceva ce nu a înfăptuit?

— Însă ar fi fost capabil să înfăptuiască. Oricând. E o pură întâmplare că nu a fost el.

— Straniu…, spuse Leo, pe gânduri. În schimb, eu nu puteam să cred că a fost, într-adevăr, vinovat. A trebuit să mă înclin în faţa evidenţei, bineînţeles… Însă mi se părea neverosimil.

— De ce? Era întotdeauna gata de violenţă sau, poate, nu e adevărat?

— Ba da. Asta, da. Sărea la alţi copii. În general, la cei mai mici decât el. Dar de aici până la a o ucide pe Rachel…

— De ce, nu?

— Pentru că se temea de ea, răspunse Leo. Rachel avea o mare autoritate şi Jacko o resimţea nu mai puţin decât ceilalţi.

— Dar nu crezi că tocmai de asta…

Gwenda se opri şi Leo se uită la ea interogativ. Ceva în privirea lui o făcu să roşească. Se depărtă şi merse să se ghemuiască lângă şemineu, cu mâinile întinse spre foc. „Da, se gândi, Rachel avea autoritate de dat şi altora. Mereu atât de satisfăcută, atât de sigură de sine: regina albinelor, care ne domina pe toţi. Nu era îndeajuns ca să determine pe cineva să-i dea una în cap şi să o facă să tacă o dată pentru totdeauna? Rachel avea permanent dreptate, ştia totul, făcea întotdeauna ce voia”.

Se ridică brusc.

— Leo, spuse, n-am putea… N-am putea să ne căsătorim mai repede, în loc să aşteptăm sfârşitul lui martie?

O privi. Tăcu un moment, apoi răspunse:

— Nu, Gwenda, nu. Nu cred că ar fi potrivit.

— De ce?

— Cred că orice decizie precipitată ar fi o greşeală.

— Ce vrei să zici?

Se apropie iar lângă el, îngenunchind.

— Leo, ce ai în minte? Trebuie să-mi spui!

— Scumpa mea, mă gândesc exact la ce ţi-am zis. Nu trebuie să facem nimic precipitat.

— Dar în martie ne vom căsători, aşa cum plănuisem?

— Sper… Da, sper.

— Vorbeşti ca şi cum nu ai fi sigur… Leo, nu-ţi mai pasă?

— O, scumpa mea! Leo Argyle îi puse mâinile pe umeri. Sigur că îmi pasă! Tu însemni totul pe lume pentru mine.

— Şi-atunci? Întrebă impacientată.

— Nu. Leo se ridică în picioare. Nu încă. Trebuie să aşteptăm. Trebuie să fim siguri.

— Siguri de ce?

Nu-i răspunse.

— Nu te gândeşti că… Nu poţi să gândeşti că…, începu Gwenda.

— Eu… Nu mă gândesc la nimic.

Uşa se deschise şi Kirsten Lindstrom intră cu o tavă pe care o puse pe birou.

— Ceaiul dumneavoastră, domnule Argyle. Să aduc încă o ceaşcă pentru dumneata, Gwenda, sau îl bei jos, împreună cu ceilalţi?

— Cobor în sufragerie. Să iau scrisorile. Trebuie să le expediez.

Cu mâinile un pic nesigure, adună scrisorile pe care Leo le semnase cu puţin înainte şi ieşi din odaie. Kirsten o urmări cu privirea, apoi se întoarse, uitându-se la Leo.

— Ce i-aţi spus? Întrebă. Ce aţi făcut ca să o tulburaţi aşa?

— Nimic, răspunse Leo cu voce obosită. Chiar nimic.

Femeia înălţă din umeri. Ieşi fără să mai zică nici un cuvânt, dar lăsând în cameră ecoul tăcut al criticilor sale nerostite. Leo se cufundă în fotoliu, cu un oftat. Se simţea istovit. Turnă ceaiul în ceaşcă, dar nu îl bău. Rămase aşa, privind în gol, cu gândurile întoarse spre trecut.

Se întâmplase acolo, la clubul acela de asistenţă socială din East End, la Londra… Acolo o întâlnise pentru prima dată pe Rachel Konstam. Acum şi-o amintea bine, ca şi cum ar fi avut-o din nou în faţa ochilor. De statură mijlocie, robustă, îmbrăcată extrem de costisitor (lucru pe care, atunci, el nu-l apreciase), dar fără preocupare specială. Era o tânără rotundă la faţă, serioasă, cordială, plină de o ardoare şi de o ingenuitate care îl atrăseseră. Şi câte nu erau de făcut. Şi câte meritau să fie făcute! Fata vorbise cu o fervoare aproape haotică. Şi inima lui Leo se aprinsese pentru ea. Pentru că, la rândul lui, era convins că erau multe lucruri de făcut, care meritau să fie făcute, chiar dacă scepticismul său natural îl înclină să se îndoiască de faptul că operele meritorii aveau întotdeauna o împlinire fericită,

cum ar fi fost just. Dar Rachel nu era împiedicată de dubii. Dacă se făceau asta şi aceea, dacă se dotau cutare şi cutare instituţie, ar fi urmat automat beneficiile.

Însă niciodată nu ţinuse cont de natura umană, întotdeauna considerase persoanele ca nişte cazuri de tratat şi nişte probleme de rezolvat. Nu înţelesese niciodată că fiecare făptură umană era deosebită, îşi avea propriile idiosincrasii, reacţiona diferit. O avertizase de atunci să nu se aştepte la prea mult. Dar mereu ea se aşteptase la prea mult, chiar dacă nu voia să o recunoască, şi veşnic rămăsese decepţionată. Leo se îndrăgostise de ea fulgerător şi descoperirea că Rachel era dintr-o familie bogată îl surprinsese plăcut.

Îşi proiectaseră viaţa împreună pe o temelie de gândire elevată, nu pe traiul comun. Vedea acum cu limpezime de ce fusese mai ales atras. De căldura sa sufletească. Numai că, în realitate, căldura aceea sufletească (aici era tragedia!) nu fusese el. Îl iubise, asta da, dar ceea ce ar fi vrut cu adevărat de la el şi de la viaţă ar fi fost copiii. Iar copiii nu veniseră. Consultaseră doctori, doctori discreditaţi, chiar şi şarlatani, dar răspunsul fusese mereu acelaşi, încât, până la urmă, Rachel trebuise să accepte. Nu va putea niciodată să aducă pe lume copii. I-a părut rău, îngrozitor de rău şi aderase cu bucurie la sugestia sa de a adopta un copil. Se puseseră deja în contact cu persoanele adecvate, când cu prilejul unei vizite la New York, maşina lor trântise la pământ o fetiţă care ieşea în fugă dintr-un imobil, în cel mai sărman cartier al oraşului.

Rachel se aruncase din maşină şi îngenunchease în mijlocul străzii lângă micuţă, care nu se alesese cu răni, ci doar cu vânătăi. Era o fetiţă frumoasă, blondă, cu ochi albaştri. Rachel insistase să o ducă la spital şi să se asigure că nu avea leziuni interne. S-a dus apoi să stea de vorbă cu rudele copilei: o mătuşă respingătoare cu un soţ beţiv, care, evident, nu avea nici cea mai mică afecţiune pentru

nepoţica orfană. Rachel le-a propus să-i lase fetiţa pentru câteva zile şi femeia se grăbise să accepte.

Aşa au adus-o pe Mary în apartamentul lor de la hotel. Neîndoielnic, fetiţei îi priiseră patul moale şi sala de baie luxoasă. Rachel i-a cumpărat haine noi. Iar la un moment dat, fetiţa a ajuns să le spună: „Nu vreau să mă întorc acasă. Vreau să stau cu voi”. Rachel o privise cu un val de bucurie şi dorinţă. Abia singuri, s-a grăbit să-i spună: „Să o ţinem cu noi. Femeia aceea va fi mai mult decât mulţumită să scape de ea. N-o să fie greu să cădem la învoială. O vom adopta şi va fi fetiţa noastră”.

El n-a avut nimic împotrivă. Fetiţa părea bună şi ascultătoare şi era clar că pentru unchi nu avea nici un sentiment. Dacă aceasta putea să o facă fericită pe Rachel, de ce nu? După ce consultaseră diverşi oameni ai legii şi semnaseră documentele necesare, s-au îmbarcat pentru Europa cu Mary O'Shaughnessy, devenită de-acum Mary Argyle. Se gândise că, în sfârşit, biata Rachel va fi fericită. Şi a fost fericită, cu un soi de exaltare aproape febrilă, ocupându-se de micuţă şi cumpărându-i tot felul de jucării scumpe. Din partea sa, Mary primea totul placidă şi mulţumită. Cu toate acestea, se gândi Leo, întotdeauna fusese ceva care îl zgândărise un pic: uşoara adaptare a copilei, lipsa oricărei forme de nostalgie pentru locurile natale, pentru lumea sa. Adevărata afecţiune, spera, va veni după aceea. Pentru că pe moment nu se vedea nici un semn. Accepta beneficiile, se bucura de tot ce primea, dar în ceea ce priveşte iubirea pentru mama adoptivă… Nu, el nu-şi dăduse niciodată seama de aşa ceva. Cam pe atunci, se gândi Leo, a început să înţeleagă scopul vieţii lui Rachel Argyle. Era născută ca să fie mamă, nu soţie. Faptul că o obţinuse pe Mary părea să-i fi stimulat, şi nu satisfăcut, aspiraţiile materne. Un singur copil nu-i ajungea.

Toate iniţiativele ei erau de-acum legate de vârsta infantilă. Se interesa de orfelinate, de dotările pentru micuţii minori, de casele de copii retardaţi, epileptici, de cei

care necesitau îngrijiri ortopedice… Mereu de copii. Un lucru admirabil, dar care devenise centrul vieţii sale. Astfel, el a început să se cufunde în propriile activităţi, aprofundând precedentele istorice ale ştiinţei economice, studiu care îl interesase întotdeauna, şi retrăgându-se mereu în solitudinea bibliotecii, ca să se ocupe de cercetări şi să scrie scurte, dar exacte monografii. Soţia sa, ocupată, zeloasă şi fericită, conducea casa şi cheltuia din ce în ce mai mult în operele de binefacere. El era condescendent şi o încuraja: „E un proiect minunat, draga mea”, „Da, da, sigur am să-l realizez”. Ocazional o punea în gardă: „Ar trebui examinată poziţia foarte bine înainte de a risca. Nu trebuie să te laşi dusă de entuziasm”.

Continuase să-l consulte, dar mai mult de formă. Cu trecerea timpului devenise tot mai autoritară. Ştia ceea ce era just… Ştia ce era mai bine… Politicos, el renunţa la judecăţile şi avertismentele sale întâmplătoare. Se gândea că Rachel nu avea nevoie nici de ajutorul său, nici de dragostea sa. Era foarte prinsă, fericită, teribil de energică.

Deşi nu putea să nu se simtă rănit, Leo nutrea pentru ea un curios sentiment de compătimire, ca şi cum ar fi intuit că o apucase pe o cale periculoasă.

La izbucnirea războiului, în 1939, activităţile doamnei Argyle s-au dublat imediat. Cum i-a venit ideea să deschidă un cămin de război pentru copiii din cartierele sărace ale Londrei, cum a şi intrat în contact cu multe persoane influente din capitală. Ministrul Sănătăţii era foarte dispus la colaborare şi ea a căutat şi a găsit o casă potrivită scopului. O casă construită recent, situată într-o parte îndepărtată a Angliei, după toate probabilităţile ferită de bombardament. În care putea găzdui până la 18 copii între 2 şi 7 ani. Le sosiseră unii provenind din familii nevoiaşe şi alţii – copii ai unor oameni loviţi de nenorocire. Orfani, copii nelegitimi ai căror mame nu aveau nici o intenţie să se lase evacuate cu ei, nici dorinţa de a-i supraveghea, copii maltrataţi sau neglijaţi. Trei sau patru erau schilozi. Pentru

tratamentul ortopedic, Rachel angajase personal special, o maseuză suedeză, infirmieră profesionistă, şi alte două, şi ele cu atestat. Şi nu se limitase la asigurarea tuturor comodităţilor, ci chiar la lux. O dată Leo îşi exprimase reticenţele: „Nu uita, Rachel, că aceşti copii vor trebui să se întoarcă să trăiască în mediul din care i-am smuls. Nu trebuie să faci să le fie prea greu”. Era răspunse cu căldură: „Nu se va face niciodată îndeajuns pentru aceste sărmane făpturi. Niciodată!” El insistase: „Da, dar vor trebui să se întoarcă”. Cu un gest de nepăsare, Rachel spusese: „S-ar putea să nu fie necesar. Poate că…, dar o să vedem mai târziu”.

Cerinţele războiului au adus repede schimbări. Infirmierele, recalcitrante la supravegherea sănătăţii unor copii cărora le mergeau foarte bine în timp ce era atâta nevoie de munca lor în alte părţi, au trebuit să fie înlocuite frecvent. În cele din urmă au rămas numai o infirmieră bătrână şi Kirsten Lindstrom. Când s-a ajuns la lipsa personalului de serviciu, Kirsten s-a sacrificat, trudind cu devotament şi altruism.

Iar Rachel Argyle a fost extrem de ocupată şi de fericită. Nu au lipsit momentele de dezorientare, îşi aminti Leo, ca în ziua în care soţia sa, frământată de pierderea în greutate şi de poftă de mâncare a unui băieţel, Micky, a chemat medicul. Acesta, negăsind nimic, îşi exprimase în faţa doamnei Argyle părerea că băiatul ar fi suferit de dor. Imediat, ea a respins ideea. „Este imposibil! Nu ştiţi din ce casă a venit. Îl loveau, îl maltratau. Trebuie să fi fost un iad pentru el!” „Cu toate acestea, obiectase doctorul MacMaster, n-ar fi de mirare. Unicul lucru e să încercaţi să-l faceţi să vorbească”. Şi într-o zi, Micky a vorbit. Plângând cu sughiţuri în pătucul său, respingând-o pe Rachel cu pumnişorii: „Vreau să merg acasă! Vreau să mă întorc la mama!” Rachel rămăsese descumpănită, aproape nu-i venea să creadă: „Nu poate să-şi dorească mama. Nu-i purta deloc de grijă şi îl bătea de câte ori se îmbăta”. Cu

blândeţe, el îi zisese: „Dar mergi împotriva naturii, Rachel. E mama sa şi copilul o iubeşte”. „Frumos soi de mamă!” „El e carne din carnea sa şi sânge din sângele ei. Aceste lucruri nu pot fi înlocuite”. Insă ea îi răspunsese: „De-acum ar trebui să mă considere pe mine mama lui”.

Biata Rachel, gândi Leo. Biata Rachel, care putea să cumpere atâtea lucruri… Şi care le cumpăra pentru alţii. Care putea să dăruiască dragoste, îngrijire, o casă pentru micuţii aceia abandonaţi, să cumpere totul pentru ei… Dar nu iubirea lor pentru ea.

Apoi, o dată războiul sfârşit, copiii au început să se reîntoarcă la Londra, ceruţi de părinţi sau de rude. Nu toţi însă. Unii rămăseseră abandonaţi. Rachel îi spusese: „Ştii, Leo, de-acum sunt ca şi copiii noştri. A sosit momentul să ne formăm cu adevărat o familie a noastră. Patru sau cinci pot să rămână cu noi. Îi vom adopta, vom avea grijă de ei şi vor fi copiii noştri”. El se simţise vag stingherit, fără să înţeleagă motivul. Nu că ar fi dezaprobat ideea de a ţine micuţii, dar instinctiv intuise eroarea. Nu se putea presupune că ar fi fost natural să-ţi creezi o familie cu mijloace artificiale. „Nu te gândeşti că este riscant?” Dar ea i-a răspuns: „Riscant? Ce importanţă are că e riscant? Este o acţiune meritorie”.

Da, probabil că era… Însă el nu se simţea la fel de sigur. Dar de-acum se înstrăinase într-atât în lumea sa rece, nebuloasă, că nu mai putea să decidă. Ca de atâtea ori, spusese: „Trebuie să faci cum crezi tu mai bine, Rachel”.

Triumfătoare şi fericită, ea îşi făcuse planurile sale, consultase juriştii şi rezolvase totul cu obişnuitul ei simţ practic. Şi-aşa îşi achiziţionase o familie. Mary, cea mai mare, adusă de la New York; Micky, băieţelul nostalgic, care adormise atât de des plângând, pentru că îi era dor de casa sa umilă şi de neglijenta şi irascibila sa mamă; Tina, micuţa creolă născută dintr-o femeie dubioasă şi un marinar sudamerican; Hester, fiica nelegitimă a unei tinere irlandeze, care înţelegea să-şi refacă viaţa; şi Jacko,

simpaticul copil cu aer de maimuţică, cel care îi distra cu năstruşniciile sale şi care reuşea întotdeauna să evite pedepsele cu poveştile sale şi să obţină, cu linguşeli, dulciuri în plus şi de la o persoană severă ca domnişoara Lindstrom, al cărui tată executa o pedeapsă în închisoare şi a cărui mamă plecase cu un altul.

Da, gândi, fusese o faptă bună să-i ia pe copiii aceia, să le ofere avantajele unei case şi dragostea unui tată şi a unei mame. Rachel avea tot dreptul să se mândrească. Numai că rezultatele nu au corespuns aspiraţiilor sale… Pentru că micuţii aceia nu erau copiii pe care el şi ea i-ar fi adus pe lume. În ei nu era sângele strămoşilor lui Rachel, muncitori cutezători şi cumpătaţi, nici avântul şi ambiţia cu care membrii mai puţin scrupuloşi ai acelei familii îşi asiguraseră un loc în societate. Nimic din inefabila bunătate sufletească şi din integritatea judecăţii pe care Leo şi le amintea la propriul tată şi la părinţii lui sau din strălucita înzestrare intelectuală a bunicilor săi din partea mamei.

Tot ceea ce mediul putea să facă fusese făcut pentru ei. Dar dacă putea să facă foarte mult, nu putea să facă totul, seminţele acelei slăbiciuni care îi adusese într-o primă etapă în căminul de război erau apte să germineze, o dată stimulate. În această privinţă, Jacko furnizase un exemplu complet. Băiatul acela dezinvolt şi fermecător, cu glumele sale, cu linguşelile sale, cu uşurinţa sa în a-i duce pe toţi de nas, era în substanţa sa tipul delicventului. O demonstrase foarte curând cu furtişaguri copilăreşti, cu minciuni. Toate, lucruri care fuseseră atribuite proastei educaţii iniţiale. Lucruri care se puteau corija uşor, zicea Rachel. Dar nu se corectaseră niciodată.

La şcoală nu aduna decât note de reproş. Studiile universitare sfârşiseră într-un dezastru şi de-atunci urmase o serie lungă de incidente. De fiecare dată, el şi Rachel făcuseră tot ce era cu putinţă ca să-i reconfirme băiatului afecţiunea şi încrederea lor, pentru a-i găsi o muncă potrivită, în care, implicându-se, ar fi putut să obţină o

reuşită optimă. Poate, se gândi Leo, fuseseră prea blânzi. Dar, nu! Blânzi sau inflexibili, cu Jacko rezultatul final ar fi fost acelaşi. Ceea ce dorea trebuia să aibă. Şi dacă nu putea să obţină cu mijloace legitime, era gata să recurgă la alte căi. Însă nu era îndeajuns de abil pentru crimă, nici măcar pentru cea măruntă. Şi astfel se ajunsese la aceea zi de pe urmă, când, rămas fără nici o para şi cu spaima de a sfârşi în închisoare, venise să ceară bani, ca şi cum ar fi avut dreptul, şi să amenințe. Apoi plecase urlând că la întoarcere ar fi mai bine să aibă pregătită suma… „Altfel…”

Şi aşa… Rachel murise. Cât i se părea de depărtat tot trecutul! Acei ani lungi de război cu băieţi şi fetiţe care creşteau. Şi el? Depărtat şi el, incolor. Ca şi cum energia robustă şi gustul de a trăi pe care Rachel le poseda l-ar fi consumat pe dinăuntru, lăsându-l vlăguit şi secătuit, cu o imensă nevoie de căldură şi de dragoste.

Chiar şi acum nu reuşea să-şi aducă aminte bine când intuise pentru prima oară că aceste lucruri îi erau aproape… La îndemână. Nu oferite, dar prezente.

Gwenda, utila sa secretară, permanent promptă, amabilă, serviabilă. Era ceva în ea care i-o amintea pe Rachel la întâia lor întâlnire. Aceeaşi ardoare, acelaşi entuziasm, aceeaşi expansivitate. Numai că în Gwenda toate acestea erau pentru el. Nu pentru ipoteticii fii pe care ar fi putut într-o zi să-i aibă. Chiar pentru el. A fost ca şi cum căldura i-ar fi cuprins mâinile întinse… Când şi-a dat seama că nu-i era indiferent? Greu de spus. Nu fusese o relaţie neaşteptată. Dar pe neaşteptate, într-o zi, a înţeles că o iubea. Şi că n-ar fi putut niciodată să se căsătorească atât timp cât Rachel era vie…

Cu un suspin, Leo se îndreptă în fotoliu şi îşi bău ceaiul de-acum rece.

Capitolul IX

Calgary plecase de puţină vreme, când doctorul MacMaster primi un al doilea vizitator.

— Ah! Don! Ce plăcere să te văd! Vino aici şi spune-mi. Tu ai ceva în minte. Îmi dau seama imediat, când te văd cu fruntea încruntată aşa.

Doctorul Donald Craig îi zâmbi chinuit. Era un tânăr chipeş şi serios, care se lua în serios şi îşi lua munca în serios. Bătrânul medic la pensie avea multă simpatie pentru tânărul său succesor, dar câteodată ar fi dorit ca Donald Craig să ştie şi de glumă.

— Sunt teribil de îngrijorat, Mac.

Faţa lui MacMaster îşi schimbă expresia.

— Îmi pare rău, băiatule. Îmi pare foarte rău. Veşti proaste?

Tânărul clătină din cap.

— Nu, nu. Faptul e că… Ascultă, Mac, am nevoie să stau de vorbă cu cineva. Dumneata îi cunoşti, eşti aici de ani de zile şi ştii totul despre ei. Şi trebuie să ştiu şi eu, ca să înţeleg ce mă aşteaptă.

Sprâncenele stufoase ale lui MacMaster se înălţară încet.

— Să auzim care e problema, spune.

— Este vorba de familia Argyle. Cu siguranţă, ştii, îmi închipui că ştiu toţi, că Hester Argyle şi cu mine…

Bătrânul medic încuviinţă.

— Pe vremea mea se zicea „o discretă simpatie reciprocă” şi era o expresie nimerită.

— Sunt îndrăgostit până peste cap de ea, se spovedi Donald cu simplitate, şi cred că ţine la mine. Şi-acum – toate astea!

— A, da, graţierea lui Jacko. O graţiere care vine prea târziu pentru el.

— Da. Şi tocmai de asta mi se pare – greşesc, o ştiu foarte bine, dar nu pot să fac altfel.

— Mi se pare că ar fi fost mai bine dacă… Dacă această nouă mărturie nu ar mai fi ieşit niciodată la iveală.

— Oh, nu numai tu ai această impresie, îl asigură MacMaster. După câte înţeleg o au mai mulţi: de la comisar la familia Argyle şi la omul însuşi care, reîntors din Antarctica, a furnizat mărturia. A fost cu puţin înainte aici, adăugă.

Donald Craig avu o expresie alarmată.

— Adevărat? A spus ceva?

— Cum să-ţi zic?

— Are o bănuiala despre cine…

Doctorul MacMaster negă încet din cap.

— Nu, răspunse. Nu are nici cea mai mică idee. Cum ar putea să aibă! A căzut din cer şi i-a văzut pentru prima oară. Se pare ca nimeni nu are vreo idee.

— Da, se poate.

— Ce te-a răvăşit aşa, Donald?

Donald Craig respiră adânc.

— Hester mi-a telefonat în seara aceea, după ce acest Calgary a fost acolo. După programul la cabinet, plănuisem să mergem la Drymouth, să ascultăm o conferinţă despre tipurile de criminali care se găsesc la Shakespeare.

— O temă deosebit de indicată, aş zice.

— La telefon mi-a spus că n-o să vină din cauza unei veşti răscolitoare pentru toţi.

— Aşa! Cea adusă de doctorul Calgary.

— Da, dar pe moment nu mi-a vorbit de el. Era tulburată. Părea… Nu ştiu cum să explic.

— Sânge irlandez! Comentă MacMaster.

— Părea total debusolată, înfricoşată. Ah, nu ştiu cum să zic!

— Ei, la ce să te aştepţi? Nu are încă 20 de ani.

— Dar de ce trebuia să fie atât de răvăşită? Îţi spun, Mac, îi este îngrozitor de teamă.

— Dar… Da, se poate.

— Te gândeşti că… La ce te gândeşti?

— Aş zice că e important ceea ce gândeşti tu.

Tânărul spuse cu amărăciune:

— Probabil că dacă n-aş fi fost medic, asemenea lucruri nici nu mi-ar fi trecut prin minte. Ar fi iubita mea şi iubita mea nu poate face rău. Dar aşa…

— Hai, vorbeşte! E mai bine să te eliberezi imediat!

— Vezi, cunosc puţin lucrurile care îi trec prin minte lui Hester. Ea… Este victima unei rătăciri iniţiale.

— Da, da, aşa se zice în vremurile de azi.

— N-a avut încă timp să se integreze într-un mod adecvat. În perioada delictului suferea de un sentiment perfect normal la o tânără adolescentă: repulsia faţă de autoritate. Ar fi vrut să se sustragă dragostei opresive care, în zilele noastre, e vinovată pentru atâtea dureri. Voia să se revolte, să plece, chiar ea mi-a povestit că o dată a fugit de acasă şi s-a alăturat unei trupe de teatru de mâna a patra. În împrejurarea aceea, mama sa s-a purtat rezonabil, gândesc. A sfătuit-o pe Hester să meargă la Londra şi să frecventeze Academia Regală de Artă Dramatică, pentru ca să studieze serios, dacă dorea să devină actriţă. Dar Hester nu o dorea cu adevărat. În realitate, fuga ei era numai o bravadă, ca să-şi demonstreze propria independenţă. Cu toate acestea, soţii Argyle nu au făcut nici o presiune asupra ei şi au subvenţionat-o cu generozitate.

— Foarte înţelept, observă MacMaster.

— Pe urmă, ea a avut aventura aceea prostească, era vorba de un actor de vârstă mijlocie, care făcea parte din trupă. În final, şi-a dat seama singură că nu era bine. Doamna Argyle a intervenit, a tratat cu el şi Hester s-a întors acasă.

— Cu lecţia învăţată, cum se zicea pe vremea mea, spuse MacMaster. Dar, fireşte, asta n-a plăcut nimănui. Şi nici lui Hester.

Donald Craig continuă, cu nelinişte:

— Resentimentul nu înceta să ardă pe dinăuntru. Mai rău decât atât, a trebuit să recunoască, dacă nu deschis, faţă de sine însăşi, că mama sa avusese perfectă dreptate: nu valora nimic ca actriţă, iar bărbatul căruia îi dăruise

afecţiunea nu era de ea. Şi-a dat seama că, în fond, nu-l iubise cu adevărat. Dar gândul că mama ştie întotdeauna totul este iritant pentru tineri.

— Da, aprobă MacMaster. Şi acesta era unul din defectele doamnei Argyle, chiar dacă ea nu-l conştientizase niciodată ca atare. Efectiv, avea aproape permanent dreptate, ştia mai mult decât ceilalţi. Dacă ar fi fost una din acele femei care se înglobează în datorii, rătăcesc cheile, pierd trenul şi fac mii de prostii, toţi ai ei ar fi ţinut mai mult la ea. E trist, crud, dar aşa e viaţa. Şi nu era îndeajuns de vicleană ca să obţină ceea ce dorea cu şiretenie. Se complăcea în a fi capabilă şi judecată şi avea o absolută siguranţă de sine. E un lucru foarte greu de suportat când eşti tânăr.

— Ştiu, spuse Donald Craig. Îmi dau foarte bine seama şi tocmai de aceea intuiesc… Se opri.

— Ar fi mai bine să continui eu pentru tine, nu-i aşa, Don? Zise MacMaster cu delicateţe. Te temi că lui Hester a ta, auzind cearta dintre mama sa şi Jack, i s-a urcat sângele la cap şi că – într-un impuls de revoltă împotriva autorităţii, în genere, şi împotriva presupusei omniscienţe a mamei, în special – a înşfăcat vătraiul şi a ucis-o. De asta te temi, nu?

Tânărul încuviinţă, cu o figură nenorocită.

— De fapt, n-o cred, dar simt… Simt că ar fi putut să se întâmple. Nu am impresia că Hester şi-a găsit echilibrul. Îmi pare tânără pentru vârsta sa, dezorientată, expusă riscului unor perturbări mintale. Dacă mă gândesc la toţi cei din casă mi se pare improbabil să fi fost vreunul din ei, până ajung la Hester. Şi atunci… Nu mă simt sigur.

— Înţeleg, zise doctorul MacMaster. Da, înţeleg.

— Nu-i găsesc nici o vină, se grăbi să adauge Craig. Nu cred că biata de ea ar fi ştiut cu adevărat ceea ce făcea. Eu nu o consider o omucidere, ci mai exact un act impulsiv, de nesupunere, de revoltă, de sete de libertate însoţită de convingerea că n-ar fi fost niciodată liberă până ce… Până ce mama n-ar fi dispărut.

— Această ultimă ipoteză este destul de verosimilă, zice MacMaster. E unicul mobil şi e mai de grabă singular. Nu dintre cele care par mobile în ochii legii. Dorinţa de a fi liberi. Liberi de cătuşele unei personalităţi mai puternice. Doar pentru că la moartea doamnei Argyle, niciunul dintre ei nu ar fi moştenit o grămadă de bani, legea crede că n-ar fi avut un mobil. Dar îmi închipui că şi controlul financiar era din plin în mâinile doamnei Argyle, dată fiind influenţa sa asupra fiduciarilor. Da, moartea sa reprezenta pentru ei o eliberare. Nu numai pentru Hester, băiatul meu. Îi oferea lui Leo libertatea de a se căsători cu o altă femeie; lui Mary să aibă grijă de soţul ei cum îi pria; lui Micky să-şi trăiască propria viaţă după cum dorea. Chiar şi Tina, mânzul acela brun, care stă toată ziua la bibliotecă, ar putea să fi simţit nevoia de libertate.

— Am venit să-ţi vorbesc, reluă Donald, ca să ştiu ce gândeşti… Şi dacă dumneata crezi că poate să fi fost aşa.

— Te referi la Hester?

— Da.

— Cred că ar fi putut, răspunse încet MacMaster. Dar nu ştiu dacă a făcut-o.

— Te gândeşti că s-ar fi putut să se fi întâmplat exact cum ţi-am zis eu?

— Da. După mine, ceea ce ţi-ai imaginat nu este cu totul imposibil. Dar nu este deloc sigur, Donald.

Respiraţia tânărului deveni sacadată.

— Trebuie s-o ştiu, Mac. Este indispensabil. Trebuie să ştiu. Dacă însăşi Hester mi-o va spune, atunci totul va fi bine. Ne vom căsători cât de curând şi eu voi veghea asupra ei.

— E numai bine că superintendentul Huish nu poate să te audă, observă sarcastic MacMaster.

— De obicei sunt un cetăţean care respectă legea, replică Donald, dar ştii şi dumneata, Mac, foarte bine, cum sunt tratate problemele psihologice la tribunal. După mine, a

fost o nenorocire, nu un asasinat comis cu sânge rece sau cu sânge fierbinte.

— Pentru că eşti îndrăgostit de fată.

— Ţine cont că îţi vorbesc confidenţial.

— Ţin.

— Dacă Hester îmi spune, ajunge că o ştiu eu: împreună vom depăşi acest lucru. Dar e nevoie să mi-o zică ea însăşi. Nu pot să-mi petrec întreaga viaţă fără să ştiu.

— Vrei să spui că nu te simţi în stare să te însori cu ea în umbra bănuieli?

— Dumneata, în locul meu, ce-ai face?

— Nu ştiu. Dacă mi s-ar fi întâmplat când aş fi avut vârsta ta şi aş fi iubit-o pe fată, probabil aş fi fost convins de nevinovăţia ei.

— Pentru mine, nu e atât o chestiune de nevinovăţie sau vinovăţie, cât necesitatea de a şti.

— Şi dacă ea şi-ar fi ucis într-adevăr, mama, iar tu ai şti-o, ai lua-o de soţie convins că aţi trăi fericiţi?

— Da.

— N-aş crede, exclamă MacMaster. Aţi trăi chinuiţi, şi tu ai simţi zilnic amărăciunea şi te-ai gândi că vătraiul de la şemineu e un pic prea greu. Iar ea ţi-ar citi gândul. Nu, nu…

Capitolul X

— Sunt sigur, Marshall, că vei înţelege motivul pentru care ţi-am cerut să vi aici să stai de vorbă cu noi.

— Da, firește, zise avocatul Marshall. E un lucru pe care dacă nu mi l-aţi fi propus dumneavoastră, domnule Argyle, l-aş fi sugerat eu însumi. Vestea era în toate ziarele de dimineaţă şi, fără nici o îndoială, v-a suscita o înviorare a interesului presei.

— Deja am primit câteva telefoane de la ziarişti care vor să ne ia interviuri, interveni Mary Durrant.

— Da, era de aşteptat. V-aş statui să adoptaţi atitudinea celui care nu are comentarii de făcut. Normal, sunteţi

foarte bucuroşi şi mulţumiţi, dar preferaţi să nu discutaţi chestiunea.

Leo spuse:

— Superintendentul Huish, care tocmai s-a ocupat de caz, a cerut să vină mâine dimineaţă pentru o discuţie.

— Da. Da, mă tem că există posibilitatea redeschiderii cazului, deşi nu cred că poliţia poate să spere să ajungă la un rezultat palpabil. La urma urmelor, au trecut doi ani şi ceea ce lumea şi-ar fi putut aminti atunci, lumea din ţinut, adică, va fi uitat de acum. Sub anumite aspecte este păcat, fireşte, dar nu se poate face nimic.

— Aş spune că totul este foarte clar, observă Mary Durrant. Casa era închisă ermetic pentru intruşi, dar dacă ar fi venit cineva să o implore pe mama sub pretextul unei nenorociri sau prefăcându-se prieten al prietenilor ei, aproape sigur că ar fi fost primit. După părerea mea, aşa trebuie să se fi întâmplat. Tatălui meu i s-a părut că aude soneria, imediat după şapte.

Marshall îi aruncă lui Leo o privire interogativă.

— Într-adevăr, mi se pare că am spus asta, zise Leo. Normal, acum nu pot să-mi amintesc cu limpezime, dar pe moment eram sub această impresie. Ba chiar eram gata să cobor când am crezut că aud uşa care se deschidea şi se închidea. Nu a fost nici un sunet de voci, nici rumori care să te ducă cu gândul la cineva intrat cu forţa sau care se comportă violent. L-aş fi auzit, mă gândesc.

— Foarte just, căzu de acord domnul Marshall. Da, după părerea mea, nu e nici o îndoială că lucrurile au decurs aşa. Cunoaştem prea multe cazuri de indivizi lipsiţi de scrupule, care, povestind o istorie plauzibilă despre o nenorocire, reuşesc să pătrundă în case cu singurul scop de a-l agresa pe cel care i-a lăsat să intre şi apoi să o şteargă cu toţi banii pe care au putut să pună mâna.

Vorbea pe un ton excesiv de convingător, rotindu-şi privirea pe mica adunare, observându-i rând pe rând şi înregistrându-i cu grijă în mintea sa meticuloasă. Mary

Durrant, o prezenţă plăcută, lipsită de imaginaţie, impasibilă, chiar un pic distantă, aparent stăpână pe sine. În spate, pe scaunul său cu rotile, soţul. Inteligent Philip Durrant, se gândi Marshall. A fi putut să ajungă cineva, dacă n-ar fi fost priceperea sa scăzută în materie de afaceri. Nu trata însă problema cu acelaşi calm ca soţia sa. Ochii lui erau atenţi şi gânditori. Trebuia, desigur, să-şi dea seama, mai mult decât ceilalţi, ce implica chestiunea în întregul său. Şi fireşte şi Mary Durrant putea să fie mai puţin calmă decât părea. Încă de mică fusese întotdeauna în stare să-şi ascundă propriile sentimente.

Când Philip Durrant se mişcă uşor în scaun, în timp ce ochii săi inteligenţi şi vii îl priveau puţin ironic pe avocat, Mary îşi întoarse brusc capul. Privirea plină de adoraţie pe care i-o dărui soţului îl făcu să tresară pe Marshall. Ştia că era o soţie devotată, dar o considerase atâta şi atâta timp o creatură calmă şi mai curând incapabilă de pasiune, neînstare de puternice simpatii şi antipatii, şi această neaşteptată revelaţie îl surprinse. Aşadar, femeia aceasta nutrea un sentiment atât de profund pentru partenerul ei? Cât despre el, Philip Durrant, părea stingherit. Neliniştit pentru viitor, poate. Şi nu greşea. În faţa avocatului stătea Micky. Tânăr, chipeş, amar. „La urma urmelor, de ce?” se gândi Marshall. Nu avusese întotdeauna totul? De ce expresia aceea de om mereu în luptă cu lumea? Alături de el şedea Tina, cu ceva care te făcea să te gândeşti la o elegantă pisicuţă neagră. Întunecată, cu vocea aceea catifelată, cu ochii mari şi enigmatici şi cu o graţie a mişcărilor oarecum sinuoasă. Tipul liniştit, da, dar poate, în fond, nu într-atât. În definitiv, Marshall o cunoştea puţin pe Tina. Luase postul de bibliotecară sugerat de doamna Argyle. La Redmyn ocupa un apartament şi îşi petrecea sfârşitul de săptămână acasă, în aparenţă, cel mai docil şi mai mulţumit membru al familiei. Dar în realitate? Cu toate acestea, era străină de afacere, pentru că în seara aceea nu se găsea aici. Totuşi, dacă te gândeai că Redmyn se afla

numai la 25 de mile… Oricum se putea presupune că Tina şi Micky nu fuseseră deloc amestecaţi.

Marshall îşi trecu rapid privirea asupra lui Kirsten Lindstrom, care îl ţintuia cu un aer puţin războinic. Şi dacă fusese suedeza – cuprinsă de o furie de viking – cea care îşi agresase stăpâna? Nu s-ar fi mirat. Nimic nu-l putea surprinde pe cel care de ani şi ani de zile avea de-a face cu chestiuni ale legii. Fata bătrână refulată, invidioasă, geloasă, care nutrea ranchiună pentru injustiţii reale sau imaginare. Şi nu numai că nu aparţinea familiei, dar mai era şi străină. Însă Kirsten Lindstrom l-ar fi distrus deliberat pe Jack, profitând de cearta pe care putea s-o fi auzit? Asta era mai greu de crezut. Kirsten îl adora pe Jack. Fusese întotdeauna foarte ataşată de copii. Nu, nu se putea crede aşa ceva despre ea.

Privirea i se opri pe Leo Argyle şi Gwenda Vaughan. Logodna lor nu fusese anunţată, dar nu era un secret. Probabil poliţia o ştia, şi, din punctul ei de vedere, cheia misterului trebuia să se găsească aici. Existau nenumărate precedente: soţul, soţia şi cealaltă. Însă Marshall nu credea că Leo Argyle şi-ar fi agresat soţia. Îl cunoştea de mulţi ani şi avea o părere foarte bună despre el. Un intelectual. Un om cu o inimă sensibilă, dedicat unor lecturi profunde, care cerceta lucrurile vieţii cu o detaşare filosofică. Nu soiul care îşi omoară soţia cu un vătrai. Fireşte, când un bărbat se îndrăgosteşte la o anumită vârstă… Dar, nu! Marfă ieftină de cronică neagră! Imposibil să ţi-l închipui pe Leo…

Mai degrabă femeia? Despre această Gwenda Vaughan ştia puţin sau nimic. Îi observă buzele cărnoase şi figura înfloritoare. Era îndrăgostită de Leo şi probabil de ceva timp. Apropo de un divorţ, se întrebă, ce-ar fi gândit doamna Argyle? Marshall nu avea idee, dar sigur lui Leo, tip de modă veche, nu i-ar fi plăcut. Nu credea că Gwenda Vaughan ar fi fost amanta lui Leo şi asta făcea mai probabil faptul că dacă ar fi văzut o ocazie bună ca să se elibereze de doamna Argyle cu certitudinea că nu va fi suspectată…

Reflectă un moment. Gwenda Vaughan l-ar fi sacrificat pe Jack fără scrupule? Într-adevăr, nu i se părea că l-ar fi simpatizat vreodată. La ea, farmecul lui Jack nu ţinea. Iar femeile – domnul Marshall o ştia prea bine – erau nemiloase. Deci, nu putea fi exclusă. Era foarte puţin probabil ca, după atâta timp, poliţia să găsească probe. Şi el nu putea să vadă ce probe ar putea să existe în privinţa secretarei. Stătuse toată ziua în bibliotecă împreună cu Leo, apoi îl salutase şi coborâse scara. Nimeni nu putea să spună dacă intrase în salonaşul doamnei Argyle şi luase vătraiul, apropiindu-se pe la spate de femeia aşezată la birou şi aplecată peste hârtii, fără să bănuiască nimic. Şi după ce ar fi doborât-o, nu ar fi avut altceva de făcut decât să arunce vătraiul, să iasă şi să plece acasă cum făcea de obicei. Dacă se întâmplase aşa, Marshall nu vedea cum poliţia sau oricare altcineva ar fi putut să o stabilească.

Întoarse ochii spre Hester. O tânără graţioasă, ba chiar frumoasă. De o frumuseţe mai degrabă stranie şi tulburătoare. Ar fi vrut să ştie a cui fiică era. Exista în ea ceva rebel şi sălbatic. Aproape că ar fi putut fi definită drept o făptură disperată. Ce raţiune avea să fie aşa? Fugise prosteşte ca să urce pe scenă şi avusese o aventură stupidă cu un bărbat de nedorit. Apoi se căise, se întorsese acasă la doamna Argyle şi-i venise mintea la cap. Cu toate acestea, nu putea fi exclusă, pentru că nimeni nu cunoştea lucrarea minţii sale şi ciudatele efecte pe care le avea asupra ei disperarea. Însă n-ar fi ştiut-o nici poliţia.

Efectiv, se gândi Marshall, era puţin probabil ca poliţia – chiar dacă avea idee despre cine era vinovatul – să fi putut să-l dovedească. Pe ansamblu, situaţia era deci satisfăcătoare. Satisfăcătoare? Tresări, reflectând mai bine. Putea să fie satisfăcătoare o situaţie blocată şi foarte încurcată?

Se întreabă dacă aceşti Argyle, individual, ştiau adevărul şi trase concluzia că nu. Bineînţeles, în afară de unul… pe cât se putea presupune. Aveau bănuieli? Poate nu, deocamdată,

dar foarte curând ar fi putut să se întrebe… Să răscolească în memorie… Neplăcut. O, da: o situaţie foarte neplăcută.

Toate aceste gânduri nu ocupaseră prea mult timp. Marshall se smulse din meditaţie şi văzu ochii lui Micky aţintiţi asupra sa, cu o scânteie de batjocură.

— Aşadar, verdictul dumneavoastră e acesta, nu-i aşa, domnule avocat? Întreabă tânărul. Străinul, intrusul necunoscut, răufăcătorul care omoară, fură şi se topeşte. Aşa-i?

— După câte se pare, trebuie să acceptăm această versiune, răspunse avocatul.

Micky izbucni în râs, răsturnându-se pe spate, în fotoliu.

— Aceasta e versiunea la care trebuie să aderăm, nu?

— Ei, bine, da, Michael, aş sugera-o.

Vocea avocatului Marshall avea o notă clară de avertisment.

Micky dădu din cap.

— Înţeleg. O sugeraţi. Da, da, aş zice că aveţi perfectă dreptate. Dar dumneavoastră nu credeţi în asta. E adevărat?

Marshall îi aruncă o căutătură îngheţată. Iată necazul cu lumea care nu cunoaşte sensul legal al discuţiei. Se încăpăţâna să spună lucruri pe care nu ar fi trebuit să le zică.

— În măsura în care poate conta, opinia mea este aceasta.

În tonul său, care nu admitea replică, era dezaprobare. Micky îşi roti privirea de jur-împrejur.

— Ce gândim noi, toţi? Întrebă. Ei, tu, iubită Tina, care îţi priveşti vârful nasului, liniştită ca de obicei, nu ai nici o idee? Vreo versiune neautorizată, ca să zic aşa? Dar tu, Mary? Ai vorbit puţin, aş spune.

— Normal, sunt de acord cu domnul Marshall, răspunse Mary, aspră. Ce altă soluţie ar putea fi?

— Philip nu gândeşte ca tine, replică Micky.

Mary se întoarse brusc să se uite la soţul ei. Philip Durrant zise calm:

— Ai face mai bine să-ţi ţii limba legată, Micky. Nu-i sănătos să vorbeşti prea mult când eşti într-o poziţie critică. Iar noi suntem.

— Aşadar, niciunul nu-şi va exprima o părere, nu? Reluă Micky. Foarte bine. Aşa să fie! Dar să ne gândim cu toţii, puţin, diseară, înainte de a merge la culcare. Ar putea să fie util, să ştiţi! În definitiv, omul are nevoie de orientare, ca să zic aşa. Tu, Kirsty, nu ştii nimic, chiar nimic? De obicei eşti bine informată. După câte îmi aduc aminte, ştiai mereu ce se întâmpla, chiar dacă nu spuneai.

Kirsten Lindstrom răspunse nu fără demnitate:

— Şi eu cred că ar trebui să-ţi stăpâneşti limba, Micky. Domnul Durrant are dreptate. Nu e un lucru înţelept să vorbeşti prea mult.

— Am putea să recurgem la vot, propuse Micky. Să scriem fiecare câte un nume pe o hârtie şi să le aruncăm într-o pălărie. Ar fi interesant de văzut cine ar obţine majoritatea, nu credeţi?

De data aceasta, Kirsty ridică vocea:

— Acum, ajunge! Nu o face pe băieţelul nesăbuit de odinioară! De-acum eşti mare.

— Am zis numai că ar trebui să ne gândim, spuse Micky, dezumflat.

— Ne vom gândi, replică femeia. Glasul îi devenise amar. Noaptea coborî la Sunny Point.

În casă, şapte persoane se retraseră în camerele lor, dar niciuna nu dormi bine.

Capitolul XI

Philip Durrant, de când nu mai putea să aibă activitate fizică, găsise tot mai mult alinare în activitatea mentală, conştient de resursele pe care inteligenţa i le punea la dispoziţie. Câteodată se amuza să vadă reacţiile celor care îi stăteau în jur. Deseori, ceea ce spunea şi făcea nu era spontan, ci calculat exclusiv pentru a observa efectul pe

care îl producea. Era, pentru el, un soi de joc. Când obţinea rezultatul prevăzut consemna un punct în propriul avantaj.

Cu acest fel de-aşi trece timpul, descoperise, poate pentru prima dată în viaţa sa, că era un observator atent al personalităţii umane în contrastele sale şi în realitatea sa.

Personalitatea umană, prin ea însăşi, nu îl interesase niciodată cine ştie ce, până atunci. Lumea cu care venea în contact îi era simpatică sau antipatică, îl distra sau îl plictisea. Fusese mereu un om de acţiune, nu de reflecţie. Îşi exersase puternica imaginaţie în a născoci diverse proiecte ca să facă bani. Toate aceste proiecte erau perfecte în esenţa lor, dar din cauza desăvârşitei sale lipse de abilitate comercială, nu duseseră niciodată la nimic. Exilat din viaţa activă, începuse să-şi de-a seama că persoanele nu erau simpli pioni pe tabla de şah.

Deja în perioada internării, istoriile amoroase ale infirmierelor, strategia secretă şi meschinele necazuri din viaţa de spital se impuseseră atenţiei sale, pentru că nu avea altceva care să-l ţină ocupat. Apoi îşi făcuse din asta un obicei. Oamenii… Iată ceea ce-i oferea, acum, viaţa. Oameni de studiat, de sondat, de redus la propria esenţă. Să intuiască reacţiile altuia, să i le provoace, să i se confirme dacă le-a nimerit. Ei, putea să fie foarte interesant…

Abia în seara aceasta, în timpul reuniunii din bibliotecă, îşi dăduse seama cât de puţin le cunoştea pe rudele soţiei sale. Cum erau în realitate, în intimitatea lor? Ciudat cum nu cunoşti niciodată îndeajuns lumea… Şi chiar pe propria soţie. Într-adevăr, ce ştia el despre Mary?

Se îndrăgostise de ea fiindcă înfăţişarea şi felul ei de-a fi calm şi serios îi plăcuseră. Pe deasupra, avea bani şi pentru el şi acest lucru avusese importanţă. Înainte de a se fi căsătorit cu o fată care nu poseda nimic, s-ar fi gândit de două ori. Căsătoria mersese senin şi el se amuzase să o necăjească, să-i spună Polly şi să-i vadă privirea perplexă atunci când nu-i înţelegea calamburile. Dar, în realitate,

ce ştia despre gândurile şi sentimentele ei? Ştia că ea îl iubea cu profundă şi pasionată devoţiune. De asta era sigur, şi, gândindu-se, se simţi stânjenit îndoindu-şi umerii ca pentru a uşura o povară. Devoţiunea era un lucru minunat când putea să se depărteze de ea pentru nouă sau zece ore pe zi şi să o regăsească la întoarcere acasă. Dar acum se simţea în plasă. Mary îl supraveghea, îl îngrijea, îl răsfăţa. Iar el sfârşea prin a suspina după un pic de sănătoasă nebăgare în seamă… La naiba, trebuia să găsească nişte mijloace de evadare. Evadare mentală, dat fiind că nici o alta nu era cu putinţă. Trebuia să se refugieze în regatul fanteziei sau în cel al reflecţiei.

Să reflecteze, de exemplu, la cine putea să fie răspunzător de moartea soacrei sale. Între ei doi fusese mereu o aversiune reciprocă. Ea nu ar fi vrut ca Mary să-l ia de soţ (şi ce altă alegere a lui Mary ar fi aprobat?), dar nu reuşise s-o împiedice. Căsătoria avusese un început fericit şi independent, apoi lucrurile merseseră rău. Întâi societatea aceea sud-americană, pe urmă cealaltă, de accesorii pentru biciclete (idei bune, amândouă, însă finanţarea fusese prost calculată) şi apoi survenise greva feroviarilor argentinieni ca să completeze dezastrul. Pur şi simplu, ghinion, dar, într-un anume mod, simţea că vina fusese a doamnei Argyle. Nu dorise ca el să reuşească. În cele din urmă, boala. Se părea că unica soluţie, pentru ei, ar fi fost să locuiască la Sunny Point, unde cu siguranţă ar fi fost bineveniţi. El n-ar fi fost împotrivă… Ce importanţă avea pentru un invalid, o jumătate de om, dacă trăia într-un loc sau altul? Dar Mary n-ar fi rămas aici cu plăcere.

Ei bine, nu fusese necesar să se stabilească la Sunny Point. După moartea doamnei Argyle, fiduciarii măriseră cota lui Mary şi ei doi se întorseseră independenţi.

Dispariţia soacrei sale nu îl mâhnise deosebit. Bineînţeles, ar fi fost preferabil să moară de pneumonie sau de altă boală în patul ei. O crimă este întotdeauna antipatică, din cauza publicităţii şi a titlurilor din ziare. Însă totul mersese

destul de satisfăcător… Acuzatul avea o rotiţă sărită, astfel că se putea recurge la o cantitate de argumentări psihologice. Pe deasupra, nu era fratele adevărat al lui Mary. Acum lucrurile nu mai mergeau atât de bine. A doua zi, superintendentul Huish avea să vină să le adreseze întrebări cu amabilul său accent din vest. Poate că ar fi fost prudent să se pregătească să răspundă…

Mary îşi peria părul lung şi blond la oglindă. Ceva în calma ei indiferenţă îl irita.

— Ai făcut ultimele retuşuri la istorioara ta pentru mâine, Polly? O întrebă.

Ea se întoarse şi-l privi năucită.

— Vine superintendentul Huish. Te va întreba iar despre tot ce ai făcut în seara de nouă noiembrie!

— A, da… Dar a trecut de-acum atât timp. E aproape imposibil să-ţi aminteşti.

— Dar el poate, Polly. Ăsta-i faptul. El poate. În nişte registre de poliţie se află scris totul.

— Zău? Păstrează aceste lucruri?

— Măcar pentru zece ani, şi în trei copii. Ei, bine, Polly, este foarte simplu. În seara aceea, tu erai cu mine în această cameră. Şi te-aş sfătui să nu spui că între şapte şi şapte şi jumătate ai ieşit.

— Dar numai ca să merg la baie. În definitiv, oricine poate să aibă nevoie să meargă la baie.

— Atunci nu le-ai zis. Îmi amintesc bine…

— Oi fi uitat.

— Mă gândeam că a fost instinctul de conservare… În orice caz, îmi aduc aminte că ţi-am confirmat declaraţia. Ne aflam aici, împreună, de la şase şi jumătate, şi am jucat pichet, până când Kirsty a dat alarma. Nu trebuie să modificăm versiunea de atunci.

— Foarte bine, scumpule. Adeziunea sa era placidă. Indiferentă.

Philip se gândi: „Nu are chiar nici un pic de imaginaţie? Nu pricepe că vom petrece un urât sfert de oră?”

Aplecându-se înainte, o întrebă:

— Nu te interesează să ştii cine e vinovatul? Nu este nici o îndoială că, şi în această privinţă, Micky avea dreptate – este unul dintre noi. Nu te interesează să descoperi cine?

— Nu am fost nici tu, nici eu, zise Mary.

— E tot ceea ce te interesează să ştii? Polly, eşti fantastică!

Ea roşi uşor.

— Nu văd ce e atât de ciudat.

— Într-adevăr, e clar că nu vezi… Ei bine, eu sunt altfel. Sunt curios.

— Presupun că nu o vom şti niciodată. Nici noi, nici poliţia.

— Poate că cei de la poliţie – nu. Vor avea prea puţine elemente pe care să se bazeze. Dar noi suntem într-o poziţie fericită.

— Ce vrei să zici, Philip?

— Păi, noi suntem la curent cu unele mărunţişuri particulare. Cunoaştem intim grupuşorul nostru şi avem o idee destul de exactă despre ceea ce îl scoate din ţâţâni pe fiecare. Cel puţin tu ar trebui să o ai, fiindcă ai crescut cu ei. Să auzim un pic părerea ta. Cine crezi că a fost?

— Nu am nici o idee, Philip.

— Atunci, încearcă să ghiceşti.

Ea replică brusc:

— Aş prefera să n-o ştiu. Nu vreau nici să mă gândesc.

— Struţule! Exclamă soţul ei.

— Sincer, nu văd scopul… Ghicitorii. E mult mai bine să nu ştii nimic şi să mergi înainte ca şi până acum.

— A, nu! Asta-i imposibil. Aici greşeşti, fetiţa mea. Suspiciunea şi-a început deja opera.

— Ce vrei să spui?

— De pildă, Hester şi tinerelul ei… Zelosul doctor Donald, mereu serios şi preocupat. Nu e sigur că a fost ea, dar n-o exclude… O observă cu anxietate, când crede că ea nu-şi dă seama. Dar ea îşi dă prea bine seama! Iată, aşadar, un exemplu. Poate a fost chiar ea… Tu ar trebui să o ştii mai bine decât mine… Dar în caz contrar, îmi spui ce ar putea

să facă pentru ca să-l convingă? Să-i spună neîncetat „Te rog, nu te gândi că am fost eu”? Şi, totuşi, nu ar avea altceva ce să facă.

— Într-adevăr, Philip, ai prea multă imaginaţie.

— Iar tu nu ai deloc, Polly. Uită-te şi la sărmanul Leo! Marşul său nupţial cu Gwenda stă să sune retragerea. Ea este teribil de răscolită. Ai observat?

— Zău nu înţeleg de ce tăticu vrea să se recăsătorească la vârsta sa.

— El – da! Dar vezi că orice pas ca să se apropie de Gwenda le procură amândurora un mobil de prim-ordin pentru asasinat. Este stânjenitor.

— E o nebunie să te gândeşti, chiar şi numai pentru o clipă, că tata ar fi ucis-o pe mama! Protestă Mary. Asemenea lucruri nu se întâmplă.

— Ba da. Citeşte ziarele.

— Nu printre oameni din clasa noastră.

— Crima nu face deosebire de clasă, Polly. Şi-apoi este Micky. Are ceva înăuntru care îl roade. E ciudat cât e de înţepător tot timpul! Tina pare senină, liniştită, imperturbabilă. Dar are aerul că ştie multe. Cât despre biata Kirsty…

Chipul lui Mary dădu semne de animaţie.

— Da, ar putea să fie o soluţie!

— Kirsty?

— Desigur. În definitiv, este o străină. Şi de mulţi ani suferă de puternice dureri de cap… E mult mai probabil să fi fost ea, decât unul din noi.

— Amărâta! Zise Philip. Nu vezi că tocmai în asta constă chinul ei? În faptul că noi, prin convenienţă – dat fiind că ea nu este un membru al familiei, suntem cu toţii de acord să-i atribuim vina. Nu ai văzut, în această seară, cât era de înspăimântată? Şi ea, ca şi Hester, ce ar putea să spună sau să facă? Dacă ne-ar zice „Eu nu mi-am ucis prietena şi stăpâna”, ce greutate ar putea să aibă declaraţia sa? Pentru ea este, poate, mai rău decât pentru oricine altcineva…

Fiindcă e singură. Va rechema în minte toate cuvintele şi toate privirile supărate pe care se poate să i le fi adresat mamei tale de-a lungul anilor, gândindu-se că aceste lucruri vor fi aduse în memorie împotriva ei şi că se află în imposibilitatea de a-şi dovedi nevinovăţia.

— Încearcă să te calmezi, Philip. La urma urmelor, ce putem face?

— Să încercăm să descoperim adevărul.

— Dar, cum e cu putinţă?

— Nişte mijloace ar trebui să fie. Măcar să fac o tentativă.

Mary avu o expresie neliniştită.

— De ce gen?

— Ei, vorbind şi observând reacţiile, ai putea să te gândeşti la ceva… Făcu o pauză, meditativ. Ceva pentru cine este vinovat, dar nu pentru cine e nevinovat. Tăcu din nou, reflectând. Apoi înălţă ochii şi întrebă: Nu ai vrea să ajuţi pe cine este nevinovat, Mary?

— Nu. Răspunsul străbătu aerul ca o lovitură de bici. Mary se apropie de el, îngenunchind lângă scaunul său. Nu vreau ca tu să te amesteci în afacerea asta, Phil. Nu spune nimic şi nu întinde capcane. Renunţă. Pentru Dumnezeu, renunţă!

Philip îşi arcui sprânceana.

— Bine… Zise. Şi puse o mână pe creştetul blond.

Michael Argyle zăcea fără somn, cu ochii aţintiţi în întuneric. Mintea sa se rotea şi se zbătea ca o veveriţă în colivie, întorcându-se în trecut. De ce nu putea să lase totul în spate? De ce trebuia să răscolească totul? Ce importanţă avea, la urma urmelor? De ce îşi amintea atât de limpede odaia veselă, neîngrijită din mahalaua Londrei şi de acel „Micky al nostru”? Excitanta atmosferă a zilei! Veselia străzii! Bandele rivale de copii! Mama, cu luminosul ei păr de aur (vopsea ieftină, se gândi cu experienţa sa de adult), cu ieşirile din fire descărcate asupra lui (ginul, fireşte) şi bucuria sa nebună când era bine dispusă! Savuroasele cine

cu peşte şi cartofi prăjiţi! Şi romanţele sentimentale cântate de ea! Câteodată mergeau la cinema. Şi existau permanent „unchi”. Aşa trebuia să le spună. Tatăl său se topise înainte ca să şi-l poată aminti… Dar mama nu îngăduia ca „unchiul” perioadei să-l atingă: „Lasă-l în pace pe Micky al nostru” zicea.

Apoi venise aţâţarea războiului. Aşteptarea avioanelor de vânătoare ale lui Hitler după o falsă alarmă. Sau zgomotul exploziilor… Şi nopţile de jos, din galeriile metroului. Ce distracţie! Erau acolo toţi ai lui, cu sandvişurile şi băuturile lor răcoritoare! Şi continua trecere a trenurilor. Asta însemna să trăieşti. Să fii în miezul evenimentelor!

Apoi a venit aici… La ţară. Un loc pe jumătate mort, unde nu se întâmpla niciodată nimic!

„Te vei întoarce când totul se va sfârşi, comoară!” îi spusese mama, cu un ton lejer, ca şi cum n-ar fi fost chiar adevărul. Nu păruse chinuită de plecarea lui. Şi de ce nu venise după el? Mulţi copii din drum fuseseră evacuaţi cu mamele lor. Dar mama sa nu dorise. Ea ar fi mers în nord cu „unchiul” din acel moment, „unchiul” Harry, să lucreze la muniţii.

Ar fi putut să o priceapă atunci, în ciuda afectuosului adio. Nu ţinea la el cu adevărat… Numai pentru gin avea interes, se gândi. Pentru gin şi pentru „unchi”.

Iar el fusese luat şi întemniţat aici, să mănânce hrană ciudată şi insipidă; să meargă la culcare, incredibil, fix la şase, după o stupidă cină cu lapte şi biscuiţi (lapte şi biscuiţi!), ca să rămână acolo treaz, să plângă şi să-şi ascundă capul sub plapumă, strigând după mama sa şi casă.

Femeia aceea i-o făcuse! Îl luase şi nu voia să-l lase să plece. O grămadă de discursuri tâmpite. De jocuri idioate. Cerându-i lucruri pe care era hotărât să nu le dea. Nu contează. Avea să aştepte. Avea să aibă răbdare! Şi într-o zi… O zi de triumf, avea să se întoarcă la el acasă. La străzi, la băieţi, la autobuzele de un roşu viu, la căile ferate subterane, la peşte şi cartofi, la trafic şi la pisicile

vagaboande… Mintea sa parcurgea febril acel catalog de delicii. Nu era vorba decât să aştepte. Războiul nu avea să meargă înainte veşnic. Să fii ţintuit aici, într-un loc atât de stupid, câtă vreme bombele cădeau pe Londra şi Londra era pe jumătate în flăcări… La naiba! Cine ştie ce strălucire, cu lume înspăimântată şi case prăbuşindu-se!

Vedea totul cu mintea, ca într-un fantastic film color.

Răbdare. Războiul o dată terminat se va întoarce la mama. O să rămână uimită când o să vadă cât a crescut!

În întuneric, Micky Argyle îşi trase sufletul cu un lung şuierat.

Războiul se sfârşise. Copii începeau să se întoarcă la casele lor. Numai puţin şi – gata! În schimb, ea s-a dus la Londra, spunând că o să-l ţină la Sunny Point, drept copilul său…

„Unde este mama mea? Întrebase. A murit sub o bombă?”

Dar doamna Argyle i-a spus că nu, nu murise, dar trebuia să facă o muncă oarecum dificilă, care nu-i permitea să aibă grijă de un copilaş… Sau cam aşa ceva. Atâtea cuvinte care nu spuneau nimic! Mama nu-l iubea, nu mai voia să ştie de el… Iar el trebuia să rămână aici, pentru veşnicie. Atunci a tras cu urechea pentru ca să mai afle ceva şi, în sfârşit, a auzit un fragment de discuţie între doamna Argyle şi soţul ei: „Extrem de fericită să se elibereze… cu totul indiferentă…” şi pomenise de o sută de lire sterline. Aşa a înţeles că mama sa îl vânduse pentru o sută de lire…

Umilirea… Durerea… Nu i-a mai trecut niciodată… Şi ea îl cumpărase. O vedea vag ca o încarnare a Puterii, o forţă împotriva căreia el, atât de minuscul, nu putea să facă nimic. Dar avea să crească şi să devină bărbat puternic – într-o zi. Şi-atunci – avea să o ucidă…

O dată luată această hotărâre, se simţea mai bine, aproape uşurat.

Mai târziu, când a plecat la colegiu, lucrurile începuseră să se amelioreze puţin. Dar ura vacanţele… Din cauza ei. Planifica şi stabilea totul, îi făcea tot soiul de daruri şi nu-i

tihnea, fiindcă el nu arăta nimic. Nu-i plăcea să fie sărutat de ea… Iar mai târziu prinsese gustul să dejoace proiectele prosteşti pe care le făcea pentru el. Să meargă la o bancă! La o firmă de lubrifianţi… Mai bine o dulce lenevealã. Avea să-şi caute singur o slujbă.

Era în perioada universităţii, când a încercat să-i dea de urmă mamei. A descoperit că murise de câţiva ani, într-un accident de maşină, cu un bărbat care conducea beat-criţă.

Şi-atunci, de ce să nu şteargă totul din minte? De ce să nu se destindă şi să ia viaţa aşa cum era? Nu ştia nici el.

Şi-acum… Ce-avea să se întâmple? Ea era moartă, nu? Când te gândeşti că îl cumpărase cu nişte mizerabile de o sută de lire sterline! Să crezi că poţi să cumperi totul: case, maşini şi chiar fii! Să te crezi Domnul Atotputernic!

Ei, bine, nu era! A fost deajuns o singură lovitură de vătrai în cap ca să facă din ea un cadavru ca oricare altul (ca şi cadavrul cu părul de aur din maşina sfărâmată pe Great North Road…).

Ea era moartă. De ce să se mai chinuiască?

Ce se petrecea cu el? Poate că… Nu mai putea să o urască, fiindcă era moartă?

Fără ura sa se simţea rătăcit… Şi înfricoşat.

Capitolul XII

În camera sa, ţinută cu maximă curăţenie, Kirsten Lindstrom îşi adună părul blond, presărat cu fire cărunte, în două cozi, care nu-i stăteau bine deloc, pregătindu-se de culcare.

Era îngrijorată şi înspăimântată.

Poliţia nu era favorabilă străinilor. Ea locuia în Anglia de atâta timp, încât nu se mai simţea aşa. Dar poliţia nu putea să o ştie.

Acel Calgary… De ce intervenise în viaţa sa?

Dreptatea fusese făcută. Se gândi la Jacko şi îşi repetă ei înseşi că dreptatea fusese făcută.

Se gândi la el, cum îl cunoscuse de mic.

Întotdeauna mincinos şi escroc, întotdeauna! Dar atât de simpatic şi de atrăgător. Trebuia mereu să nu-l certe, să-l scape de pedepse.

Minţea atât de bine! Acesta era oribilul adevăr, nu puteai să-l crezi. Rău, crud.

Dr. Calgary credea că ştie ce spune, dar se înşela! Locuri, ore, alibi… Închipuiţi-vă! Când Jacko putea să aranjeze cu atâta uşurinţă lucruri de acest soi. Nimeni nu-l cunoştea mai bine decât ea.

Dar dacă ar fi explicat exact cum era Jack, cine ar fi crezut-o vreodată? Şi-acum… Ce-avea să se întâmple? Mâine au să aibă poliţia aici. Şi toţi erau atât de dezolaţi şi de bănuitori: se priveau unul pe celalalt şi nu ştiau ce să creadă.

Iar ea le dorea binele tuturor… Îi cunoştea mai bine decât oricine. Mult mai bine decât îi cunoştea doamna Argyle, care, orbită de instinctul său matern, îi vedea mereu ca pe nişte copii… Şi ca şi cum i-ar fi aparţinut. În schimb, ea îi considerase nişte indivizi, cu defectele şi calităţile lor. Dacă ar fi avut copii, probabil că simţul posesiunii ar fi prevalat şi la ea. Dar nu era dominată de instinctul matern şi dragostea sa s-ar fi îndreptă în primul rând către soţul pe care nu l-a avut niciodată.

Reuşea cu greu să înţeleagă o femeie ca doamna Argyle. Era nebună după nişte copii care nu erau ai ei şi aproape nu-şi dădea seama că soţul exista. Era un om bun şi cumsecade, cum nu se mai afla altul. Neglijat, lăsat deoparte.

Şi atât de absorbită de-ale ei, încât nu-şi dădea seama de ceea ce se petrecea chiar sub ochii ei. Secretara aceasta… Frumoasă fată şi femeie sută la sută. Bine, nu era prea târziu pentru Leo… Sau poate că acum cu reînvierea crimei, cei doi nu vor mai îndrăzni să se unească?

Kirsten oftă îndurerată. Ce se va întâmpla cu ei, toţi? Cu Micky, care clocise ranchiuna aceea adâncă, aproape

patologică, împotriva mamei adoptive? Cu Hester, atât de puţin sigură de ea şi de impetuoasă, care fusese pe punctul de a-şi găsi pacea şi siguranţa cu doctoraşul acela drăguţ şi flegmatic? Cu Leo şi Gwenda, care au avut motivul şi sigur şi prilejul, cum trebuia amândoi să înţeleagă? Cu Tina, această micuţă făptură, lunecoasă ca o pisică? Cu egoista Mary, cea cu inimă rece, care nu a manifestat afecţiune pentru nimeni până nu s-a măritat?

O vreme, se gândi Kirsten, simţise ataşament şi admiraţie pentru stăpâna sa. Nu îşi amintea exact când a început să o găsească antipatică, să o judece şi să-i descopere defectele. Atât de sigură pe ea, condescendentă, tiranică… Un soi de personificare a lui MAMA ŞTIE CEL MAI BINE. Şi fără să fie cu adevărat mamă! Dacă ar fi adus pe lume vreun fiu, ar fi fost mai umilă.

Dar de ce continua să se gândească la asta? Rachel Argyle era moartă. Iar ea trebuia să se gândească la sine şi la ceilalţi. Şi la ceea ce ar fi putut să se întâmple mâine.

Mary Durrant se trezi brusc.

Visase… Se visase încă mică, la New York. Straniu, nu se mai gândise la asta de atâţia ani. Era surprinzător că putea să-şi mai aducă aminte ceva. Câţi ani avea atunci? Cinci? Şase? Visase că de la hotel fusese adusă înapoi în mizera sa casă. Soţii Argyle se îmbarcau pentru Anglia şi, în concluzie, nu puteau să o ia cu ei. Se simţi cuprinsă de o furie turbată pentru câteva clipe, până îşi dădu seama că nu fusese decât un vis.

Trăise momente mirifice. Întâi în automobil, apoi cu liftul hotelului, sus, până la al optsprezecelea etaj. Vastul apartament şi splendida sală de baie. Revelaţia a câtor lucruri existau pe lume, dacă erai bogat! Ah, dacă ar putea să trăiască aici, să le aibă pe toate, pentru totdeauna…

Nu a fost greu. A trebuit numai să arate afecţiune. Un pic dificil, pentru ea, care nu era deloc afectuoasă din fire, dar

reuşise. Şi se aranjase, astfel, pe viaţă. Părinţi bogaţi, haine frumoase, maşini, nave, aeroplane, servitorime la ordinele ei, păpuşi şi jucării costisitoare. Un basm devenit realitate…

Păcat că după aceea au venit în casă toţi ceilalţi copii. Fireşte, războiul era război. Sau, poate, s-ar fi întâmplat oricum? Acel nesăţios amor matern! Ceva atât de nenatural, de animalic!

Nutrise întotdeauna un vag dispreţ pentru mama adoptivă. Stupid, în orice caz, că îi alesese tocmai pe aceşti copii… Cu tendinţe criminale, ca Jacko. Fără echilibru, ca Hester. Un sălbatic, precum Micky, şi Tina, cu sângele ei amestecat. Însă nu putea să condamne cu totul revolta lor. Şi ea se revoltase. Îşi aminti întâlnirea cu Philip, tânăr şi strălucit pilot, şi dezaprobarea mamei: „Căsătoriile astea pripite! Aşteptaţi să se termine războiul”. Dar ea n-a vrut să aştepte. Voinţa sa nu era mai puţin puternică decât cea a mamei, iar tatăl o sprijinise. S-au căsătorit şi nu mult după aceea s-a sfârşit şi războiul.

Dorinţa sa fusese să-l aibă pe Philip, în întregime, numai pentru ea şi să fugă din umbra mamei. Destinul o înfrânsese, nu mama sa. Întâi eşecul proiectelor financiare ale lui Philip, şi apoi lovitura aceea cutremurătoare – poliomielita. De cum Philip a părăsit spitalul, nu a putut să facă altfel decât să meargă la Sunny Point şi părea inevitabil faptul că trebuia să se stabilească aici. Philip nu mai avea nici un ban, iar suma pe care o primea ea din cota ce-i revenea din fond nu era însemnată. Ceruse să-i fie mărită, dar i s-a răspuns că era mai cuminte să trăiască un timp la Sunny Point. Dar ea îl voia pe Philip, cu totul, doar pentru ea. Nu dorea ca el să devină ultimul „copil” al lui Rachel Argyle. Nu dorise nici măcar un fiu…

Îl voia pe Philip şi atât!

În schimb, lui ideea de a locui la Sunny Point îi căzuse bine.

„Mai uşor pentru tine”, îi spusese. „Iar acel du-te-vino al oamenilor de aici este distractiv. Pe deasupra, îmi place

compania tatălui tău”.

De ce nu dorea să stea numai cu ea, aşa cum ea dorea să stea cu el? De ce avea atâta nevoie de tovărăşia altora, ca tata sau Hester?

Mary se simţise străbătută de un val de furie neputincioasă. Ca de obicei, mama sa avea să o manevreze.

Dar nu o manevrase… Era moartă.

Şi-acum avea să se răscolească totul. Of! De ce?

Şi de ce o fi fiind Philip atât de dificil, cu dorinţa sa de a o interoga, de a descoperi ceea ce nu îl privea?

De a întinde capcane…

Ce fel de capcane?

Leo Argyle observă lenta filtrare a luminii de un alb-cenuşiu în cameră.

Examinase totul cu mare atenţie.

Vedea exact spre ce se îndreptau, el şi Gwenda.

Începuse să analizeze toată povestea aşa cum ar fi analizat-o superintendentul Huish.

Rachel intrase şi le povestise de Jacko. Despre furia şi ameninţările sale. Gwenda se retrăsese, din delicateţe, în odaia de alături, iar el încercase să o consoleze pe Rachel. Îi spusese că îi aproba fermitatea, că ajutorul dat în trecut lui Jack nu-i folosise la nimic; şi că, de-acum, la bine şi la rău trebuia să se descurce singur. Iar ea plecase cu inima un pic mai uşoară.

După aceea, Gwenda se reîntorsese, luase scrisorile de expediat şi întrebase ce mai avea de făcut. Vocea sa exprimase ceva mai mult decât cuvintele. Îi mulţumise şi îi răspunsese că nu. Şi fata îi spusese bună seara şi ieşise din odaie. Parcursese coridorul, coborâse scara, trecuse dincolo de camera în care Rachel stătea la birou şi ieşise din casă fără să fie văzută de nimeni…

La rându-i, rămăsese singur în bibliotecă, fără ca nimeni să poată spune dacă el coborâse sau nu în camera lui

Rachel.

Şi nimeni n-ar fi putut vreodată să dovedească vinovăţia sau nevinovăţia vreunuia din ei doi.

La un sfert de milă distanţă, Gwenda zăcea fără somn.

Strângând din pumni, se gândea la cât o urâse pe Rachel.

Şi în acest timp, din întuneric, Rachel Argyle îi repeta: „Credeai că ai să poţi să-l ai pe soţul meu o dată ce eu aş fi fost moartă. Dar nu poţi. Şi nu, n-o să-l ai!”

Hester visa. Era Don Craig şi el o lăsa pe neaşteptate pe buza unei prăpăstii. Ea scotea un urlet de groază, apoi se ivea Arthur Calgary, care, de pe partea opusă, îi întindea mâinile.

Atunci, ea îi striga disperată: „De ce mi-ai făcut aşa ceva?” Iar el îi răspundea: „Dar eu am venit ca să vă ajut…”

Şi dintr-o dată se trezi.

Liniştită în pătucul din camera de oaspeţi, Tina respira uşor şi regulat, dar nu reuşea să adoarmă.

Se gândea la doamna Argyle fără recunoştinţă şi fără resentiment, pur şi simplu cu afecţiune. Datorită doamnei Argyle avusese hrană şi băuturi, jucării şi îndestulare. O iubise pe doamna Argyle. Regreta că murise…

Însă nu era atât de simplu.

Cât timp fusese vorba de Jacko, nu avusese importanţă… Dar acum?

Capitolul XIII

Superintendentul Huish îi cuprinsese pe toţi cu o privire binevoitoare şi politicoasă. Pe un ton amabil şi aproape scuzându-se, spuse:

— Ştiu că pentru dumneavoastră, toţi, trebuie să fie foarte chinuitor că este necesar să ne întoarcem la anumite evenimente, dar chiar nu putem face altfel. Îmi închipui că aţi citit anunţul meu. A apărut în toate ziarele de dimineaţă.

— Reabilitarea, zise Leo.

— Exprimarea e întotdeauna iritantă, spuse Huish. Un anacronism, precum cea mai mare parte a terminologiei legale. Dar ceea ce semnifică este clar.

— Semnifică faptul că aţi comis o eroare, replică Leo.

— Da, am comis o eroare, recunoscu simplu Huish. Şi, după o secundă, adăugă: Fireşte, fără mărturia dr. Calgary, era o eroare inevitabilă.

Leo zise cu răceală:

— Fiul meu v-a spus că în seara aceea plecase cu o ocazie.

— O, da, a spus-o. Şi noi am făcut tot posibilul ca să verificăm, dar nu am găsit pe nimeni care să-i confirme declaraţia. Îmi dau seama, domnule Argyle, de extraordinara amărăciune pe care trebuie să o încercaţi. Nu caut pretexte şi nici vorbe de scuză. Tot ceea ce ne revine nouă este adunarea probelor. Acestea merg la parchet şi acesta decide soarta cazului. Acum a hotărât să mergem înainte. Dacă îmi îngăduiţi, v-aş cere să vă dominaţi cât mai mult posibil mâhnirea şi să faceţi o trecere în revistă a faptelor şi a orelor.

— La ce bun de-acum? Sări în sus Hester, cu asprime. Oricine o fi fost, o fi departe şi n-o să-l mai găsiţi.

Superintendentul Huish se întoarse să o privească.

— Poate da, sau poate nu, zise cu blândeţe. Ştiţi de câte ori am pus mâna pe omul nostru – chiar şi după ani de zile. Trebuie să avem răbdare şi să nu renunţăm niciodată.

Hester îşi feri privirea şi Gwenda fu străbătută de-un fior, intuind cu imaginaţia sa fertilă ameninţarea care se ascundea îndărătul cuvintelor calme.

— Atunci, dacă nu aveţi nimic împotrivă, reluă Huish uitându-se la Leo cu un aer de aşteptare, vom începe cu dumneavoastră, domnule Argyle.

— Ce anume vreţi să ştiţi, exact? Trebuie că aveţi prima mea declaraţie. Şi e probabil ca să fiu mai puţin precis acum. Orele exacte pot să fugă din memorie.

— O, o ştim! Dar întotdeauna pot să iasă la lumină nişte amănunte care în primul moment au trecut neobservate.

— Nu e posibil şi ca, privind lucrurile la distanţă de ani – întrebă Philip Durrant, acestea să fie văzute într-o proporţie mai justă?

— Da, e posibil, răspunse Huish, întorcându-se spre Philip cu interes. „Inteligent tip”, gândi întrebându-se dacă avea ceva anume în vedere. Aşadar, domnule Argyle, recapitulând seria evenimentelor… Aţi băut ceaiul?

— Da, în sufragerie, la cinci, ca de obicei. Eram cu toţii, în afară de domnul şi doamna Durrant – care dusese sus ceaiul, pentru ea şi pentru soţ.

— Atunci eram şi mai neputincios decât acum, explică Philip. De-abia ieşisem din spital.

— Aşa…, făcu Huish. Şi, îndreptându-se spre Leo, întrebă: Toţi… Adică?

— Soţia mea, eu, fiica mea, Hester, domnişoara Vaughan şi domnişoara Lindstrom.

— Şi după aceea?

— După ceai m-am reîntors cu domnişoara Vaughan, ca să reluăm lucrul la corectarea cărţii mele despre economia medievală. Soţia mea s-a dus în salonul şi biroul ei, situat la parter. Cum ştiţi, era foarte activă. Avea de examinat nişte proiecte pentru o tabără de odihnă pentru copii, pe care intenţiona să le prezinte aici, la consiliu.

— L-aţi auzit sosind pe fiul dumneavoastră Jacko?

— Nu. Vreau să spun că nu ştiam că era el. Am auzit soneria, am auzit-o amândoi, dar n-am ştiut cine era.

— Cine v-aţi gândit că era, domnule Argyle?

Leo avu o expresie vag amuzată.

— În acel moment trăiam în secolul al şaisprezecelea. Nu m-am gândit deloc. Putea să fie oricine şi jos erau soţia mea, domnişoara Lindstrom, Hester şi probabil vreuna

dintre femeile noastre angajate cu ziua. Nimeni, adăugă Leo cu simplitate, nu s-ar fi aşteptat vreodată ca eu să răspund la sonerie.

— Şi pe urmă?

— Nimic, până la venirea soţiei mele, ceva mai târziu.

— Cât de târziu?

Leo îşi încruntă sprâncenele.

— Acum chiar n-aş şti ce să spun. Prima dată când am stat de vorbă, trebuie să fi fost mai precis. Jumătate de oră… Nu, mai mult. Poate trei sferturi.

— De-abia trecuse de cinci şi jumătate. Terminasem de băut ceaiul, interveni Gwenda. Când doamna Argyle a venit în bibliotecă, cred că era şapte fără douăzeci.

— Şi ce a zis?

Leo oftă şi răspunse cu amărăciune.

— Toate acestea se petrecuseră deja de mai multe ori. A spus că Jacko a fost la ea, că avea necazuri şi că îi ceruse bani, într-o manieră violentă şi grosolană, explicând că dacă nu îi obţinea imediat, avea să sfârşească în închisoare. Soţia mea a adăugat că refuzase definitiv să-i dea vreun ban. Dar nu ştia dacă făcuse bine sau nu, şi era tulburată.

— Iertaţi-mi întrebarea, domnule Argyle. De ce soţia dumneavoastră nu vă chema, când băiatul formula aceste cereri de bani? De ce vă vorbea numai după? Nu vi se părea ciudat?

— Nu.

— Mie mi se pare că ar fi fost lucrul cel mai natural. Sau, poate, eraţi în raporturi proaste?

— A, nu! Doar că soţia mea avea obiceiul să trateze şi să decidă toate lucrurile practice fără ajutorul nimănui. Uneori mă consulta înainte, ca să audă părerea mea, dar de obicei discuta cu mine hotărârile sale după ce le luase. În legătură cu problema lui Jacko – şi despre ceea ce ar fi fost mai bine de făcut, stătusem deja de vorbă foarte serios. Blândeţea dusese mereu la un rezultat negativ şi ea achitase de mai multe ori sume considerabile pentru evitarea consecinţelor

acţiunilor lui. De aceea decisesem că, în cazul unei noi lipse, ar fi fost mai bine pentru el dacă am fi utilizat maniera forte.

— Cu toate acestea, era tulburată?

— Da. Dacă nu s-ar fi arătat atât de violent şi de agresiv, mă gândesc că, probabil, s-ar fi emoţionat şi l-ar fi ajutat încă o dată, dar atitudinea aceea a lui Jacko nu a făcut decât să o întărească în hotărârea sa.

— Când soţia dumneavoastră a ieşit de la ea, Jack era deja plecat?

— O, da.

— Credeţi acum sau v-a spus-o doamna Argyle?

— Mi-a spus-o ea. Mi-a explicat că ieşise blestemând şi strigând ameninţător că ar fi fost mai bine pentru ea să pregătească, pentru reîntoarcerea sa, bani lichizi.

— Era alarmată la gândul că băiatul se va întoarce? Asta-i important.

— Nu, fireşte. Eram obişnuiţi cu, să zicem, obrăznicia lui Jack.

— Şi nu v-a trecut prin minte că atunci când va reveni ar putea să o agreseze?

— Nu, v-am spus deja de atunci. Am rămas interzis când am aflat…

— Şi, după cât se pare, aveaţi perfectă dreptate, zise Huish încet. Nu el a fost cel care a agresat-o. Doamna v-a părăsit… Când, exact?

— De asta îmi aduc aminte, fiindcă am discutat-o de atâtea ori. Cu puţin înainte de şapte… Lipseau, poate, şapte minute.

Huish i se adresă Gwendei Vaughan:

— Confirmaţi?

— Da.

— Şi conversaţia s-a desfăşurat cum a spus adineauri domnul Argyle? Puteţi să adăugaţi ceva? Nu a uitat nimic?

— Nu am auzit decât o parte. După ce doamna Argyle i-a vorbit de cererea lui Jacko, m-am gândit să-i las singuri ca să poată discuta liber. Am intrat acolo – indică uşa din fundul bibliotecii, în cămăruţa în care bat la maşină. Când am auzit-o pe doamna Argyle ieşind, m-am întors aici.

— Şi aceasta s-a întâmplat la şapte fără şapte minute?

— Cu un moment înainte de şapte fără cinci. Da.

— Şi apoi, domnişoară Vaughan?

— L-am întrebat pe domnul Argyle dacă voia să continue lucrul, dar mi-a zis că de acum pierduse firul. Atunci, l-am

întrebat dacă trebuia să fac altceva, dar mi-a răspuns că nu. Astfel încât, după ce mi-am strâns lucrurile, am plecat.

— La ora?

— Şapte şi cinci.

— Aţi coborât şi aţi ieşit pe uşa principală?

— Da.

— Salonul doamnei Argyle era imediat în stânga uşi de la intrare?

— Da.

— Uşa era deschisă?

— Întredeschisă. Vreo treizeci de centimetri, aproximativ.

— Nu aţi intrat să-i spuneţi noapte bună?

— Nu. Ar fi fost stupid să o deranjez numai ca să-i spun noapte bună.

— Dacă aţi fi intrat, probabil că aţi fi descoperit că era moartă.

Gwenda dădu din umeri.

— Se poate… Dar mi-am imaginat… Ne-am imaginat toţi, atunci, că a fost ucisă mai târziu. Cu greu Jacko ar fi putut…

Se opri.

— Dumneavoastră continuaţi să gândiţi că a fost el. Dar acum lucrurile nu mai stau aşa. Deci, putea să fie deja moartă atunci, nu?

— Da… Se poate.

— După ce aţi plecat, aţi mers direct acasă?

— Da. Când am intrat, proprietăreasa mi-a vorbit.

— Aşa. Şi n-aţi întâlnit pe nimeni pe drum… Aici, în apropiere?

— Nu cred… Nu. Gwenda îşi încruntă sprâncenele. Cu adevărat, nu-mi aduc aminte… Era frig, era întuneric şi strada aceasta se termina aici. Nu am văzut pe nimeni, cred, până ce nu am ajuns la Red Lion. Acolo era ceva lume.

— Nu a trecut nici o maşină pe lângă dumneavoastră?

Gwenda avu un aer de surprindere.

— Ba da, acum îmi amintesc. O maşină mi-a stropit fusta şi cum am ajuns acasă a trebuit să mă curăţ.

— Ce tip de maşină?
— Nu am băgat de seamă. A trecut pe lângă mine la începutul străzii noastre. Putea să se fi dus la oricare din aceste case.
Huish i se adresă lui Leo.
— Spuneţi că aţi auzit soneria după ce soţia dumneavoastră a ieşit de aici?
— Da, cred că da. Nu am fost niciodată chiar sigur.
— La ce oră?
— Nu am idee. Nu m-am uitat la ceas.
— Nu v-aţi gândit că putea să se fi întors Jacko?
— Nu m-am gândit la nimic. Mă reapucasem de lucru.
— Altceva, domnule Argyle. Ştiaţi că fiul dumneavoastră era căsătorit?
— Nu, absolut nu.
— Nu ştia nici mama sa? Nu credeţi că ştia, dar că nu v-a spus?
— Sunt absolut sigur că nu avea nici cea mai mică bănuială. Fără îndoială, mi-ar fi spus. Am avut un veritabil şoc, atunci când soţia lui s-a prezentat aici, o zi după. Nu mi-am crezut urechilor când domnişoara Lindstrom a intrat în această încăpere, zicând: „Este jos o fată care zice că ar fi soţia lui Jacko. Nu poate fi adevărat”. Era profund răscolită. Nu-i aşa Kirsty?
— Nu puteam să cred, încuviinţă Kirsten. Am pus-o să repete de mai multe ori, apoi am venit sus, la domnul Argyle. Mi se părea neverosimil.
— Aţi fost foarte amabil cu ea, am aflat, îi spuse Huish lui Leo.
— Am făcut ce am putut. Ştiţi, s-a recăsătorit. Sunt mulţumit. Soţul ei e un om cumsecade, după cât se pare.
Huish încuviinţă. Apoi se întoarse către Hester.
— Şi dumneavoastră, domnişoară Argyle, ce aţi făcut în ziua aceea, după ceai?
— Acum nu-mi aduc aminte, răspunse Hester sec. Cum să fiu în stare? Sunt doi ani de atunci. Aş fi putut face orice.

— Într-adevăr. Aţi ajutat-o pe domnişoara Lindstrom să spele serviciul de ceai, mi se pare.

— Exact, zise Kirsten. Apoi te-ai dus în cameră. Trebuia să ieşi mai târziu, dacă îţi aminteşti, ca să mergi la Drymouth, să vezi o reprezentaţie cu „Aşteptându-l pe Godot”, jucată de o trupă de artişti amatori.

Hester nu-şi schimbă atitudinea.

— Aţi notat chiar tot, îi spuse lui Huish. De ce să mai revenim?

— Pentru că nu se ştie niciodată ce ar putea să ne fie de folos. Aşadar, domnişoară Argyle, la ce oră aţi plecat?

— La şapte… Sau aproximativ.

— Aţi auzit altercaţia dintre mama dumneavoastră şi Jack?

— Nu, nu am auzit nimic. Eram sus.

— Dar aţi văzut-o pe doamna Argyle, înainte de a ieşi?

— Da. Nu prea aveam bani de benzină. Ar fi trebuit să cumpăr în drum spre Drymouth. Aşa încât, când eram gata de plecare, am intrat la mama să-i cer suma necesară.

— Şi v-a dat-o?

— Mi-a dat-o Kirsty.

Huish fu un pic surprins.

— Nu-mi aduc aminte de asta din declaraţie precedentă.

— Ei, aşa a fost, declară Hester, cu o nuanţă insolentă. Când am intrat şi am întrebat dacă pot să primesc nişte bani, Kirsten m-a auzit din prag şi mi-a strigat că o să mi-i dea ea. Stătea să iasă şi ea. Iar mama i-a zis: „Da, dă-i tu, Kirsty”.

— Mergeam la Institutul Femeii cu nişte cărţi, „Aranjamente florale”, explică Kirsten. Ştiam că doamna Argyle era ocupată şi nu voia să fie deranjată.

Cu o voce întristată, Hester reluă:

— Ce importanţă are de la cine am avut banii? Doreaţi să ştiţi când am văzut-o pe mama în viaţă pentru ultima dată. Atunci! Stătea la birou, concentrată asupra unor hârtii. Când – după ce i-am cerut banii şi i-am primit de la Kirsten – m-am întors ca să-i spun noapte bună, mama mi-a urat

distracţie plăcută şi mi-a zis să conduc cu atenţie. O spunea mereu. Pe urmă, m-am dus să scot maşina din garaj.

— Şi domnişoara Lindstrom?

— A, ea a plecat imediat după ce mi-a dat banii.

Kirsten Lindstrom se grăbi să adauge:

— Hester m-a depăşit cu maşina chiar la capătul străzii noastre. Trebuie să fi ieşit imediat după mine. A luat-o spre şosea, în vreme ce eu am cotit-o la stânga, spre sat.

Hester deschise gura ca pentru a vorbi, dar o închise imediat.

Huish reflectă. Kirsten Lindstrom încerca să demonstreze că Hester nu ar fi avut timp să comită crima? Nu se putea ca Hester, în loc să o salute liniştită pe doamna Argyle… În urma unei discuţii şi după o ceartă… Să o fi lovit?

Cu naturaleţe, i se adresă lui Kirsten:

— Ei, bine, domnişoară Lindstrom, să auzim acum ce vă amintiţi dumneavoastră.

Femeia era nervoasă şi îşi frământa mâinile stingherită.

— Am băut ceaiul. Am strâns masa. Hester mi-a dat o mână de ajutor. Apoi s-a dus sus. După aceea a venit Jacko.

— L-aţi auzit?

— Da. Eu am mers să-i deschid uşa. Îşi pierduse cheia. S-a dus direct la doamna. I-a zis imediat: „Am încurcat-o. Trebuie să mă scapi!” Nu am auzit altceva. M-am întors în bucătărie. Trebuia pregătită cina.

— L-aţi auzit plecând?

— Da, cum să nu? Urla. Am ieşit din bucătărie. Era în vestibul… Furios… Strigând că avea să vină din nou şi că mama sa ar face bine să-i pregătească banii. Altfel. Exact aşa a zis. „Altfel…” Era o ameninţare.

— Şi pe urmă?

— A ieşit trântind uşa. Doamna Argyle a venit în vestibul. Era palidă şi întoarsă pe dos. Mi-a spus: „Ai auzit?” Am întrebat-o dacă Jacko intrase într-un bucluc şi a încuviinţat. Apoi s-a dus sus, în bibliotecă, la domnul Argyle. Eu am pus masa şi am ieşit ca să mă îmbrac de plecare. Institutul

Femeii organizase un concurs floral pentru ziua următoare şi noi promisesem nişte cărţi despre aranjamentele florale.

— Le-aţi dus la institut şi la ce oră v-aţi întors acasă?

— Trebuie să fi fost aproximativ şapte şi jumătate. Am intrat cu cheia mea. M-am dus numaidecât în cameră la doamna Argyle ca să-i transmit mulţumirile şi să-i înmânez un bilet. Stătea la birou, cu capul căzut pe mâini. Vătraiul era jos, iar sertarele erau trase în afară. Un hoţ, m-am gândit. A atacat-o. Şi aşa a şi fost. Acum ştiţi că am avut dreptate. A fost chiar un hoţ. Cineva venit din exterior.

— Cineva pe care doamna Argyle însăşi l-a lăsat să intre?

— De ce nu? Zise Kirsten cu un soi de sfidare. Doamna era foarte amabilă. Întotdeauna. Şi nu se temea de nimeni şi de nimic. Şi-apoi, nici nu era singură în casă. Erau şi ceilalţi. Soţul ei, Gwenda, Mary. Nu avea decât să strige.

— Însă n-a strigat, remarcă Huish.

— Nu. Şi asta, fiindcă cine a venit i-a povestit, cu siguranţă, o istorie foarte plauzibilă. Nu ar fi refuzat niciodată să asculte. Şi aşa a ajuns la birou – poate ca să-şi caute carnetul de cecuri, pentru că nu era suspicioasă, iar necunoscutul a profitat de ocazie ca să înşface vătraiul şi să o lovească. Poţi chiar să te gândeşti că nu intenţiona să o omoare, ci s-o ameţească, să caute banii şi bijuteriile şi să o şteargă.

— Nu a căutat cine ştie ce. S-a limitat să desfacă nişte sertare.

— Poate că a auzit mişcare în casă… Şi şi-a pierdut sângele rece. Sau, dându-şi seama că a ucis-o, a fost cuprins de panică şi s-a grăbit să dispară…

Se întinse înainte. Ochii ei erau totodată înspăimântaţi şi rugători.

— Trebuie să fi fost aşa… Trebuie!

Insistenţa sa îi stârni interesul superintendentului. Se temea pentru ea însăşi? Într-o secundă ar fi putut să-şi ucidă stăpâna şi să tragă în afară sertarele, pentru ca să facă verosimilă ideea unui hoţ. Medicul legist, după

autopsie, nu a reuşit să situeze momentul morţii decât între şapte şi şapte şi jumătate.

— Se pare că nu există altă explicaţie, încuviinţă politicos. Domnişoara Lindstrom lăsă să-i scape un mic oftat de uşurare şi se lăsă pe spătar. Dumneavoastră nu aţi auzit nimic, niciunul, nici celălalt? Întrebă Huish, adresându-se soţilor Durrant.

— Absolut nimic.

— Am dus tava cu ceai în camera noastră, spuse Mary. Este mai curând izolată de restul casei. Am rămas acolo până am auzit pe cineva strigând. Era Kirsten. Tocmai o găsise pe mama, moartă.

— Până în acel moment nu aţi părăsit camera?

— Nu. Privirea limpede a lui Mary o susţinu pe cea a lui Huish. Am stat şi am jucat pichet.

Philip se întrebă de ce trebuia să se simtă un pic stânjenit. Mary făcea ceea ce îi spusese să facă. Poate din cauza atitudinii sale atât de perfecte: calmă, paşnică, întru totul convingătoare. „Polly, dragostea mea, eşti o mincinoasă de rangul întâi!” se gândi.

— Iar eu, domnule superintendent, eram incapabil să fac un singur pas şi aşa sunt şi acum.

— Însă vă simţiţi mult mai bine, nu-i aşa, domnule Durrant? Într-una din zilele astea o să vă vedem mergând din nou.

— E o chestiune de durată.

Huish se îndreptă spre ceilalţi doi membri ai familiei, care până în clipa aceea nu deschiseseră gura. Micky stătuse tot timpul cu braţele încrucişate şi cu o expresie vag zeflemitoare. Tina, fragilă şi graţioasă, rămăsese liniştită în fotoliul său, plimbându-şi numai din când în când privirea de la unul la altul dintre cei de faţă.

— Ştiu că niciunul dintre dumneavoastră doi nu era acasă, spuse. Dar, poate, sunteţi de acord să-mi reîmprospătaţi memoria cu modul în care v-aţi petrecut seara aceea.

— Dacă vreţi, într-adevăr, să vă reîmprospătaţi memoria, răspunse Micky, accentuând aerul său zeflemitor, pot să vă repet bucata mea. Eram ieşit să testez o maşină. Necazuri la ambreiaj. Am făcut un lung tur de probă. De la Drymouth am luat-o pe Minchin Hill, am parcurs Moor Road şi m-am întors în jos, pe Ipsley. Din păcate, automobilele sunt mute şi nu pot să depună mărturie.

Tina mişcase în sfârşit capul. Se uita ţintă la Micky, dar chipul îi rămânea lipsit de expresie.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Argyle? Lucraţi la biblioteca din Redmyn, nu?

— Da. Se închide la cinci şi jumătate. Am făcut cumpărături pe High Street. Pe urmă, am mers acasă. Am un apartament în Morecombe. Mi-am preparat cina şi mi-am petrecut seara liniştită, ascultând discuri.

— Nu aţi ieşit?

După o scurtă pauză, Tina răspunse:

— Nu.

— Sunteţi sigură?

— Da.

— Aveţi o maşină, e adevărat?

— Cu linie modernă, interveni Micky. Şi culoare frapantă.

— Da, e un model nou, admise Tina, gravă şi calmă.

— Unde o ţineţi?

— În stradă. Nu am garaj. Este un drum, pe partea cealaltă a casei, unde mai mulţi îşi lasă maşina.

— Şi nu aveţi chiar nimic util să ne spuneţi?

Huish nu ştia nici el de ce insista atât.

— Nu cred… Nu.

Micky îi aruncă o privire fugară.

Huish oftă.

— Mă tem că nu prea suntem în stare să vă ajutăm, domnule superintendent, zise Leo.

— Nu se poate încă spune, domnule Argyle. Îmi închipui că aţi observat care este aspectul cel mai straniu din toată povestea.

— Eu? Mă tem că nu vă ghicesc gândul.

— Banii, explică Huish. Suma pe care doamna Argyle a scos-o de la bancă, inclusiv bancnota aceea de cinci lire, cu înscrisul de pe verso: Doamna Bottleberry, 17, Bangor Road. Acuzarea s-a făcut mai ales pe baza faptului că bancnota aceea, cu altele de aceeaşi valoare, a fost găsită asupra lui Jack Argyle, în momentul arestării. A jurat că avea banii de la doamna Argyle, dar doamna Argyle vă spusese dumneavoastră şi domnişoarei Vaughan că nu îi dăduse nici un ban… Şi-atunci, cum a intrat el în posesia celor cincizeci de lire sterline? Nu putea să se fi întors – mărturia dr. Calgary exclude o asemenea posibilitate, deci trebuie să fi avut suma la el când a ieşit din casă. De la cine? De la dumneavoastră? Se întoarse deodată către Kirsten Lindstrom.

— De la mine? Se scuturǎ ea, roşie la faţă şi indignată. Nu, sigur că nu. Cum aş fi putut?

— Unde era pusă suma pe care doamna Argyle o scosese de la bancă?

— De obicei, ţinea banii într-un sertar al biroului.

— Închis cu cheia?

Kirsten reflectă.

— Probabil îl închidea cu cheia înainte de a merge sus, la culcare.

Huish se uită la Hester.

— Aţi luat dumneavoastră banii din sertar ca să-i daţi fratelui?

— Nici măcar nu ştiam că Jack a fost aici. Şi-apoi, cum aş fi putut să-i iau, fără ca mama să-şi dea seama?

— Aţi fi putut să-i luaţi uşor când mama dumneavoastră s-a dus sus, în bibliotecă, să stea de vorbă cu tatăl dumneavoastră, insinuă Huish, întrebându-se dacă fata avea să simtă capcana şi să o evite.

Dar Hester intră de-a dreptul.

— Dar Jacko era deja plecat. Eu… Tăcu încurcată.

— Văd că ştiţi când a plecat Jack.

Hester izbucni, agitându-se:

— Dar ştiu acum, atunci n-o ştiam. Vă spun, eram sus, în cameră la mine. Nu am auzit absolut nimic. Şi, în orice caz, nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să-i dau vreun ban lui Jacko.

— Iar eu vă spun, zise supărată Kirsten, că dacă i-aş fi dat bani lui Jacko, ar fi fost din buzunarul meu, nu furaţi!

— Vă cred, fără discuţie, spuse Huish. Dar vedeţi bine la ce concluzie ajungem. Doamna Argyle, în ciuda a ceea ce v-a zis dumneavoastră – îl privi pe Leo – trebuie să-i fi dat ea însăşi banii.

— Nu pot s-o cred. De ce să nu-mi fi zis?

— Nu ar fi primul caz de mamă mai indulgentă decât vrea să admită.

— Vă înşelaţi, domnule Huish. Soţia mea nu recurgea niciodată la subterfugii.

— Mă gândesc că de data aceasta a făcut-o, interveni Gwenda Vaughan. Trebuie să se fi întâmplat aşa… Cum spune domnul superintendent, este unica explicaţie.

— Este evident – reluă calm Huish – că de-acum trebuie să pornim de la un punct de vedere total diferit. În momentul arestării, credeam că Jack Argyle minţea. Dar în prezent, aşa cum am descoperit că a spus adevărul în legătură cu faptul că a fost luat la ocazie de Calgary, tot aşa e de presupus că l-a zis şi în legătură cu banii. Mai precis, că i-a dat mama sa.

Se aşternu tăcerea. O tăcere stânjenitoare.

Huish se ridică.

— Ei, bine, mulţumesc. Mă tem că de-acum s-a pierdut orice urmă, însă nu se ştie niciodată.

Leo îl conduse până la uşă. La întoarcere, zise cu un suspin:

— S-a terminat. Deocamdată.

— Pentru totdeauna, răspunse Kirsten. Nu vom descoperi niciodată, nimic.

— Şi nouă la ce ne foloseşte? Strigă Hester.

— Scumpa mea, îi spuse tatăl apropiindu-se de ea, linişteşte-te. Nu mai fi atât de nervoasă. Timpul le vindecă pe toate.

— Anumite lucruri nu sunt vindecate de timp. Ce-o să facem? Oh, ce-o să facem?

— Hester, vino la mine. Kirsten o luă de după umeri.

Hester ieşi în fugă din încăpere. Un moment după aceea, se auzi trântindu-se uşa de la intrare.

— Cu siguranţă, toate astea nu-i fac bine, spuse Kirsten.

— Şi nu e nici adevărat, remarcă Durrant.

— Ce nu e adevărat? Întrebă Gwenda.

— Că nu vom şti niciodată adevărul. Simt cum îmi zboară ceva prin cap.

Chipul lui puţin maliţios, de faun, fu luminat de un surâs straniu.

— Te rog, Philip, fii atent, îi zise Tina.

O privi surprins.

— Micuţă Tina, ce ştii tu despre povestea asta?

— Sper, răspunse Tina, rostind cuvintele cu extremă claritate, să nu ştiu nimic.

Capitolul XIV

— Bănuiesc că n-ai găsit nimic, spuse şeful poliţiei locale.

— Nimic limpede, răspunse Huish. Totuşi, nu a fost pierdere de vreme.

— Să auzim!

— Ei bine, orele şi premisele pe care le avem la îndemână sunt încă aceleaşi. Doamna Argyle mai era în viaţă înainte de şapte. A vorbit cu soţul ei şi cu Gwenda Vaughan. Apoi, Hester a văzut-o jos. Jack Argyle este de-acum în afară de discuţie. Asta înseamnă că doamna putea să fi fost ucisă de soţul ei între şapte şi cinci şi şapte şi jumătate, de Gwenda Vaughan la şapte şi cinci, în timp ce se afla pe punctul de a pleca, de Hester, înainte, de Kirsten Lindstrom, la reîntoarcerea sa spre…, să zicem, cu puţin mai înainte de şapte şi jumătate. Paralizia îi furnizează un alibi lui Durrant, dar alibiul soţiei sale se bazează pe cuvântul lui. Putea să se

fi dus jos să-şi omoare mama între şapte şi şapte şi jumătate, cu soţul dispus să o susţină… Deşi nu văd mobilul. De fapt, după mine, un adevărat mobil aveau doar două persoane: Leo Argyle şi Gwenda Vaughan.

— Te gândeşti la ei doi împreună, sau separat?

— N-aş zice împreună. Pentru mine a fost un delict impulsiv, nu premeditat… Doamna Argyle intră în bibliotecă şi îi pune la curent cu ameninţările lui Jack. Să presupunem că mai târziu Leo Argyle a coborât ca să stea de vorbă cu Jack sau cu altcineva. În casă e linişte, în jur – nimeni. El intră şi o găseşte aşezată la birou. Îi întoarce spatele, iar vătraiul e acolo, la îndemână, poate chiar unde l-a aruncat Jack după ce a ameninţat-o. Aceşti oameni închişi şi liniştiţi se dovedesc uneori cu totul diferiţi. Folosind o batistă, ca să nu rămână amprentele, ridică vătraiul, îi dă o lovitură în ceafă – şi gata! Trage în afară câteva sertare ca să sugereze ideea unui furt şi se întoarce sus, aşteptând să o găsească cineva. Sau să presupunem că Gwenda Vaughan, în timp ce se îndreaptă spre ieşire, priveşte în odaie şi e cuprinsă de ispită. Ţapul ispăşitor va fi, fără îndoială, Jack, iar drumul măritişului cu Leo Argyle – deschis.

Finney încuviinţă.

— Da, poate să fi fost aşa. Şi, normal, s-au ferit să anunţe logodna prea repede. Da, pare destul de clar. Crimele sunt monotone: soţul şi cealaltă femeie sau soţia şi celălalt bărbat… Eternul triunghi. Însă ce putem să facem, Huish?

— După mine, răspunse Huish, nu e nimic de făcut. Chiar dacă am fi siguri, de unde dovezile? În tribunale, nu convingerea stă în picioare.

— Nu, nu. Dar în sinea ta, Huish, eşti sigur de asta?

— Nu îndeajuns, răspunse cu tristeţe superintendentul.

— Aşa! De ce?

— Pentru tipul de om… De domnul Argyle vorbesc.

— Tipul incapabil să comită un asasinat?

— Nu atât asta… Însă nu-l văd în stare să trimită deliberat băiatul la ocnă.

— Nu era fiul lui, nu uita. Probabil nu-l iubea… Sau poate nutrea resentiment pentru afecţiunea pe care soţia sa i-o dăruia.

— Se poate. Cu toate acestea, se pare că ţinea la toţi copiii şi s-ar zice că mai ţine încă.

— Fireşte, spuse Finney gânditor, ştia că băiatul nu va fi spânzurat… Asta trebuie luat în consideraţie.

— Aşa-i. Ar putea să se fi gândit că cei zece ani de închisoare la care ajunge o condamnare pe viaţă, prin reducere de pedeapsă, nici nu i-ar fi prins prea rău.

— Şi fata aceea… Gwenda Vaughan?

— Dacă a fost ea, răspunse Huish, nu cred să fi avut nici cel mai mic scrupul legat de Jack.

— În orice caz, eşti destul de convins că este vorba de cei doi?

— Destul. Dar e ceva…

— Explică-te, Huish!

— Ceea ce aş vrea să ştiu e ceea ce gândesc unul despre celălalt membrii familiei.

— Aha! Acum înţeleg. Te întrebi dacă ştiu cine dintre ei este vinovatul.

— Da. Nu reuşesc să-mi fac o idee. E posibil ca toţi să-l ştie şi să fie de acord să nu lase să transpară nimic? Nu cred. Dimpotrivă, mă gândesc că toţi au păreri diferite. Suedeza, de pildă, e cu nervii la pământ. Poate pentru că vinovata e ea. E la vârsta aceea la care femeile îşi pierd puţin cumpătul, într-un fel sau altul. Poate se teme pentru ea, poate pentru o altă persoană. Pot să mă înşel, dar am impresia că este îngrijorată pentru o altă persoană.

— Leo?

— Nu, nu cred. Mai curând pentru fată. Pentru Hester.

— Mda… Există vreo probabilitate să fi fost ea?

— Nici un mobil evident. Dar este genul pasional, poate chiar puţin dezechilibrată.

— Şi probabil Lindstrom ştie mai multe decât noi privitor la fată.

— Da. Este apoi bruneta care lucrează la biblioteca ţinutului.

— Însă mi se pare că nu se găsea la Sunny Point în seara aceea.

— Într-adevăr, dar cred că ştie ceva… Poate cine a fost.

— Presupune sau ştie?

— Este îngrijorată. Nu cred că este vorba doar de bănuieli. Şi, pe urmă, celălalt, Micky. Nici el nu se găsea în casă, însă se afla în împrejurimi cu o maşină, singur. Un tur de probă, zice, sus, spre pârloagă şi Minchin Hill. Nu avem decât cuvântul său. Putea să treacă pe aici, să intre în casă, să o omoare şi să dispară cu maşina. Gwenda a spus ceva ce în precedenta sa declaraţie nu exista: că o maşină a depăşit-o chiar la intrarea pe strada lor. Pe strada aceea sunt paisprezece case, deci putea să se îndrepte spre oricare dintre ele şi după doi ani nimeni să nu-şi mai amintească. Dar nu e imposibil să fi fost maşina lui Micky.

— De ce să-şi fi ucis mama adoptivă?

— Nu ştiu, dar s-ar putea să fi existat vreun motiv.

— Şi cine l-ar putea cunoaşte?

— Ei. Poate. Dar nu-l vor spune de bunăvoie.

— Ţi-am înţeles intenţia diabolică, spuse Finney. Şi pe cine te gândeşti să lucrezi?

— Pe Lindstrom. Dacă reuşesc să-i înfrâng apărarea, sper să descopăr şi dacă ea însăşi îi purta ranchiună doamnei Argyle. Şi paraliticul, Philip Durrant…

— Da?

— Mă gândesc că începe să aibă unele idei în privinţa crimei. Nu cred să mi le împărtăşească, dar poate izbutesc să pricep cum îi raţionează mintea. E inteligent şi are spirit de observaţie, aş zice, şi ar putea să fi reţinut lucruri interesante.

— Vino, Tina, să mergem afară, să luăm o gură de aer.

— Aer? Tina înălţă ochii şi îl privi pe Micky cu o undă de îndoială. Dar este frig, Micky. Am şi tremurat un pic.

— Eşti duşmana aerului. Iată de ce poţi să stai închisă în biblioteca aceea.

Tina surâse.

— Iarna, nu-mi displace. În bibliotecă e călduţ şi plăcut.

Micky coborî privirea asupra ei.

— Stai aici, ghemuită ca o pisicuţă în faţa focului. Ţi-ar face bine să ieşi. Hai, să mergem! Am nevoie să-ţi vorbesc, să-mi respire din plin plămânii şi să uit toată această atmosferă oprimantă şi poliţistă.

Tina se ridică din fotoliu cu o mişcare leneşă şi graţioasă. În vestibul îşi puse un palton cu guler de blană şi ieşi cu fratele ei.

— Nu-ţi pui nimic pe tine, Micky?

— Nu. Eu nu sufăr de frig.

— Brr! Zise Tina. Cât detest această regiune, iarna! Mi-ar place să merg în străinătate… În nişte locuri în care soarele străluceşte mereu şi clima este blândă.

— Tocmai mi s-a oferit de lucru în Golful Persic, spuse Micky. De către o companie petroliferă. Ar trebui să mă ocup de transporturile auto.

— Te duci?

— Nu, nu cred… La ce bun?

O cotiră în spatele casei şi o luară pe o potecă şerpuind printre copaci, care ducea la plajă. La jumătatea distanţei era un pavilion adăpostit de vânt. Se opriră la el să privească peisajul.

— E frumos aici, nu? Zise Micky.

— Da, poate…

— Nu eşti sigură de asta, nu? Îi aruncă o privire tandră. Niciodată nu ţi-ai dat seama cât e de frumos!

— În toţi anii în care am trăit aici, replică ea, nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată admirând frumuseţea acestui loc. Erai veşnic nerăbdător să te întorci la Londra.

— Era un lucru diferit, spuse în grabă Micky. Aici mă simţeam străin.

— Şi asta e ceea ce-i chinuitor, nu-i aşa? Să te simţi străin oriunde.

— Străin oriunde, repetă Micky înfiorat. Poate e adevărat. Dumnezeule, Tina, ce gând înspăimântător! Îţi aminteşti cântecul acela de demult pe care ni-l cânta Kirsten? O, frumoas ă porumbi ţă/Cu pieptul alb… Ţi-l aduci aminte, aşa-i?

Tina clătină din cap.

— Poate ţi-l cânta ţie… Însă eu, nu, nu mi-l aduc aminte.

Pe jumătate cântând, pe jumătate vorbind, Micky conţinu ă: O, copilă minunată, /Nu sunt de-aici, nici de-altunde/Nu trăiesc în mare sau pe pământ, /Ci numai – numai în inima ta. O privi pe Tina. Mă gândesc c ă ar putea fi adev ărat.

Tina îi puse mâna ei mică pe braţ.

— Vino Micky, să stăm în pavilion. Tânărul consimţi şi ea continuă: E chiar nevoie să fii atât de nefericit?

— Draga mea, nu poţi să înţelegi.

— Înţeleg şi încă prea bine. De ce nu încerci să o uiţi?

— Să o uit? De cine vorbeşti?

— De mama ta, răspunse Tina.

— Să o uit! Exclamă Micky cu amărăciune. E greu de uitat, după interogatoriul din această dimineaţă! Dacă cineva a fost asasinat, nu te lasă să o uiţi.

— Nu mă refeream la ea, ci la adevărata ta mamă.

— De ce ar trebui să mă gândesc la ea? Am văzut-o ultima dată când aveam şase ani.

— În schimb, te-ai gândit mereu la ea.

— Când ţi-am spus asta?

— Sunt lucrurile care se înţeleg.

Micky se întoarse să o privească.

— Eşti o micuţă făptură, liniştită şi dulce ca o drăgălaşă pisicuţă neagră. Îmi vine să te dezmierd. Pisicuţă, pis-pis-pis…, începu să-i mângâie mâneca.

Tina rămase nemişcată şi surâse.

— Numai tu n-o urai, reluă Micky. Noi, ceilalţi patru, da.

— Era nedrept. Tina îl privi, scuturându-şi capul, şi adăugă, cu o anume energie: Gândeşte-te la tot ce am primit. Adăpost, căldură, bunătate, mâncarea cea mai bună, îngrijire…

— Daa, da, zise Micky cu nerăbdare. Farfurioare cu frişcă şi atâtea mângâieri. Era tot ce-ţi doreai, nu-i aşa, pisicuţă, pis-pis-pis?

— Eram recunoscătoare. Eu. Voi – nu.

— Nu înţelegi, Tina, că nu poţi să fii recunoscător când trebuie să fii? Într-un anume sens, sentimentul obligaţiei de a fi recunoscător este cel mai rău. Eu nu doream să fiu adus aici. Nu voiam să fiu înconjurat de lux. Nu am vrut să fiu dus de la casa mea.

— Ai fi putut să mori în timpul bombardamentelor, observă Tina.

— Şi ce-i cu asta? Aş fi murit unde am trăit, în lumea mea. Unde nu eram străin. Iată, vezi, tot aici ajungem. Nu e nimic mai cumplit decât să simţi că nu aparţii cuiva, undeva. Dar tu, pisicuţă, pis-pis-pis, te îngrijeşti numai de lucrurile materiale.

— Poate că e adevărat, într-un anume sens, admise Tina. Şi poate de aceea, nu simt ca voi. Eu nu nutresc straniul sentiment pe care îl încercaţi voi… Şi tu, mai mult decât toţi, Micky. Pentru mine e uşor să fiu recunoscătoare, pentru că, vezi, nu voiam să fiu cum eram, nu voiam să stau unde mă găseam. Voiam să fug de mine însămi, să fiu altcineva. M-am preschimbat în Christina Argyle, prevăzută cu o casă şi capabilă de sentimente afectuoase. În siguranţă. Sub un acoperiş. O iubeam pe mama, pentru că mi-a dat toate aceste lucruri.

— Şi mama ta adevărată? Nu te gândeşti niciodată la ea?

— De ce ar trebui? De-abia mi-o amintesc. Aveam doar trei ani, când m-au adus aici. Cu ea eram permanent înfricoşată, terorizată. Toate certurile acelea îngrozitoare cu marinari şi – acum, când sunt în măsură să-mi dau seama – faptul că era aproape mereu beată. Cu un ton oarecum înfrânt,

încheie: Nu, nu mă gândesc, nu mi-o aduc aminte. Mama mea a fost doamna Argyle. Casa mea este aceasta.

— Ce uşor e pentru tine!

— Iar pentru tine, dificil, pentru că tu o faci să fie aşa. Nu era doamna Argyle cea pe care o urai, Micky, ci mama ta adevărată. Acesta este adevărul, sunt sigură. Şi dacă tu ai ucis-o pe doamna Argyle, cum e foarte posibil, ei, bine, mama ta adevărată era cea pe care voiai să o suprimi.

— Tina! La naiba! Ce spui?

— Iar acum, continuă ea, vorbind calm, nu mai ai pe cine să urăşti. Aceasta îţi dă o senzaţie de singurătate, nu-i aşa? Dar trebuie să înveţi să trăieşti fără ură, Micky. Nu e uşor, dar se poate.

— Nu te înţeleg. Ce voiai să spui, insinuând că aş fi putut să o omor? Ştii bine că în ziua aceea nu eram pe aici. Probam maşina unui client, în sus, spre Moor Road, lângă Minchin Hill.

— Adevărat?

Tina se ridică, mergând spre un punct din care se zărea plaja.

— Ce ai în minte, Tina? O întrebă Micky, urmând-o.

— Cine sunt cei doi de jos? Întrebă la rândul ei, arătând spre plajă.

Micky aruncă rapid o privire.

— Hester şi doctoraşul ei, răspunse. Dar, zi-mi, Tina, ce-ţi umblă prin cap? Pentru Dumnezeu, nu sta aici, chiar pe buză!

— De ce, ai vrea să-mi dai un brânci?

Vocea lui Micky deveni răguşită:

— De ce crezi că puteam să fiu aici, în seara aceea?

Tina nu-i răspunse. Îi întoarse spatele şi o luă în sus, pe poteca ce ducea spre casă.

— Tina!

Cu vocea sa dulce şi joasă, ea spuse:

— Sunt îngrijorată pentru Hester şi pentru doctorul Craig. Mă tem că Hester suferă mult.

— Las-o baltă! Nu de ei vorbeam!
— Eu – da. E important, să ştii.
— Ai crezut întotdeauna că am fost aici în seara aceea în care a fost ucisă mama?
Tina nu răspunse.
— Atunci nu ai spus nimic.
— De ce ar fi trebuit să spun? Nu era necesar. Nu exista nici o îndoială că o asasinase Jacko.
Tina amuţi.
— Ei, bine? Întrebă Micky. Şi-acum?
Ea nu răspunse şi-şi continuă drumul.

Pe micuţa plajă de la colţul apei, Hester scormonea nisipul cu vârful pantofului.
— Nu văd de ce trebuie să vorbim despre asta. Nu ajută la nimic.
— Ai putea măcar să-mi povesteşti ce s-a întâmplat azi dimineaţă, replică Donald Craig.
— Nimic.
— Cum, nimic? A fost poliţia. Aţi fost interogaţi?
— Da.
— Ce întrebări v-au pus?
— Aceleaşi ca şi data trecută. Unde eram, ce făceam, şi când am văzut-o pentru ultima oară pe mama în viaţă. Zău, Donald, n-aş mai vrea să vorbesc. De-acum e o chestiune încheiată.
— Dar nu e încheiată, draga mea. Şi tocmai aici e aici.
— Nu înţeleg de ce trebuie să te agiţi, remarcă Hester. Nu ai nimic de-a face cu toate astea.
— Iubito, vreau să te ajut. Nu pricepi?
— Ei, bine, nu mă ajută cu nimic să vorbesc. Vreau numai să uit. Dacă tu m-ai ajuta să uit, atunci – da.
— Hester, iubito, nu ajută să fugi de probleme. Trebuie să le priveşti în faţă.

— Le-am privit în faţă, cum zici tu, toată dimineaţa – Hester, te iubesc, o ştii, nu?
— Presupun…
— Ce vrei sa spui?
— Toată această insistenţă…
— Dar e de datoria mea.
— Nu văd de ce. Nu eşti poliţist.
— Cine a văzut-o ultima oară pe mama ta în viaţă?
— Eu.
— Cu puţin înainte de şapte, nu? Înainte ca tu să pleci să te întâlneşti cu mine.
— Înainte ca să plec la Drymouth.
— Bine, eu eram acolo, da sau nu?
— Da, fireşte.
— Ştiai deja că te iubesc, aşa-i?
— Nu eram sigură, răspunse Hester. Nu eram nici măcar sigură că încep să te iubesc.
— Nu aveai nici un motiv – nu-i aşa?
— Ca să-ţi suprimi mama.
— Nu, nu chiar.
— Ce înseamnă, nu chiar?
— Adesea mă gândeam să o omor, explică Hester cu naturaleţe şi îmi ziceam „Aş vrea să fie moartă, aş vrea să moară”. Uneori, adăugă, visam că am ucis-o.
— În ce mod o omorai în vis?
Pentru un moment, Donald Craig nu mai fu îndrăgostitul, ci tânărul medic atent.
— Câteodată o împuşcam, răspunse Hester uşor, iar alteori îi dădeam cu ceva în cap.
Doctorul Craig gemu.
— Nu erau decât vise, spuse Hester. De multe ori, în vis, sunt foarte violentă.
— Ascultă-mă, Hester! Tânărul îi luă o mână într-ale lui. Trebuie să ai încredere în mine.
— Nu înţeleg ce vrei.

— Adevărul, Hester. Vreau să ştiu adevărul. Eu te iubesc… Şi te voi susţine! Dacă… ai ucis-o, mă gândesc că-ţi voi descoperi motivele. Nu cred că ar fi exact vina ta. Înţelegi? Poţi să fii sigură că nu voi spune niciodată poliţiei. O vom şti numai noi doi. Totul se va sfârşi din lipsă de dovezi. Dar eu am nevoie să ştiu.

Hester îl ascultase privindu-l cu ochii măriţi, chinuită.

— Ce vrei să ştii de la mine?

— Adevărul.

— Tu crezi că deja îl ştii, nu-i aşa? Crezi că eu am ucis-o.

— Hester, iubito, nu mă privi aşa. O luă după spate şi o strânse uşor. Sunt medic. Cunosc raţiunile care se ascund în spatele acestor lucruri. Ştiu că oamenii nu sunt întotdeauna responsabili pentru propriile acţiuni. Eu ştiu cum eşti… Bună şi dragă şi, în mod esenţial, dreaptă. Te voi ajuta. Voi avea grijă de tine. Ne vom căsători şi vom fi fericiţi. Nu va mai trebui să te simţi pierdută, respinsă, oprimată. Ceea ce face, ţâşneşte uneori din motive pe care cei mai mulţi oameni nu le înţeleg.

— E foarte asemănător cu ceea ce ziceau toţi despre Jacko, nu ţi se pare?

— Lasă-l pe Jacko! Eu mă gândesc la tine. Te iubesc foarte mult, Hester, dar am nevoie să ştiu adevărul.

— Adevărul?

Un surâs batjocoritor îi arcui lent colţurile gurii.

— Te rog, iubito!

Hester înălţă capul şi privi în sus.

— Gwenda mă strigă. Trebuie să fie ora mesei.

— Hester!

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că n-am ucis-o?

— Fireşte… Te-aş crede!

— Mă îndoiesc.

Brusc îi întoarse spatele şi o luă la fugă pe potecă. El schiţă gestul de a o urma, apoi renunţă.

— La naiba! Exclamă. La naiba!

Capitolul XV

— Dar eu nu vreau să mă întorc acasă aşa de repede, protestă Philip Durrant, iritat.

— Philip, însă nu avem nici un motiv să rămânem aici. Am venit să ne întâlnim cu avocatul Marshall şi să discutăm afacerea. A trebuit să aşteptăm ca să răspundem întrebărilor poliţiei. Dar acum nu mai există nimic care să ne împiedice să ne întoarcem acasă.

— Mă gândesc că tatăl tău ar fi de-a dreptul fericit să ne mai ştie un pic aici, spuse Philip. Îi place să aibă cu cine juca şah, seara. Pe cuvânt de onoare, e un adevărat vrăjitor în acest joc. Mă socoteam destul de bun, dar mă bate mereu.

— Tata poate să găsească pe altcineva ca să joace, zise scurt Mary. Şi în orice caz, trebuie să plecăm. Mâine este ziua doamnei Carden pentru curăţenie.

— Polly, perfecta stăpână a casei! Glumi Philip. Doamna ta, Cum-o-cheamă, poate să facă foarte bine curăţenie şi dacă tu nu eşti de faţă. Iar dacă nu, telegrafiază-i şi amân-o cu o săptămână. Nu te lăsa aşa greu…

— Uf, Philip! Îl întrerupse Mary, exasperată. Detest acest loc.

— Dar, de ce?

— E atât de melancolic şi de neîngrijit… Şi-apoi, cu tot ce s-a întâmplat aici… Crima şi celelalte…

— Hai, Polly, nu-mi zice că eşti cu nervii la pământ din cauza lucrurilor de acest gen. Delictele nu te impresionează deloc. Nu, tu vrei să mergi acasă ca să supraveghezi dereticatul. Dar aici e mult mai interesant.

— Mai interesant decât să fim acasă la noi? Întrebă Mary, uluită şi jignită.

Philip se grăbi să-i răspundă.

— Scuză-mă, scumpo, nu m-am exprimat bine. Nu e nimic mai plăcut decât casa noastră, iar tu ai făcut-o încântătoare. Vezi, însă, ar fi altceva dacă… Dacă eu aş fi ca înainte. Aş avea o grămadă de lucruri de făcut toată ziua şi după aceea ar fi minunat să mă întorc acasă şi să ne povestim tot ce s-a

petrecut în răstimpul despărţirii noastre. Dar acum, vezi tu, e altfel.

— Oh, ştiu că e altfel. Nu crede că o uit vreodată, Phil. Mă gândesc la asta. Mă gândesc mereu.

— Da, zise el, vorbind aproape scrâşnit, te gândeşti prea mult, Mary. Şi asta mă face să mă gândesc şi eu. Am nevoie de distracţie şi… Nu – o opri cu un gest al mâinii – nu-mi spune că poţi să mă distrezi cu jocuri de perspicacitate şi cu lucruşoare manuale sau cu persoanele care vin pentru ca să ne ajute să ne adaptăm. Uneori, simt o teribilă nevoie să muşc din ceva mai consistent. Şi în casa asta e ceva de înhăţat în dinţi!

— Philip… Mary simţi că i se taie respiraţia. Nu cumva rumegi în continuare ideea aceea?

— De a juca Vânarea Asasinului? Cine a înfăptuit crima? Ba da, Polly, ai ghicit! Am o dorinţă nebunească de a şti cine a fost.

— Dar, de ce? Şi cum ar fi cu putinţă? Dacă a intrat cineva în casă…

— Iarăşi reîntoarcerea la străin? Nu ţine, să ştii. Bătrânul Marshall a făcut o figură bună, dar numai ca să ajute să rămâneţi cu obrazul curat. Nimeni nu crede în această frumoasă teorie. Tocmai pentru că simţi că nu e adevărat…

— Atunci, neapărat tu ar trebui să-l descoperi? Îl întrerupse Mary. Dar dacă a fost, cum crezi, unul dintre noi, n-ar fi de mii de ori mai bine să nu ştim nimic?

Philip ridică ochii, aruncându-i o privire interogativă.

— Să-ţi ascunzi capul în nisip, Polly? Nu ai chiar nici un sentiment de curiozitate?

— Îţi spun că nu vreau să ştiu nimic. E un lucru oribil! Vreau să-l uit şi gata.

— Îţi este atât de indiferentă amintirea mamei tale, încât nu doreşti să ştii nici măcar cine a ucis-o?

— La ce-ar folosi? De doi ani ni se aşternuse pacea în suflet la gândul că a fost Jacko.

— Da, remarcă Philip, era minunat cum eram toţi pe deplin convinşi.

Soţia sa îl privi perplexă.

— Nu înţeleg, ce vrei să spui, Philip.

— Nu vezi, Polly, că toată povestea asta mă chinuieşte? Că, într-un anume sens, reprezintă o provocare pentru inteligenţa mea? Nu eram deosebit de legat de mama ta şi nu pot să spun că am rămas deosebit de răvăşit de moartea ei. A făcut tot ce a putut ca să te împiedice să mă iei de bărbat, dar nu i-am păstrat ranchiună, pentru că am reuşit să-i râd în nas. Aşa-i sau nu, copilă? Nu este vorba nici de răzbunare, nici de pasiune pentru justiţie. Este mai ales curiozitate, în care intră, poate, şi ceva mai bun.

— E un lucru în care n-ar trebui să te amesteci, spuse Mary. Nu va ieşi nimic bun din asta. Hai, Philip, te rog, renunţă şi să ne întoarcem acasă!

— Ei, bine, tu poţi să mă transporţi cu forţa unde doreşti, dar eu vreau să stau aici. Nu vrei, măcar o dată, să faci cum doresc?

— Aş vrea să ai tot ce-ţi doreşti pe lume.

— În realitate, nu e aşa, scumpo. Ai vrea să mă îngrijeşti ca pe un bebeluş şi să-mi ghiceşti toate nevoile.

Philip izbucni în râs.

Mary îl privi descumpănită.

— Nu înţeleg niciodată dacă vorbeşti serios sau glumeşti.

— În afară de curiozitate, reluă Philip Durrant, cineva ar trebui, totuşi, să descopere vinovatul.

— Cu ce scop? Ca să trimită pe altcineva în închisoare? Mi se pare oribil.

— Nu am zis că dacă l-aş descoperi l-aş denunţa poliţiei. Nu cred că aş face-o. Depinde de împrejurări… Şi, probabil, n-ar servi la nimic, pentru că n-aş putea să furnizez dovezi în adevăratul înţeles al cuvântului.

— Atunci, dacă nu există dovezi, cum te gândeşti să descoperi ceva?

— Sunt atâtea mijloace pentru a înţelege faptele şi a fi sigur de ele definitiv, răspunse Philip. Şi aceasta, ştii, începe să devină necesar. Aici, lucrurile nu merg prea bine şi curând se vor înrăutăţi.

— Ce vrei să spui?

— Nu ai remarcat nimic, Polly, apropo de tatăl tău şi de Gwenda Vaughan?

— Nu înţeleg de ce tatăl meu vrea să se recăsătorească la vârsta lui…

— Eu, da. În definitiv, a avut o parte ingrată în prima căsnicie şi acum întrevede posibilitatea de a fi fericit. Fericire târzie, dacă vrei, dar tot fericire. Sau e un vis frânt? Lucrurile nu merg prea bine între ei, acum.

— Îmi închipui că toată afacerea asta…

— Exact. Afacerea asta îi separă pe zi ce trece. Şi ar putea să existe două motive: bănuiala sau nevinovăţia.

— Bănuiala cui?

— Ei, reciprocă. Sau suspiciunea dintr-o parte şi conştiinţa propriei culpe din cealaltă. Şi viceversa, cum preferi.

— Ce confuzie, Philip! Pe neaşteptate, Mary începu să se însufleţească. Ah, tu te gândeşti că a fost Gwenda? Poate că ai dreptate. Oh, ar fi o binecuvântare o asemenea…

— Biata Gwenda! Totul pentru că nu aparţine familiei, nu?

— Desigur! Răspunse Mary. Cel puţin nu ar fi unul dintre noi.

— Asta-i tot ce te impresionează? Întrebă Philip. Ce poate sau nu să ne privească pe noi?

— Se înţelege. E normal.

— Normal! Normal! Repetă Philip iritat. Defectul tău, Polly, este acela că nu ai nici un dram de imaginaţie şi că nu poţi să te pui în locul altora. Dar, gândeşte-te un pic, ce infern trebuie să fie pentru tatăl tău şi pentru Gwenda dacă sunt nevinovaţi. Gwenda, care se vede ţinută la distanţă şi care în adâncul inimii sale ştie că nu se va putea căsători cu bărbatul pe care îl iubeşte. Tatăl tău, care nu poate să

ignore faptul că femeia de care s-a îndrăgostit ar fi avut posibilitatea – şi motivul!

— Ca să comită crima. Speră să nu fi fost ea, crede că nu a fost ea, dar nu e sigur.

— La vârsta lui…, începu din nou Mary.

— Lasă vârsta lui, o întrerupse el nerăbdător. Nu-ţi dai seama că pentru un om la vârsta lui este mai rău? E ultima dragoste a vieţii sale. Nu e probabil că ar mai putea avea o alta. Coboară mai adânc şi ia în considerarea celălalt aspect, acela al unui Leo care, ieşi din iarna lumii sale – făcută din autoreprimările în care a fost constrâns să trăiască atâta vreme, îşi ucide soţia… E aproape de compătimit, nu? Cu toate că, adăugă meditativ, chiar nu pot să mi-l închipui făcând un asemenea lucru. Dar, cu siguranţă, poliţia şi-l va închipui. Însă să te auzim un pic şi pe tine, Polly! Cine crezi că a fost?

— Cum aş putea să o ştiu?

— Ei, ai putea să ai măcar o idee, dacă te-ai gândi.

— Îţi repet că nu vreau să mă gândesc absolut deloc.

— Mă întreb de ce… E chiar numai dezgust? Sau poate e pentru că ştii? Poate că în mintea ta calmă şi rece ai o idee sigură… Atât de sigură, încât nici nu vrei să te gândeşti la ea şi nici să mi-o spui. E vorba de Hester?

— De ce s-o fi ucis Hester pe mama?

— Într-adevăr, nu se vede nici un motiv. Şi totuşi, aceste lucruri se leagă. Un fiu sau o fiică este înconjurat cu grijă şi tratat cu o anumită indulgenţă. Într-o zi se întâmplă un mărunţiş oarecare, condescendentul părinte refuză să scoată banii pentru cinema sau pentru o nouă pereche de pantofi sau îi cere să se întoarcă de la plimbarea de seară cu persoana iubită nu mai târziu de zece. Nimic important, dar pare să dea foc unui fitil deja pus şi deodată adolescentul are creierul răvăşit de o turbină, apucă un ciocan sau un topor sau un vătrai – şi gata! Dificil de explicat, dar se întâmplă. Este explozia unei revolte îndelung înăbuşite. Acesta-i un exemplu care i s-ar potrivi

lui Hester. Necazul este, vezi, că nimeni nu ştie ce i se învârte prin căpşorul acela drăgălaş. Ştiu că este slabă şi suferă. Şi mama ta era tipul care o făcea să simtă asta! Da, încheie, animându-se, cred că s-ar putea începe o judecată cu ce i-aş pune în cârcă lui Hester.

— Uff! Încetează odată!

— Ai răbdare. Întâi, lasă-mă să stabilesc care ar putea să fie cadrul general al crimei şi să-l aplic fiecăruia din cei interesaţi. Şi-atunci se poate pregăti cursa şi vedea cine intră în ea.

— În casă au fost numai patru persoane, observă Mary, dar tu vorbeşti ca şi cum ar fi fost cine ştie câte. Sunt de acord cu tine că nu poate să fi fost tata. Să te gândeşti că Hester ar fi avut cu adevărat un motiv pentru a face aşa ceva este absurd. Rămân Kirsty şi Gwenda.

— Pe care o preferi din ele două? Întrebă Philip, cu un ton uşor muşcător.

— Nu pot, de fapt, să mi-o închipui pe Kirsty înfăptuind un act de acest gen. A fost întotdeauna răbdătoare şi de caracter. Foarte devotată mamei. Ar putea să facă, pe neaşteptate, nişte gesturi stranii, cum se poate întâmpla din cauza unui dezechilibru nervos, dar nu mi s-a părut niciodată bizară până într-atât.

— E adevărat, încuviinţă Philip, cufundându-se iar în gândurile sale. Aş zice că Kirsty este o femeie foarte normală, căreia i-ar fi plăcut să ducă o viaţă normală de femeie. Într-un fel ca şi Gwenda, numai că aceasta e graţioasă şi atrăgătoare, în timp ce Kirsty, biata de ea, e urâtă ca o stafidă uscată. Presupun că nici un bărbat nu s-a uitat la ea de două ori. Dar ei i-ar fi plăcut. Şi i-ar fi plăcut să se îndrăgostească şi să se mărite. Trebuie să fie iadul pe pământ să te naşti femeie fără de farmec, mai ales dacă nu ai compensaţia unor calităţi deosebite. Ea şi-a irosit prea mulţi ani aici. Dacă la sfârşitul războiului şi-ar fi reluat profesia de maseuză, poate că ar fi reuşit să se lipească de sufletul vreunui client bătrâior şi bogat.

— Ca toţi bărbaţii, crezi că femeile se gândesc numai la măritiş.

Philip rânji.

— După mine, aşa stau lucrurile. A, apropo, sora ta Tina nu are nici un iubit?

— După câte ştiu, nu. Nu prea vorbeşte despre sine.

— Da, stă liniştită ca un şoricel. Nu e o adevărată frumuseţe, însă are multă graţie. Aş fi curios să aflu ce ştie despre toată aceasta poveste.

— Îmi închipui că nu ştie nimic.

— Nu gândesc la fel.

— Ei, tu îţi pui imaginaţia la lucru.

— Da data asta, nu. Ştii ce a zis? Că speră să nu ştie nimic. A fost un mod de a se exprima mai curând curios, nu ţi se pare? Pun pariu că ştie, într-adevăr, ceva.

— Ce anume?

— Ar putea să fie ceva care priveşte într-un mod oarecare crima, dar îi scapă punctul de legătură. Sper să aflu.

— Philip!

— E inutil, Polly. Mi-am găsit o misiune în viaţă. M-am convins că – în interesul tuturor – trebuie să merg până la capăt. Am s-o atac pe Kirsty. Sub multe aspecte, este un suflet simplu.

— Of, cât aş vrea să renunţi la ideea asta ţicnită şi să te hotărăşti să te întorci acasă. Eram fericiţi şi totul mergea atât de bine… Vocea i se frânse şi se întoarse în cealaltă parte.

— Polly! Accentul lui Philip era îndurerat. Este, într-adevăr, atât de important pentru tine? Nu mi-am dat seama că te supără până într-atât!

Mary începu să se întoarcă cu ochii plini de speranţă.

— Atunci vrei să pleci acasă şi să renunţi la istoria asta?

— Nu aş putea, răspunse Philip. Şi acasă aş continua să mă gândesc şi să mă frământ. Să mai rămânem câteva zile, Mary. Iar la sfârşitul săptămânii – o să vedem.

Capitolul XVI

— Te deranjează, tăticule, dacă mai stau un pic? Întrebă Micky.

— Dimpotrivă, îmi face plăcere, fireşte, Ai aranjat cu firma ta?

— Da, am telefonat. Nu e nevoie să mă întorc înainte de luni. Şi Tina rămâne aici toată săptămâna.

Micky se duse la fereastră, privi afară, străbătu odaia cu mâinile în buzunar, contemplând rafturile cu cărţi. Apoi vorbi cu o voce stingherită, care răsuna sacadat:

— Ştii, tăticule, îţi sunt sincer recunoscător pentru tot ce-ai făcut pentru mine. În ultimul timp, mi-am dat seama…, ei bine, că am fost întotdeauna un ingrat.

— Nu se pune problema recunoştinţei, spuse Leo Argyle. Eşti fiul meu, Micky. Întotdeauna te-am considerat aşa.

— Bizar mod de a trata un fiu, observă Micky. Nu m-ai săpunit niciodată.

Leo Argyle zâmbi, cu zâmbetul său îndepărtat şi abstract.

— Crezi, într-adevăr, că singura menire a unui tată e acea de a-şi săpuni fiul?

— Nu, răspunse Micky. Probabil, nu. Apoi, după o clipă, continuă. Am fost un cretin. Da, un cretin perfect. Într-o privinţă, e de râs. Ştii ce mi-ar place şi mă gândesc să fac? Să plec cu o companie de petrol în Golful Persic. E ceea ce mama dorea pentru mine. Să intru într-o companie petroliferă, pentru început.

— Erai la vârsta la care vrei să alegi singur şi nu suportai ideea de a avea lucruri alese de alţii. Tu mereu ai fost puţin aşa, Micky. Dacă voiam să-ţi cumpărăm un pulover roşu, insistai să ai unul albastru, deşi poate că îţi doreai unul roşu.

— Foarte adevărat, admise Micky, cu un râs uşor. Întotdeauna am fost un tip nemulţumit.

— Erai doar tânăr. Un mânz tânăr şi recalcitrant. Care nu suporta zăbala, şaua, călăreţul. Suntem toţi aşa într-un anumit moment al vieţii noastre, dar în cele din urmă trebuie să deschidem ochii în faţa realităţii.

— Da, am impresia că încep s-o înţeleg, spuse Micky.
— Sunt mulţumit că ai gândul ăsta pentru viitor. Nu cred că să vinzi sau să testezi maşini e ceea ce ţi se potriveşte. E un loc de muncă bun, dar nu-ţi oferă nici o perspectivă.
— Automobilele îmi plac, explică Micky, şi mi se pare că scot din ele ce e mai bun. Dacă e nevoie, am limba destul de dezlegată ca să vând articolul. Dar e un gen de viaţă care nu mă prinde. În orice caz, noua muncă are legătură cu transporturile. Controlez serviciul de maşini. Are ceva importanţă.
— Tu ştii că oricând vei avea nevoie de capital pentru a intra într-o afacere care ţi se pare bună – banii sunt la dispoziţia ta. Eşti la curent cu fondul discreţionar. Sunt foarte dispus să autorizez orice sumă, de îndată ce afacerea pare acceptabilă după părerea experţilor. Însă dacă ai nevoie…
— Mulţumesc, tăticule, nu vreau să te exploatez.
— Nu e vorba de exploatare, Micky, sunt banii tăi. Destinaţi definitiv ţie, în comun cu ceilalţi. Eu am sarcina de a stabili cum şi când să-ţi fie încredinţaţi. Dar nu sunt ai mei. Sunt ai tăi – Banii de la mama, într-adevăr, spuse Micky.
— Fondul a fost instituit acum câţiva ani…
— Nu vreau banii aceia! Izbucni Micky. Nu vreau să-i ating. Nu aş putea. Aşa cum stau lucrurile, nu aş putea! Se înroşi pe neaşteptate, întâlnind privirea tatălui său. Cu o voce nesigură, zise. Nu, nu voiam să…
— De ce nu poţi să-i atingi? Adoptându-te, am devenit cu totul responsabili faţă de tine. Şi din punct de vedere financiar. Era întărit prin acte faptul că te vom creşte ca pe fiul nostru şi că îţi vom asigura cele necesare traiului.
— Vreau să mă descurc singur, insistă Micky.
— Da. Văd… Bine, atunci. Dar dacă îţi schimbi gândul, să-ţi aminteşti că banii rămân la dispoziţia ta.
— Mulţumesc, tăticule. Eşti bun că mă laşi să fac aşa cum cred de cuviinţă, chiar dacă nu poţi să înţelegi. Aş vrea să

fiu în stare să mă explic mai bine. Vezi, nu vreau să trag vreun folos din… La naiba, e aşa de dificil de exprimat!

Se auzi o bătaie în uşă. Mai mult decât o bătaie, o bufnitură.

— Trebuie să fie Philip, spuse Leo Argyle. Vrei să deschizi, Micky?

Micky se duse şi deschise şi Philip, manevrându-şi scaunul cu rotile, înaintă în odaie. Îi salută pe amândoi cu un zâmbet vesel.

— Dacă sunteţi ocupat, ziceţi-mi, spuse către Leo. Voi sta mut şi voi arunca o privire la cărţi.

— Nu, răspunse Leo, nu am nimic de făcut în această dimineaţă.

— Gwenda nu-i?

— A telefonat că azi nu poate să vină, pentru că o doare foarte rău capul. Glasul lui Leo era lipsit de expresie.

— Aşa, zise Philip.

Micky spuse:

— Bine, eu mă duc să o scot din vizuină pe Tina. Am s-o iau la plimbare, la aer curat.

Părăsi încăperea, mergând cu un pas elastic şi uşor.

— Mă înşel sau în ultimul timp e ceva schimbat la Micky? Întrebă Philip. Nu mai priveşte lumea cu obişnuita sa încruntare, nu-i aşa?

— Devine adult, răspunse Leo. I-a trebuit ceva timp ca să înceapă să se maturizeze.

— Ei, bine, a ales un moment curios ca să înceapă să-şi schimbe dispoziţia sufletească. Şedinţa de ieri cu poliţia nu era cea mai potrivită pentru a insufla curaj, nu credeţi?

Leo răspunse liniştit:

— Desigur, e chinuitor să vezi cazul redeschis.

— Unul ca Micky, zise Philip, alunecând pe lângă rafturi şi scoţând câte o carte la întâmplare, e conştient de sine, după părerea dumneavoastră?

— E o întrebare stranie, Philip.

— Nu tocmai. Mă gândeam că e ca şi cum nu ai avea ureche muzicală. Unii sunt incapabili să simtă frământarea vinei sau a remuşcării şi chiar un pic de amărăciune pentru acţiunile lor. Jacko, de exemplu.

— Cu certitudine, Jacko nu o simţea, conveni Leo.

— Şi mă întrebam cum e Micky. Philip făcu o pauză şi continuă: Pot să vă întreb ce ştiţi, în realitate, despre originea copiilor dumneavoastră adoptivi?

— De ce îmi pui întrebarea aceasta, Philip?

— Îmi închipui că din simplă curiozitate. Da, suntem întotdeauna curioşi să ştim care sunt caracterele ereditare.

Leo nu răspunse. Philip îl privi cu ochi iscoditori.

— Pot să vă supăr cu aceste întrebări, spuse.

— La urma urmelor, zise Leo, înălţându-se, de ce n-ar trebui să mi le adresezi? Faci parte din familie şi, în acest moment, trebuie să o recunosc, ai dreptul. Dar aceşti copii nu au fost toţi adoptaţi după regulile obişnuite. Adopţia lui Mary, soţia ta, a respectat procedura legală. În schimb, pentru ceilalţi nu au fost urmate formalităţile de rigoare. Jack era orfan şi ne-a fost încredinţat de o femeie care a pierit într-un bombardament. Astfel că a rămas, pur şi simplu, cu noi. Micky era nelegitim. Mama sa, pe care o interesau doar bărbaţii, ne-a cerut o sută de lire sterline şi le-a primit. N-am mai ştiut nimic de mama Tinei: nu i-a scris niciodată fetiţei, iar după război nu s-a arătat să ne-o ceară. N-am reuşit niciodată să-i dăm de urmă.

— Şi Hester?

— Şi Hester era, la rândul ei, nelegitimă. Mama sa, o tânără infirmieră irlandeză, s-a căsătorit cu un soldat simplu, american, la puţin timp după ce Hester a venit în casa noastră. Ne-a rugat să-i ţinem fetiţa, pentru că nu voia să-i mărturisească soţului existenţa ei. La sfârşitul războiului a plecat cu el în Statele Unite şi n-am mai ştiut nimic de ea.

— Toate istorii tragice într-o privinţă, comentă Philip. Toate sărmane creaturi repudiate!

— Da, spuse Leo. De aceea Rachel li s-a dedicat cu atâta pasiune. Voia cu orice preţ ca ei să simtă că sunt doriţi, că au o casă. Voia să fie pentru ei o adevărată mamă.

— Un lucru minunat…

— Care însă nu poate să dea niciodată rezultatele pe care le-ai sperat, remarcă Leo. Credea orbeşte că legătura de sânge n-ar conta. În schimb, contează. Şi mult. În propriii fii există, de obicei, câteva puncte de contact, fie în temperament fie în modul de a simţi, care se recunosc şi se pot înţelege fără să trebuiască să recurgi la cuvinte. Acest lanţ nu-l ai cu fiii adoptivi. Cunoaşterea instinctivă a ceea ce au în minte nu există. Judeci după propriile gânduri şi sentimente, dar e bine să ţii cont că acestea pot să se diferenţieze de ale tale.

— Aceasta, dumneavoastră, îmi imaginez, aţi înţeles-o de la început.

— Am avertizat-o pe Rachel, dar, fireşte, ea n-o credea, nu voia să o creadă. Voia cu orice preţ să fie chiar copiii ei.

— Tina este permanent un mister pentru mine, zise Philip. Poate că ţine de jumătatea sa nealbă. Ştiţi cine a fost tatăl ei?

— Vreun marinar sudamerican, cred. Mama, adăugă Leo, n-a ştiut să precizeze.

— Nu se ştie cum va reacţiona la evenimente sau ce gândeşte. Vorbeşte atât de puţin!

Philip făcu o pauză, apoi întrebă pe neaşteptate: Ce ştiţi şi nu spuneţi despre povestea asta?

Văzu mâna lui Leo, ocupată să întoarcă nişte foi, oprindu-se brusc. După o tăcere, Leo întrebă:

— De ce crezi că nu aş spune tot ce ştiu?

— Ei, e destul de evident, nu vi se pare?

— Mie, nu.

— Ştiţi ceva, insistă Philip. Credeţi că este vorba de ceva care ar putea să-i facă rău cuiva în mod deosebit?

— Cred, Philip, şi aş vrea să mă scuzi că ţi-o spun, că este imprudent să cercetezi aceste lucruri. Se poate întâmpla să

dai frâu liber fanteziei.
— E un avertisment ca să las totul baltă?
— E cumva problema ta, Philip?
— Vreţi să spuneţi că nu sunt poliţist?
— Exact. Poliţia trebuie să investigheze, pentru că ea are datoria asta.
— Iar dumneavoastră nu doriţi să adânciţi lucrurile?
— Poate că mi-e frică de ceea ce aş putea găsi.
În scaunul său, Philip îşi strânse pumnul, aţâţat.
— Ştiţi, poate, cine a fost?
— Nu.
Răspunsul îi tăie respiraţia lui Philip.
— Nu, repetă Leo, lovind cu mâna în birou. Dintr-o dată nu mai fu fiinţa fragilă, evanescentă, întoarsă în ea însăşi, pe care Philip o cunoştea atât de bine. Nu ştiu cine a fost! Mă auzi? Nu ştiu! Nu am nici cea mai mică idee. Nu… Nu vreau să o ştiu!
Capitolul XVII
— Ce faci, Hester? Întrebă Philip, înaintând cu scaunul lui cu rotile de-a lungul coridorului. Fata care se apleca pe fereastra din mijlocul peretelui tresări şi îşi trase înăuntru capul.
— Aa, tu eşti!
— Observi universul sau meditezi la o sinucidere?
Ea îl privi cu un aer sfidător.
— E clar ce gândeai, răspunse Philip. Dar, cu sinceritate, Hester, dacă ai în vedere un asemenea pas, fereastra asta nu-i potrivită. Distanţa faţă de sol nu este suficientă. Socoteşte cât ar fi de neplăcut să-ţi rupi o mână sau un picior, în loc să-ţi găseşti uitarea pe care vrei s-o cauţi.
— Micky urca şi cobora întotdeauna prin această fereastră, căţărându-se în sus şi în jos pe magnolie. Era calea sa secretă pentru ca să intre şi să iasă, pe care mama n-a ştiut-o niciodată.
— Câte lucruri habar n-au părinţii! S-ar putea scrie o carte despre asta! Dar dacă meditezi la sinucidere, Hester,

la un pas de pavilion ar fi o trambulină mai bună.
— Punctul care ţâşneşte deasupra apei. E adevărat, dacă te-ai arunca pe stâncile de dedesubt.
— Necazul tău, Hester, este că eşti atât de melodramatică când îţi închipui lucrurile. Cei mai mulţi dintre sinucigaşi se mulţumesc să-şi rezolve problema într-un cuptor cu gaz sau înghiţind nişte flacoane cu somnifere.
— Sunt mulţumită că eşti aici, spuse pe neaşteptate Hester. Nici tu nu regreţi, nu?
— Păi, efectiv, nu-mi rămân multe de făcut de-acum, răspunse Philip. Să mergem în camera mea să pălăvrăgim puţin. Văzând-o ezitând, adaugă: Mary s-a dus jos să-mi pregătească ceva gustos.
— Ea nu ar înţelege, zise Hester.
— Nu, încuviinţă Philip. Mary nu ar înţelege absolut nimic.
Se împinse înainte, iar Hester îl însoţi. Apoi deschise uşa salonaşului, aşteptă ca Philip să intre cu scaunul şi îl urmă.
— Tu, în schimb, înţelegi. De ce?
— Ei, bine, ţi se întâmplă câteodată să îţi vină astfel de gânduri… Când mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat şi am ştiut că, probabil, voi rămâne pe viaţă invalid…
— Da, trebuie să fi fost cumplit. Mai ales pentru tine, care erai pilot şi zburai…
— Sus, sus, rotindu-mă în cer, deasupra lumii.
— Îmi pare teribil de rău. Ar fi trebuit să mă gândesc mai mult şi să-ţi arăt mai multă compasiune.
— Mai bine că n-ai făcut-o! Exclamă Philip. Oricum, faza aceea este depăşită. Te obişnuieşti cu toate. E un lucru de care nu-ţi dai seama, dar ţi se întâmplă, dacă în primul moment nu ai făcut ceva foarte nechibzuit, prostesc. Hai, spune-mi despre ce este vorba. Îmi închipui că ai avut o încăierare cu îndrăgostitul tău, doctoraşul cel solemn. Aşa-i?
— Nu a fost o încăierare, răspunse Hester, ci ceva cu mult mai rău.
— Se va repara.

— Nu. E imposibil… De-acum – nu!

— Eşti atât de excesivă cu expresiile tale! Pentru tine, totul este sau alb sau negru. Nuanţele nu există.

— Nu pot să fiu altfel. Întotdeauna am fost aşa. Tot ce am crezut că pot să fac – sau am dorit să fac – a mers rău. Am vrut să am viaţă mea, să fiu cineva, să fac ceva. Nu am dus nimic la bun sfârşit. Nu am fost bună la nimic. M-am gândit adesea să mă sinucid. Încă de când aveam 14 ani.

Philip o observă cu interes. Apoi spuse pe un ton liniştit şi lejer:

— Într-adevăr, mulţi se sinucid între 14 şi 19 ani. Este o epocă a vieţii în care totul e disproporţionat. Studenţii îşi iau viaţa pentru că îşi închipuie că nu pot trece examenele; fetele – pentru că mamele nu le lasă să meargă la cinematograf cu băieţi mai dubioşi. În perioada aceasta se vede totul în culori tari. Bucurie sau disperare. Melancolie sau fericire fără egal. Epocă din care se iese, desigur. Necazul tău e că ai cheltuit mai mult timp decât e normal ca să ieşi.

— Mama avea întotdeauna dreptate, spuse Hester. În toate lucrurile pe care nu mă lăsa să le. Fac şi eu voiam să le fac, ea a avut dreptate şi eu am greşit. Nu puteam să o suport. Absolut deloc! Aşa că m-am gândit că trebuie să-mi iau inima în dinţi, să plec, să mă pun la încercare. Şi totul mi-a ieşit prost. Nici măcar pe scenă nu valoram ceva.

— Pentru că, observă Philip, nu ai nici o disciplină. Nu poţi să interpretezi artistic un rol, pentru că eşti prea ocupată să te dramatizezi pe tine însăţi. Aşa faci şi acum, fata mea.

— Şi-atunci m-am gândit să am o adevărată aventură de dragoste, continuă Hester. Nu o prostioară de copii. Un om mult mai în vârstă decât mine. Era căsătorit şi a avut o viaţă foarte nefericită.

— Povestea care, fără îndoială, făcea parte din repertoriul său, comentă Philip.

— Mă gândeam că o să fie o mare pasiune. Nu râzi de mine? Tăcu, privindu-l cu suspiciune pe Philip.

— Nu, Hester, îi răspunse cu blândeţe. Pot foarte bine să înţeleg ce iad a fost pentru tine.

— Nu a fost o mare pasiune, urmă Hester amar, ci o mică aventură banală. Din tot ce-mi spusese despre viaţa şi soţia sa, nu era nimic adevărat. M-am… Aruncat de-a dreptul în braţele sale ca o biată prostuţă.

— Uneori trebuie să parcurgi nişte experienţe ca să înveţi. Ceea ce a fost nu te-a păgubit, Hester. Probabil te-a ajutat să te maturizezi… Sau te va ajuta dacă n-ai să te aşezi de-a curmezişul.

— Mama a fost atât de… Atât de înţelegătoare în această poveste, reluă Hester, pe un ton de resentiment. A venit să aranjeze lucrurile şi mi-a zis că dacă voiam într-adevăr să joc, aş face mai bine să urmez o şcoală de artă dramatică. Dar, în realitate, nu doream să ajung actriţă, iar acum am înţeles că nici n-aş fi reuşit. Aşa că m-am întors acasă. Ce altceva să fi făcut?

— Probabil multe lucruri, răspunse Philip. Dar ăsta era cel mai uşor.

— Ah, cât de bine înţelegi! Exclamă Hester, aprinzându-se. Vezi, sunt teribil de slabă din fire. Aleg întotdeauna calea cea mai uşoară. Iar dacă mă revolt împotriva propriei mele naturi, o fac într-un mod prostesc, care nu ajută la nimic.

— Nu te simţi sigură pe tine, nu?

— Poate pentru că am fost adoptată. Nu am ştiut nimic până la 16 ani. Ştiam de ceilalţi, apoi, într-o zi, am întrebat şi am descoperit că şi eu eram adoptată. Am încercat senzaţia monstruoasă de a fi fiica nimănui.

— Cât de teribil te dramatizezi pe tine însăţi!

— Ea nu era mama mea. Nu înţelegea niciodată nimic din ce se petrece cu mine. Mă privea cu indulgenţă şi bunătate şi decidea ce ar fi trebuit să fac. Oh! Cât o uram! E oribil, ştiu, dar o uram.

— Multe fete traversează o scurtă perioadă de ură faţă de adevăratele lor mame. Nu e nimic extraordinar în asta.

— O uram pentru că avea dreptate. E înspăimântător când cineva are mereu dreptate. Te simţi mai mult ca niciodată pe dinafară. Vai, Philip, totul e atât de îngrozitor… Ce-am să fac? Ce pot să fac?

— Ia-l de bărbat pe tânărul tău cumsecade şi intră-ţi în piele! Fii o bună soţioară de medic de circumscripţie. Sau nu e destul de splendid pentru tine?

— Acum nu mai vrea să se căsătorească.

— Eşti sigură? Ţi-a spus-o, sau ţi-o închipui tu?

— Crede că eu am ucis-o pe mama.

— Aşa! Philip tăcu o clipă, apoi întrebă: Ai fost tu?

Fata se întoarse brusc să-l privească.

— De ce mă întrebi aşa ceva? De ce?

— Ar fi interesant de ştiut, răspunse Philip. Numai în familie, ca să zic aşa. Nu de spus autorităţilor.

— Dacă aş fi ucis-o, crezi că ţi-aş spune?

— Ar fi mai prudent să nu mi-o spui, admise Philip.

— Zice că ştie că am ucis-o eu. Că dacă i-o mărturisesc, totul va fi în ordine, ne vom căsători şi el ar avea grijă de mine. Că… Că între noi, asta nu ar avea nici o importanţă.

Philip fluieră.

— Măi, măi, măi! Spuse.

— La ce-ar folosi să-i spun că n-am omorât-o eu? Nu m-ar crede.

— Trebuie să te creadă, dacă i-o zici.

— Nu am ucis-o. Pricepi că n-am ucis-o? Nu! Nu! Nu! Se opri. Pare puţin convingător, adăugă.

— Adeseori adevărul pare puţin convingător, o încurajă Philip.

— Nimeni dintre noi nu ştie nimic, reluă Hester. Ne privim unii pe ceilalţi. Mary se uită la mine. Şi Kirsten. Mă tratează cu bunătate şi încearcă să mă protejeze. Şi ea crede că eu am fost. Nu e nimic de făcut: aşa-i, înţelegi? Ar fi mult mai bine dacă m-aş arunca în jos de la Point…

— Pentru Dumnezeu, nu fi aşa proastă, Hester. Sunt alte lucruri de făcut.

— Care sunt aceste lucruri? Cum este cu putinţă? Am pierdut totul. Cum pot să merg înainte zi după zi? Se uită la Philip. Crezi că sunt o dezechilibrată. Ei, bine, poate că eu am ucis-o. Poate că e remuşcare ceea ce mă roade. Poate că nu pot să uit aici – şi îşi duse o mână la inimă.

— Nu fi prostuţă! Philip întinse un braţ şi o trase lângă sine.

Hester aproape căzu peste scaunul său şi el o sărută.

— Ceea ce îţi trebuie este un soţ, fetiţa mea. Nu tânărul acela înfumurat şi pompos, Donald Craig, cu mintea plină de psihiatrie şi de termeni ştiinţifici. Eşti proastă, neghioabă şi… Adorabilă, Hester.

Uşa se deschise. Mary Durrant se opri brusc în prag. Hester se grăbi să se îndrepte şi Philip îi trimise un zâmbet umil soţiei sale.

— Îi ridicam moralul, Polly, zise.

— Aşa! Spuse Mary.

Intră şi puse cu grijă tava pe o măsuţă cu rotile, pe care o făcu să alunece lângă el, fără să-i arunce vreo privire lui Hester. Aceasta îi privi nesigură pe soţ şi soţie.

— Bine, zise, poate că e mai bine să mă duc la… la… Nu-şi termină fraza şi ieşi din cameră.

— Hester e cu nervii la pământ, spuse Philip. Se gândeşte la sinucidere. Încercam să o conving să nu facă aşa ceva.

Mary nu deschise gura.

Vru să-i ia mâna, dar ea se feri.

— Polly, te-am înfuriat?

Nu-i răspunse.

— Pentru că am sărutat-o, îmi închipui. Hai, Polly, nu face mutre pentru un sărut fără importanţă. Era aşa de drăgălaşă şi de proastă… Şi, la un moment dat, eu… Am simţit că ar fi distractiv să mai fiu un cocoşel fără minte. Hai, Polly, dă-mi un sărut şi să facem pace!

— Se răceşte supa, spuse Mary. Trecu în dormitor şi închise uşa.

Capitolul XVIII

— Este jos o domnişoară care doreşte să vă vadă, domnule.

— O domnişoară? Întrebă surprins Calgary. Nu-şi imagina cine putea să fie. Îşi aţinti privirea asupra biroului în dezordine şi se încruntă. Vocea portarului coborî cu discreţie.

— O domnişoară foarte plăcută, domnule.

— A, e bine. Spune-i să urce.

Calgary nu-şi putu reţine un râs uşor. Informaţia oferită discret, cu jumătate de voce, îl distrase. Se întrebă cine putea să dorească să-l vadă şi rămase uluit când se găsi faţă în faţă cu Hester Argyle.

— Dumneavoastră! Exclamă, manifestându-şi din plin propria surpriză. Intraţi, intraţi.

Fata îi făcu aproape aceeaşi impresie ca şi prima dată. Era îmbrăcată fără nici o preocupare pentru obiceiurile de la Londra. Fără pălărie şi cu chipul încadrat de buclele brune, ciufulite, ca ale unui spiriduş. Paltonul greu, de lână, lăsa să se întrevadă o fustă verde-închis şi un pulover. Părea că se întorsese cu respiraţia tăiată după o plimbare pe colnice.

— Ajutaţi-mă, vă rog!

— Să vă ajut? Calgary era năucit. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Nu ştiam cui să mă adresez. Trebuie să mă ajute cineva. Nu mai pot. Dumneavoastră aţi dezlănţuit totul.

— Aţi intrat într-un necaz? Grav?

— Suntem toţi în necaz, răspunse Hester. Dar suntem atât de egoişti… Vreau să spun că mă gândesc numai la mine.

— Ia loc, draga mea, spuse gentil Calgary.

Îndepărtă hârtiile de pe un fotoliu şi o făcu să se aşeze.

Apoi se duse la micuţul bar din colţ.

— Trebuie să bei ceva. Un pic de vin de Xeres?

— Dacă spuneţi… Nu contează.

— Este o zi friguroasă şi umedă. Ai nevoie.

Se întoarse ţinând în mână o sticlă şi un pahar. Hester era ghemuită în fotoliu, într-o atitudine nu lipsită de graţie, care

îl mişcă.
— Nu te îngrijora, o îndemnă, în timp ce îi punea paharul alături şi i-l umplea. Lucrurile nu sunt niciodată atât de urâte cum par.
— Se spune aşa, dar nu e adevărat, replică Hester. Uneori sunt mai rău decât par. Sorbi vinul, apoi adăugă pe un ton acuzator; îmi mergea foarte bine, înainte ca să veniţi. Chiar aşa… Apoi au început toate astea…
— Ştiu ce vrei să spui. Când mi-ai făcut observaţia aceea, acasă la voi, am rămas complet dezorientat, dar acum înţeleg mai bine ce a iscat informaţia mea.
— Câtă vreme am crezut că a fost Jacko…
Hester se opri.
— Ştiu, Hester, o ştiu. Dar trebuie să-ţi dai seama că trăiaţi într-o falsă siguranţă. Nu era un lucru real, ci iluzoriu… Un soi de decor de mucava, ceva ce reprezenta siguranţa, dar nu era şi nu ar fi fost niciodată.
— Vreţi să spuneţi că e nevoie să avem curaj, că nu e bine să te ataşezi de ceva uşor, dar fals? Hester făcu o pauză. Dumneavoastră aţi avut curaj venind în persoană să ne aduceţi vestea fără să ştiţi cum aveam s-o primim şi cum aveam să reacţionăm. Îmi dau seama. Admir curajul, pentru că eu nu prea am.
— Acum spune-mi ce te nelinişteşte în mod deosebit.
— Mi-am făcut un vis. Era un tânăr… Un medic.
— Şi sunteţi prieteni, nu? Sau, poate, mai mult decât prieteni.
— Aşa credeam… Şi o credea şi el. Dar acum, după ce s-au întâmplat toate astea…
— Ei, bine?
— Crede că am fost eu, izbucni Hester. Şi continuă precipitat: Sau, poate nu, dar nu-i singur de asta. Nu poate să fie. E clar că mă consideră cel mai probabil asasin. Poate nu greşeşte. Poate credem toţi acelaşi lucru unul despre celălalt. Cineva trebuie să ne ajute în această teribilă confuzie, iar eu m-am gândit la dumneavoastră din cauza

unui vis. Mă rătăcisem şi nu-l mai găseam pe Don. Mă lăsase acolo şi era o prăpastie mare… Un abis… Da, un abis profund şi de netrecut… Şi de cealaltă parte eraţi dumneavoastră, care îmi întindeaţi mâinile, oferindu-mi ajutor. Respiră adânc. Aşa am venit la dumneavoastră. Dacă nu ne ajutaţi, nu ştiu ce o să se întâmple. Trebuie să ne ajutaţi. Dumneavoastră aţi fost acela care aţi provocat toată nenorocirea asta. Poate veţi spune că nu vă priveşte… Că o dată împărtăşit adevărul, nu e problema dumneavoastră…

— Nu, o întrerupse Calgary, nu voi spune aşa ceva, Hester. Sunt de acord cu tine. Când se începe un lucru, se merge până la capăt. Iar asta o simt ca şi tine.

— Oh! Hester se împurpură şi, dintr-odată, fu extrem de frumoasă. Aşadar, nu sunt singură. Mai este cineva.

— Da, draga mea… Şi ceea ce pot face, am să fac… Până acum nu am dovedit că sunt în stare de mare lucru, dar încerc să fiu de folos şi nu am încetat niciodată să încerc. Calgary se aşează, trăgându-şi scaunul mai aproape de ea. Acum, spune-mi totul.

— A fost unul dintre noi, o ştim cu toţii, zise Hester. Domnul Marshall a fost la noi şi noi ne-am prefăcut că am crede că trebuie, prin forţa lucrurilor, ca un străin să se fi introdus în casă, dar ştiam că nu era adevărat. A fost unul dintre noi.

— Iar tânărul tău medic crede că ai fi fost tu?

— Mă tem, răspunse Hester. Îşi frânse mâinile cu un gest dramatic şi îl privi în faţă. Poate o gândiţi şi dumneavoastră?

— A, nu! Ştiu foarte bine că eşti nevinovată.

— O spuneţi ca şi cum aţi fi chiar sigur.

— Bineînţeles că sunt.

— Dar, de ce? Cum?

— Îţi aminteşti ceea ce mi-ai spus când am plecat de acasă, de la voi, după ce v-am povestit totul? Îţi aminteşti cuvintele tale despre nevinovăţie? Nu ai fi putut să exprimi gândul

acela şi nici să simţi în acel mod, dacă nu ai fi fost nevinovată.

— Ah! Ce uşurare să ştii că este cineva care judecă aşa! Exclamă Hester. Totul pare altfel.

— Numai din curiozitate, zise Calgary, şi ţinând bine cont cum judec, ai putea să-mi spui de ce ar trebui să fii suspectată?

— Pentru că aş fi putut să o fac. Am avut deseori dorinţa asta. Câteodată poţi să-ţi ieşi atât de tare din fire de mânie… Simţindu-te atât de meschin, de neputincios… Mama era mereu calmă, ştia totul şi avea dreptate în toate. Uneori ajungeam să gândesc: „Oh, aş omorî-o!” Ridică ochii spre el. Dumneavoastră nu aţi avut nici un impuls de acest fel când eraţi tânăr?

Calgary simţi o strângere de inimă, un pic ca în seara aceea în hotelul din Drymouth, când Micky îi spusese că arăta mai în vârstă decât era. „Când eraţi tânăr!” Lui Hester i se părea ceva atât de îndepărtat în timp? Scotoci în memorie şi se revăzu la 9 ani, în grădina şcolii, flecărind cu un alt băieţaş. Discutând copilăreşte despre cum să se răzbune pe învăţătorul lor. Îşi aminti furia neputincioasă care îl consuma când învăţătorul folosea un ton deosebit de sarcastic, atunci când le făcea observaţie. Aceeaşi pe care o încercase Hester, se gândi. Dar orice ar fi pus la cale, el şi colegul lui, amândoi nu mişcaseră un deget ca să o săvârşească.

— Hester, zise, ar fi trebuit să depăşeşti acest fel de a simţi de câţiva ani.

— Fapt e că mama avea acest efect asupra mea. Acum încep să înţeleg că e numai vina mea. Şi simt că, dacă ar fi trăit puţin mai mult, măcar atât cât să mă lase să devin un pic mai judicioasă, am fi devenit bune prietene. M-aş fi bucurat de ajutorul şi de sfaturile ei. Dar atunci nu o suportam, pentru că mă făcea să par o proastă. Tot ceea ce începeam mergea prost şi înţelegeam singură că făceam neghiobii. Dar le făceam numai ca să mă revolt, pentru a

dovedi că eram eu însumi. În schimb, nu eram nimic. Eram… Fluidă. Da, acesta-i cuvântul. Fluidă. Nu păstram niciodată mai mult o formă. Tot ceea ce făceam era să încerc forme… Forme ale persoanelor pe care le admiram. Mă gândeam că dacă aş fi fugit de acasă, m-aş fi făcut actriţă şi aş fi avut o aventură cu un bărbat…

— Atunci te-ai fi simţit tu însăţi sau măcar cineva.

— Da, încuviinţă. Tăcu o clipă. Apoi, cu un neaşteptat suflu de vigoare, adăugă: De aceea, am hotărât să încetez să mai fiu proastă şi puerilă. O să mă ajutaţi, nu-i aşa?

— Ţi-am spus-o deja. Voi face totul ca să te ajut.

Ea îi adresă un surâs fermecător.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat, o îndemnă Calgary.

— Nici mai mult, nici mai puţin decât mă aşteptam. Am început să ne observăm unii pe ceilalţi, suspicioşi. Tata se uită la Gwenda, gândindu-se că a fost ea. Ea se uita la tata şi se îndoieşte de el. De-acum nu cred că se vor mai căsători. Asta a stricat totul. Tina crede că Micky a avut de-a face cu asasinatul; nu înţeleg de ce, dat fiind că el nu era prezent. Kirsten se gândeşte că am fost eu şi încearcă să mă protejeze. Iar Mary, sora mea mai mare, pe care nu aţi cunoscut-o, o bănuieşte pe Kirsten.

— Dar tu, Hester, cine crezi că a fost?

— Eu? Zise Hester, surprinsă.

— Da, tu. Este important.

Hester desfăcu braţele, dezolată.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Mi-e frică, e monstruos să o spun, dar mi-e frică de toţi. E ca şi cum îndărătul fiecărui chip ar fi altul… Un chip sinistru, pe care nu-l cunosc. Nu mai sunt sigură că tata e tata… Şi Kirsten îmi spune că nu trebuie să am încredere în nimeni, nici măcar în ea. Mă uit la Mary şi mi se pare că n-o ştiu deloc. Cât despre: Gwenda… Gwenda mi-a plăcut întotdeauna şi eram mulţumită că tata o ia de soţie, dar acum nu mai sunt sigură de ea. O văd altfel: crudă şi răzbunătoare. Nu mai ştiu cum sunt ceilalţi. E un aer de înfricoşătoare nefericire.

— Da. Pot să-mi imaginez.

— O nefericire, continuă Hester, care, poate, e datorată şi deznădejdii vinovatului. Şi acesta ar fi mai rău decât toate… Nu credeţi?

— Îmi închipui că e posibil… Deşi mă îndoiesc că un asasin este vreodată cu adevărat disperat.

— De ce nu? Trebuie să fie teribil să ştii că ai ucis.

— Da, încuviinţă Calgary, şi tocmai de aceea cred că un asasin trebuie să aparţină unuia sau altuia dintre două tipuri de persoane. Sau celui pentru care nu e nimic cumplit în faptul de a fi ucis şi îşi spune lui însuşi: „Ei bine, păcat că a trebuit să o fac, dar era necesar pentru liniştea traiului meu. La urma urmelor, nu e vina mea. Chiar nu era posibil de evitat”. Sau…

— Deci? Îl îmboldi Hester. Care este celălalt tip de asasin?

— Bagă de seamă, e doar o ipoteză! Nu ştiu, dar mi se pare că celălalt tip şi-ar destăinui sau reconstrui sie însuşi fapta, atribuind răspunderea altcuiva. Şi-ar zice: „Nu aş fi făcut niciodată aşa ceva, dacă nu s-ar fi întâmplat asta şi aia. În realitate, nu sunt un asasin, pentru că nu intenţionam să ucid. S-a petrecut aşa, însă vina nu e a mea, ci a destinului”! Reuşeşti să înţelegi ceea ce vreau să spun?

— Da, răspunse Hester, şi mă gândesc că este foarte interesant. Închise ochii. Încerc să reflectez la asta…

— Da, reflectează atent, Hester, o îndemnă stăruitor Calgary, pentru că am nevoie să văd lucrurile cu mintea ta, ca să fiu în măsură să te ajut.

— Micky o ura pe mama, spuse încet Hester. A urât-o întotdeauna… Nu ştiu de ce. Tina o iubea, cred. Gwenda, nu. Kirsten i-a fost întotdeauna devotată mamei, chiar dacă, uneori, nu era de acord cu ceea ce făcea. Tata… Făcu o pauză lungă.

— Ei? O incită Calgary.

— Tata s-a îndepărtă din nou. După moartea mamei era altfel. Nu atât de… Abstract. Era mai uman, mai viu. Dar acum s-a reîntors într-un soi de lume misterioasă, unde e cu

neputinţă să-l ajungi. Cu adevărat nu ştiu ce simţea pentru mama. Îmi închipui că o iubea când s-au căsătorit. Nu se certau niciodată, dar nu ştiu ce simţea pentru ea. O, ce ştim, în realitate, despre ceea ce simt ceilalţi? Ar putea să fie devastaţi de ură, de dragoste, de disperare şi niciunul n-ar ajunge să o ştie! E înspăimântător! Vai, e înspăimântător, dr. Calgary!

El îi luă mâinile.

— Nu mai eşti o copilă. Numai copiilor le este frică. Tu ai crescut, Hester. Eşti femeie. Îi lăsă mâinile şi, ca în treacăt, o întrebă: Este vreun loc unde poţi să rămâi în Londra?

Hester îl privi un pic surprinsă.

— Cred că da. Habar n-am. De obicei, mama stătea la Curtis.

— În ordine. E un hotel foarte bun şi liniştit. În locul tău, m-aş duce să reţin o cameră.

— Am să fac tot ce-mi spuneţi.

— Bravo! Ce oră este? Calgary privi ceasul. Ia te uită, e aproape şapte. Dacă ai merge să-ţi reţii o cameră şi eu aş veni să te iau la opt fără un sfert ca să mergem să cinăm, ar fi bine?

— Ar fi minunat! Răspunse Hester. Vorbiţi serios?

— Desigur.

— Şi… După aceea? Ce-am să fac? Nu pot să rămân pe vecie la Curtis.

— Orizontul tău pare mereu limitat de o barieră, zise Calgary.

— Râdeţi de mine? Întrebă bănuitoare.

— Numai un pic, răspunse el surâzând.

Hester ezită un moment, apoi surâse la rândul ei.

— Mă tem că din nou m-am dramatizat pe mine însămi.

— Trebuie să fie un obicei la tine.

— Tocmai de asta credeam că voi reuşi ca actriţă. În schimb, nu valoram nimic.

— Poţi să extragi toate dramele pe care le doreşti din viaţa de fiecare zi, spuse Calgary. Iar acum, draga mea, te pun

într-un taxi şi mergi la Curtis. Spală-ţi faţa şi dă cu o perie prin păr! Ai ce-ţi trebuie?

— O, da. O geantă cu cele necesare pentru noapte.

— Bine. Îi surâse. Nu fi îngrijorată, Hester! Ne vom gândi la ceva.

Capitolul XIX

— Trebuie să-ţi vorbesc, Kirsty.

— Spune, Philip.

Kirsten Lindstrom termină de pus în sertar lenjeria pe care o adusese în odaie.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă în jurul acestei afaceri, zise Philip.

— După părerea mea, se vorbeşte prea mult.

— Cu toate acestea, n-ar fi rău să ajungem la nişte concluzii între noi, nu crezi? Cum merg lucrurile în acest moment?

— Rău pe întreaga linie.

— Crezi că Leo şi Gwenda se vor căsători?

— De ce n-ar trebui să se căsătorească?

— Din diverse motive, răspunse Philip. Înainte de toate, Leo Argyle, care este un bărbat inteligent, îşi dă seama că o căsătorie între el şi Gwenda ar furniza poliţiei un mobil excelent pentru asasinarea soţiei sale. Sau bănuieşte că Gwenda este ucigaşa şi, fiindcă e un om sensibil, nu-i place să-şi ia ca a doua soţie o femeie care a ucis. Ce spui de asta?

— Nimic, zise Kirsten. Ce ar trebui să spun?

— Ai inima strânsă, nu-i aşa, Kirsty?

— Nu înţeleg.

— Pe cine încerci să acoperi?

— Nu încerc să acopăr, cum zici tu, pe nimeni. Cred că ar trebui să se pălăvrăgească mai puţin şi că lumea n-ar trebui să întârzie în această casă. Nu e bine. Dumneata, Philip, ar trebui să te întorci acasă cu tot cu soţie.

— Zău? Şi pentru care motiv anume?

— Pui întrebări şi încerci să descoperi, răspunse Kirsten. Iar soţia dumitale nu este de acord. Este mai prudentă ca

dumneata. Ai putea să descoperi ceva ce nu i-ar face plăcere sau nu ţi-ar face plăcere dumitale. Ar trebui să pleci acasă, Philip, şi să plecaţi repede.

— Nu vreau să mă duc acasă.

— Aşa vorbesc copiii, îl dojeni Kirsten. Nu vreau să fac asta şi nu vreau să fac aceea, zic, dar cine cunoaşte viaţa mai bine şi vede ceea ce se întâmplă în jur trebuie să-i înveţe de bine.

— Aha! Şi aşa înţelegi să mă înveţi? Dându-mi ordine?

— Nu, nu îţi dau nici un ordin. E doar un sfat. Un sfat pe care aş vrea să-l dau şi altora. Micky ar trebui să se întoarcă la munca sa, cum a făcut Tina. Sunt mulţumită că Hester s-a dus. Ar trebui să stea undeva, unde să nu fie silită să-şi amintească mereu aceste lucruri urâte.

— Da, spuse, Philip. Sunt de acord cu dumneata. În ceea ce o priveşte pe Hester, ai dreptate. Dar nu ar trebui să pleci şi dumneata, Kirsten?

— Da, zise femeia oftând, ar trebui.

— Şi de ce nu o faci?

— N-ai înţelege. Ar fi prea târziu pentru mine.

Philip o privi gânditor.

— Câte variaţiuni pe aceeaşi temă, nu-i aşa? Leo crede că a fost Gwenda. Gwenda se gândeşte că a fost Leo. Tina ştie ceva care o face să bănuiască cine a fost. Micky ştie cine a fost, dar nu-i pasă. Mary crede că a fost Hester. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar adevărul este, Kirsty, că toate sunt, cum am spus, variaţiuni pe aceeaşi temă. Noi doi ştim bine cine a fost, nu-i aşa, Kirsty?

Femeia îi aruncă o privire înspăimântată.

— Ştiam eu! Exclamă Philip, exultând.

— Ce vrei să spui?

— Eu nu ştiu cu adevărat cine a fost, dar dumneata – da. Nu e vorba că ai bănui, ştii! Am dreptate, nu-i aşa?

Kirsten se îndreptă spre uşă. O deschise, apoi se întoarse.

— Nu e cuviincios să o spun, dar am s-o spun, totuşi. Dumneata eşti un nătâng, Philip. Ceea ce încerci să faci este

periculos. Dumneata cunoşti numai un pericol. Ca aviator ţi-ai riscat viaţa în cer. Însă nu-ţi dai seama că dacă te apropii de adevăr, rişti la fel de mult ca pe vremea războiului?

— Şi dumneata, nu, Kirsty? Dacă ştii adevărul, nu rişti şi dumneata?

— Eu pot să mă apăr, răspunse cu duritate Kirsten. Pot să fiu atentă. Dar, dumneata, Philip, eşti vulnerabil în scaunul dumitale. Gândeşte-te! În afară de asta, eu nu-mi expun părerile. Mă mulţumesc să las lucrurile cum sunt, pentru că, sincer, cred că este mai bine pentru toţi. Dacă toţi şi-ar vedea de treburile lor, nu ar mai fi teama de alte necazuri. În ce mă priveşte, cui mă întreabă îi repet versiunea oficială. A fost Jacko.

— Jacko? Philip încremeni.

— De ce nu? Jacko era şmecher. Ştia să aranjeze lucrurile şi să se pună la adăpost de urmări. O făcea încă de mic. În definitiv, confecţionarea unui alibi e ceva ce se întâmplă zilnic, nu?

— Pe acesta nu putea să-l confecţioneze. Dr. Calgary…

— Dr. Calgary! Dr. Calgary! Izbucni Kirsten, scoasă din răbdări. Chiar dacă e o celebritate, nu e Dumnezeu! Când cineva a suferit o traumă ca a lui, poate să-şi amintească lucrurile altfel de cum au fost. Ar putea să fie vorba de o altă zi, o altă oră, un alt loc!

Philip o privi, aplecându-şi puţin capul într-o parte.

— Aşadar, aceasta e versiunea dumitale. Şi nu te clinteşti de aici. Lăudabil efort. Dar nu crezi nici tu singură în ea!

— Te-am avertizat, replică Kirsten. Mai mult nu pot să fac.

Ieşi pe uşă, apoi băgă din nou capul ca să adauge, cu obişnuitul său ton practic:

— Spune-i lui Mary că am pus rufăria curată în al doilea sertar.

Philip zâmbi din cauza neaşteptatei schimbări, apoi zâmbetul i se topi…

Se simţea mai surescitat, pentru că avea impresia că se apropia de ţintă. Încercarea făcută cu Kirsten îl satisfăcuse,

dar se îndoia că ar putea să mai scoată ceva. Solicitudinea femeii îl irita. Chiar dacă era infirm, nu era vulnerabil, cum susţinuse ea. Putea la rândul său să fie prevăzător şi, slavă cerului, nu se bucura, oare, de o asiduă supraveghere? Mary îi era aproape neîncetat alături.

Trase lângă el o foaie de hârtie şi începu să scrie. Scurte note, nume, semne de întrebare… Un vag indiciu de examinat…

Brusc dădu din cap şi scrise: Tina.

Reflectă… Apoi luă o altă foaie de hârtie.

Când Mary intră, aproape nu ridică privirile.

— Ce faci, Philip?

— Scriu o scrisoare.

— Lui Hester?

— Hester? Nu. Nu ştiu nici măcar unde este. Kirsty a primit o vedere de la Londra, dar fără adresă. Îi întoarse un zâmbet uşor: Ei, Polly, eşti geloasă?

Ochii albaştri şi reci se aţintiră într-ai lui.

— Poate.

Philip se simţi puţin stingherit.

— Unde scrii? Întrebă Mary, apropiindu-se.

— La parchet! Răspunse vesel Philip, deşi începuse să se înfurie. Nu putea, la naiba, nici măcar să scrie o scrisoare, fără să trebuiască să suporte un adevărat interogatoriu?

Apoi îi văzu chipul şi se înduioşă.

— E numai o glumă, Polly. Îi scriu Tinei.

— Tinei? De ce?

— Tina este următoarea mea linie de atac. Unde te duci, Polly?

— La baie, îi răspunse, ieşind din cameră.

Philip râse. La baie, ca în seara crimei… Râse din nou, amintindu-şi conversaţia lor apropo de asta.

— Hai, puştiule! Spuse superintendentul Huish, pe un ton încurajator. Să auzim tot ce ai de spus.

Cyril Green respiră adânc. Însă înainte ca să poată vorbi, interveni mama lui.

— Cum se întâmplă, domnule, pe moment nu i-am dat importanţă. Ştiţi bine cum sunt copiii! Au mereu în minte şi pe limbă astronave şi lucruri de soiul acesta. Vine acasă şi-mi zice: „Ştii, mamă, am văzut un sputnik. A venit jos!” Obişnuitele poveşti. Marţienii i-au umplut capul.

Superintendentul Huish oftă, gândindu-se: „Cu cât ar fi mai uşor, dacă mamele nu s-ar încăpăţâna să-şi însoţească fiii şi să vorbească în locul lor!”

— Hai, Cyril! Spuse. Aşadar, te-ai dus şi i-ai povestit mamei că ai văzut un sputnik rusesc… ca să zicem aşa. Este exact?

— Pe atunci, nu ştiam multe, răspunse Cyril. Eram doar un copil. Acum, fireşte, înţeleg mai bine.

— Modelul acela, interveni mama sa, era o noutate atunci. Pe aici, prin jur, nu se văzuseră încă, aşa încât el nu a priceput (era şi toată roşie şi strălucitoare) că era doar o maşină. Şi când a doua zi am aflat că doamna Argyle a fost ucisă, Cyril mi-a zis: „Trebuie să fi fost ruşii aceia, coborâţi jos cu sputnikul, cei care au intrat şi au omorât-o”. „Nu spune prostii”, l-am dojenit. Iar după aceea, normal, am aflat că a fost arestat fiul ei, pentru că fusese el.

Huish se întoarse din noi, răbdător, către Cyril.

— A fost spre seară, după cât se pare. Îţi aduci aminte ora?

— Luasem ceaiul, răspunse Cyril, respirând cu greu în efortul de a-şi aminti, şi mama plecase, ca să meargă la Institut, aşa că am ieşit un pic cu băieţii să mă duc pe strada nouă.

— Şi ce făceaţi acolo? Aş vrea să ştiu! Interveni mama.

Agentul care îl adusese acolo pe post de martor ştia că derbedeii locului îi instigau pe băieţi să fure din grădini crizanteme, pe care apoi ei le vindeau la piaţă. Dar nu era momentul să insiste pe asta. Se stăpâni şi zise:

— Copiii sunt copii, doamnă Green. Aleargă mereu prin împrejurimi.

— Da, ne jucam, reluă Cyril, şi am văzut automobilul. „Drace! Am zis. Ce-i asta?” Acum ştiu că era chiar unul din

noile modele. De un roşu aprins.
— Şi ora? Insistă răbdător Huish.
— Păi… Trebuie să fi fost spre şapte, fiindcă am auzit orologiul bătând şi mi-am zis „Vai de mine, mama s-o fi întors şi-o să facă scandal, dacă mai întârzii!” Aşa că am alergat acasă. I-am povestit că văzusem satelitul rusesc coborât pe Pământ şi ea mi-a zis că era o minciună de la un capăt la altul, dar nu era. Numai că atunci nu ştiam, înţelegeţi?
Huish încuviinţă şi, după ce-i mai puse nişte întrebări, o concedie pe doamna Green cu odorul ei. Agentul Good rămase şi adoptă expresia linguşitoare a unui recrut care a dat o probă de inteligenţă şi speră că asta va conta în favoarea lui.
— Tocmai îmi venise în minte ceea ce băiatul zvonise prin împrejurimi cu ruşii care au ucis-o pe doamna Argyle, spuse. Atunci, m-am gândit: „Ei, bine, ar putea să însemne ceva”.
— Aşa-i, spuse superintendentul. Domnişoara Tina Argyle are un automobil roşu – model nou. Va trebui s-o mai interoghez.
— Aţi fost acolo, în seara aceea, domnişoară Argyle?
Tina se uită la superintendent. Avea mâinile abandonate În poală. Ochii ei întunecaţi, larg deschişi, nu ziceau nimic.
— A trecut atâta timp, răspunse. Chiar nu reuşesc să-mi aduc aminte.
— Maşina dumneavoastră a fost văzută.
— Adevărat?
— Haideţi, domnişoară Argyle! Exclamă Huish. Ne-aţi spus că în seara aceea aţi plecat acasă şi nu aţi mai ieşit. Că aţi pregătit cina şi că apoi aţi ascultat discuri. Acum, aceasta nu mai ţine. Cu puţin înainte de şapte, maşina dumneavoastră a fost văzută pe stradă, la foarte mică distanţă de Sunny Point. Ce făceaţi acolo?
Tina nu răspunse. Huish aşteaptă un moment, apoi continuă:

— Aţi intrat în casă, domnişoară Argyle?
— Nu.
— Dar eraţi acolo?
— Dumneavoastră sunteţi cel care o spune.
— Nu sunt eu. Avem dovada.
Tina suspină.
— Da, e adevărat, admise. În seara aceea am fost acolo cu maşina.
— Şi nu aţi intrat în casă?
— Nu.
— Ce aţi făcut?
— M-am întors la Redmyn. Apoi, cum v-am zis, după ce am pregătit cina, am ascultat discuri.
— De ce v-aţi dus până acolo, fără să intraţi în casă?
— Pentru că mi-am schimbat gândul, răspunse Tina.
— Ce v-a determinat să vă schimbaţi gândul, domnişoară Argyle?
— O dată ajunsă acolo, n-am mai avut chef să intru.
— Din cauza a ceea ce aţi văzut sau auzit?
Tina nu răspunse.
— Ascultaţi, domnişoară Argyle, în seara aceea, mama dumneavoastră a fost ucisă. Crima a avut loc între şapte şi şapte şi jumătate. Dumneavoastră eraţi acolo, maşina dumneavoastră era acolo, cu puţin înainte de şapte. Nu ştim exact de când, poate de ceva timp. Poate aţi intrat în casă… Cred că aveţi o cheie…
— Da.
— Poate aţi mers în salonaşul mamei dumneavoastră şi aţi găsit-o moartă. Sau poate…
Tina înălţă capul.
— Sau poate am ucis-o eu? Asta vreţi să spuneţi, domnule superintendent Huish?
— Este o probabilitate, domnişoară Argyle, dar cred că, mai probabil, a fost altcineva. Dacă aşa stau lucrurile, după părerea mea, dumneavoastră ştiţi cine este vinovatul sau aveţi bănuieli puternice.

— Nu am intrat în casă.

— Atunci, aţi văzut sau aţi auzit ceva. Aţi văzut pe cineva intrând sau ieşind. Cineva care era acolo, fără ştirea nimănui. A fost fratele dumneavoastră, Michael, domnişoară Argyle?

— Dar n-am văzut pe nimeni.

— Însă aţi auzit ceva, insinuă Huish. Ce anume?

— Vă repet: pur şi simplu, mi-am schimbat gândul.

— Îmi cer iertare, domnişoară Argyle, dar asta n-o cred. De ce ar fi trebuit să plecaţi din Redmyn către familia dumneavoastră şi să vă întoarceţi înapoi fără să vedeţi pe nimeni? Ceva v-a determinat să vă schimbaţi gândul. Ceva ce aţi văzut sau auzit. Se apleacă înainte. Eu cred, domnişoară Argyle, că ştiţi cine a ucis-o pe mama dumneavoastră.

Tina clătină din cap.

— Dumneavoastră ştiţi ceva, insistă Huish. Ceva ce sunteţi hotărâtă să nu spuneţi. Dar, gândiţi-vă, domnişoară Argyle, gândiţi-vă bine! Vă daţi seama la ce vă condamnaţi familia? Vreţi să rămână toţi suspectaţi? Pentru că asta o să se întâmple, dacă nu descoperim adevărul. Oricine ar fi omorât-o pe mama dumneavoastră, nu merită să fie protejat. Pentru că aşa e, nu? Dumneavoastră încercaţi să protejaţi pe cineva.

Opaca privire misterioasă o întâlni din nou pe a sa.

— Nu ştiu nimic, spuse Tina. Nu am văzut şi nu am auzit nimic. Pur şi simplu mi-am schimbat gândul.

Capitolul XX

Calgary şi Huish se priviră. Calgary văzu un om cu un aer ursuz şi deprimat. Părea atât de adânc dezamăgit, de parcă toată cariera sa de poliţist ar fi fost un lung şir de înfrângeri. A fost apoi surprins, cu un alt prilej, să afle că superintendentul Huish înregistrase succese excepţionale în domeniul profesional. La rândul său, Huish văzu un tip

slab, cu părul prea devreme încărunţit, cu spatele un pic adus, cu faţa sensibilă şi un surâs plăcut, aparte.

— Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, începu Calgary.

— Oh, noi ştim totul despre dumneavoastră, spuse Huish. Sunteţi „cartea” care a tulburat jocul în cazul Argyle.

Un zâmbet neaşteptat înflori pe gura cu o cută amară.

— Atunci nu puteţi să mă judecaţi prea favorabil.

— Surprizele meseriei! Părea un caz limpede ca lumina zilei şi nimănui nu i se poate reproşa ceva. Lucruri care se întâmplă. Ne simt trimise ca să fim puşi la încercare, cum spunea mama mea. Noi n-o să admitem ticăloşia, dr. Calgary. Suntem justiţie, nu?

— Întotdeauna am crezut aşa şi nu voi înceta să cred, răspunse Calgary. Nici unui om să nu-i refuzăm justiţia, adăuga, încet.

— Magna Charta, zise Huish.

— Da. Un fragment pe care mi l-a citat domnişoara Tina Argyle.

Superintendentul îşi arcui sprâncenele.

— O adevărată surpriză pentru mine. N-aş zice că domnişoara s-a arătat deosebit de săritoare în a da o mână de ajutor la mersul justiţiei.

— De ce?

— După mine, tăinuieşte informaţii.

— Din ce motiv?

— De, e o afacere de familie, răspunse Huish. Dar care e scopul vizitei dumneavoastră?

— Aş dori nişte informaţii.

— În cazul Argyle?

— Da. O să vă gândiţi că-mi bag nasul unde nu trebuie.

— Păi, într-un anume sens, vă priveşte, nu-i aşa?

— A, vă daţi seama! Desigur, mă simt responsabil de prejudiciul adus.

— Nu se poate face o omletă fără să spargi ouăle, cum spun francezii, observă Huish. Şi ce informaţii doriţi?

— Aş vrea să ştiu mai multe despre Jack Argyle.

— Despre Jack Argyle? Nu mă aşteptam!

— Ştiu că avea antecedente. Aş putea să aflu amănunte?

— A fost supus, în două rânduri, la supraveghere specială. Cu alt prilej, pentru însuşirea necuvenită de fonduri, de-abia a reuşit să scape, în ultima clipă, înapoind banii.

— Un tânăr delincvent în maturizare, nu-i aşa?

— Întocmai, domnule, confirmă Huish. Nu un asasin, cum dumneavoastră aţi dovedit-o, dar cu destule la activ. Nimic deosebit de important, ţineţi cont. Îi lipsea creierul sau sângele rece pentru a pune la cale escrocherii colosale. Ce mai, un delicvent mediocru, care şterpeleşte banii de prin sertare sau îi stoarce, cu amăgeli, de la femei.

— Aşadar, în asta era abil? Vreau să zic, să smulgă bănuţi femeilor?

— Şi fiţi sigur că o făcea cu uşurinţă, îi explică superintendentul. Femeile îşi pierdeau repede capul după el. Le căuta pe cele la jumătatea vârstei sau bătrâioare. Nu-ţi vine să crezi cât de credule sunt unele! Reuşea să le facă să creadă orbeşte în amorul său pasionat.

— Şi după aceea?

Huish ridică din umeri.

— Păi, mai devreme sau mai târziu, deschideau ochii. Dar aceste victime nu recurg la denunţuri. Nu vor să afle lumea că au fost trase pe sfoară. Da, e o metodă sigură.

— Nu şantaja niciodată?

— Nu ştim, dar, dat fiind tipul, n-ar fi exclus. Poate nu şantaje categorice, ci doar avertismente… Legat de scrisori imprudente sau de alte lucruri de care femeilor nu le convine să afle soţii. Vă interesa să mai ştiţi ceva?

— Există un membru al familiei pe care nu l-am întâlnit încă, spuse Calgary. Fata cea mare.

— A, doamna Durrant.

— Am fost la ea, dar casa era închisă. Mi-a spus cineva că era plecată cu soţul ei.

— Sunt la Sunny Point.

— Încă?

— El a dorit să rămână. Am aflat că domnul Durrant încearcă să descopere ceva.

— Este invalid, nu?

— Da. Poliomielită. Foarte trist. Nu ştie cum să-şi petreacă timpul, sărmanul. De asta a pus la inima afacerea. Crede că a găsit o pistă.

— Şi a găsit-o?

Huish strânse din umeri.

— Poate, răspunse. Are mai multe şanse decât noi, cunoscând familia îndeaproape. În plus, e dotat cu intuiţie şi nu mai puţin cu inteligenţă.

— Credeţi că va reuşi să descopere ceva?

— Este posibil, dar în acest caz nu va spune nimic. Va rămâne totul în familie.

— Dar dumneavoastră, domnule superintendent, ştiţi cine este vinovatul?

— Nu trebuie să-mi cereţi lucruri de acest gen, dr. Calgary.

— Asta înseamnă că ştiţi?

— Poţi să crezi că ştii, răspunse lent Huish, dar dacă nu ai dovezi, nu înseamnă mare lucru.

— Şi nu există speranţe să le obţineţi?

— O, noi suntem răbdători. Nu încetăm să le căutăm.

— Ce se va întâmpla cu ei toţi, dacă nu veţi reuşi? Întrebă Calgary, aplecându-se înainte. V-aţi gândit?

Huish îl privi.

— Asta este ceea ce vă îngrijorează, nu?

— Este nevoie să ştim, răspunse Calgary. Este indispensabil.

— Nu credeţi că ştiu deja?

Calgary clătină din cap.

— Nu, zise încet. Şi aici e tragedia.

— Ah! Din nou dumneavoastră! Exclamă Maureen Clegg.

— Vă cer iertare, dacă vă deranjez, spuse Calgary.

— A, nu mă deranjaţi deloc. Intraţi. Este ziua mea liberă.

Calgary se informase şi mersese la ea sigur că o s-o găsească.

— Joe va fi aici dintr-o clipă în alta, continuă Maureen. N-am mai văzut nimic în ziare despre Jackie după ştirea cu graţierea şi unde vorbeau despre interpelarea în Parlament şi apoi ziceau că, evident, n-a fost el. Dar nu se mai pomeneşte nimic despre ceea ce face poliţia sau despre adevăratul vinovat. Nu reuşesc să-l găsească?

— Dumneavoastră n-aveţi nici o idee?

— Nu prea… Totuşi, nu m-ar surprinde dacă ar fi fost fratele celălalt. E un tip ciudat şi închis. Joe îl vede din când în când ducând oameni cu maşina. Ştiţi, lucrează pentru Bence Group. Joe a auzit că e pe punctul de a pleca în Persia sau pe acolo pe undeva şi asta nu face impresie bună, cred. Nu vi se pare?

— Nu văd pentru ce, doamnă Clegg.

— Păi, e unul din acele locuri în care poliţia nu poate să-l ajungă, nu?

— Vă gândiţi că vrea să fugă?

— Se poate, dacă i se pare necesar.

— Bârfele lumii, îmi închipui, spuse Calgary.

— Circulă atâtea zvonuri… Zic chiar că soţul şi secretara îşi făceau ochi dulci. Dar dacă ar fi fost soţul, mai degrabă ar fi otrăvit-o, după părerea mea. Aşa fac de obicei, ce ziceţi?

— Bine, dumneavoastră vedeţi mai multe filme decât mine.

— La cinematograf, zău, nu mă uit. Ştiţi, când lucrezi acolo, filmele sfârşesc prin a te plictisi de moarte. Ah, iată-l pe Joe.

Şi Joe Clegg fu surprins să-l vadă pe Calgary şi nu păru foarte încântat de prezenţa sa. Schimbară câteva vorbe, apoi Calgary îşi expuse scopul vizitei.

— N-aţi avea nimic împotrivă să-mi daţi un nume şi adresa?

Scoase din buzunar carneţelul şi notă.

Era o femeie voluminoasă şi greoaie, spre 50 de ani, care nu putuse să fie niciodată frumoasă, gândi Calgary. Avea însă ochi frumoşi, negri şi blânzi.

— Doctorul Calgary, cu adevărat? Era nesigură şi tulburată. Nu ştiu, zău…

Se strădui cât putu mai bine să-i risipească reticenţa, imprimându-şi pe chip şi în privire cea mai adâncă înţelegere şi simpatie.

— A trecut de-acum destul timp, reluă ea, şi nu doresc ca să mă faceţi să-mi amintesc… Trecutul.

— Înţeleg, spuse Calgary, dar puteţi fi sigură că nimic nu va ieşi la lumină. Vă asigur.

— Totuşi, ziceţi că vreţi să scrieţi o carte despre asta…

— Numai pentru ca să ilustrez un anume tip de caracter; interesant din punct de vedere medical şi psiholog. Nu va apărea nici un nume. Doar domnul X, doamna Y… Înţelegeţi?

— Aşadar, aţi fost în Antarctica? Întrebă ea pe neaşteptate.

Repeziciunea cu care schimbase subiectul îl surprinse pe Calgary.

— Da, răspunse, cu expediţia „Hayes Bentley”.

Chipul femeii se coloră. Părea reîntinerită. Pentru un moment, Calgary putu să-şi facă o idee despre fata care fusese odinioară.

— Citeam mereu despre expediţii. Ştiţi, tot ce avea legătură cu polii mă fascina. Le găsesc mult mai importante decât cele pe Everest sau călătoriile pe Lună.

Calgary nu rată ocazia şi începu să-i povestească. Straniu însă ca romantismul femeii să se direcţioneze spre expediţiile polare. La sfârşit, ea zise cu un suspin:

— E minunat să asculţi vorbind pe cineva care a fost acolo cu adevărat. Continuă: Vreţi să ştiţi despre… Jack? Numai să nu vă folosiţi de numele meu.

— Fireşte. Cum v-am spus deja, domnul X, doamna Y…

— Da, da, ştiu. Am citit cărţi de genul acesta. Se zice pato…

— Patologic, îi veni în ajutor Calgary.

— Da, fără îndoială, Jack era un caz patologic. Ştiţi, putea să fie atât de dulce… Era minunat. Orice ţi-ar fi zis, nu puteai să nu-l crezi.

— Probabil era sincer, spuse Calgary.

— Aş putea să-ţi fiu mamă", i-o repetam, dar el insista că nu-i de fete. Zicea că erau stângace, că se simţea atras de femeile experte şi mature.

— Era foarte îndrăgostit de dumneavoastră?

— Spunea că ar fi. Părea că este… Îi tremurau buzele, în schimb, se gândea numai la bani.

— Poate că nu, zise Calgary, străduindu-se să ascundă, cât mai mult, adevărul. Probabil că atracţia era sinceră. Doar că nu putea să nu fie şi escroc.

Chipul de vârstă mijlocie, cu o expresie patetică, se lumină un pic.

— Da, acesta este un gând încurajator. Ei, lucrurile au decurs aşa. Plănuisem să mergem împreună în Franţa sau Italia, imediat ce va fi cu putinţă. Avea nevoie doar de puţin capital, mi-a spus.

Acelaşi mod de a opera, se gândi Calgary, şi se întrebă câte patetico-sentimentale îi căzuseră în cursă.

— Nu ştiu de ce, continuă ea, dar aş fi făcut orice pentru el. Orice. Şi, cu certitudine, n-am fost singura! Conchise cu amărăciune.

Calgary se ridică.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să-mi povestiţi toate acestea, zise.

— De-acum e mort… Dar n-am să-l uit niciodată. Cu aerul lui de maimuţică! Părea trist-trist şi deodată izbucnea în râs. Of, avea un fel de-a fi… Nu era cu totul rău. Sunt sigură!

Îl privi întrebătoare pe Calgary, dar el nu ştiu ce să-i răspundă.

Capitolul XXI

Nimic nu-i prezisese lui Philip Durrant că ziua aceea va fi deosebită de toate celelalte şi că avea să-i hotărască viitorul, o dată pentru totdeauna.

Se trezise simţindu-se bine şi ca sănătate şi ca spirit. Un palid soare autumnal îi însenina camera. Kirsten îi adusese un mesaj telefonic, care îi ridicase încă şi mai mult moralul.

— Azi o s-o avem aici pe Tina, la ceai, zise când Mary intră cu tava cu micul dejun.

— Da? A, da, înţeleg: trebuie să fie după-amiaza ei liberă.

Părea preocupată.

— Ce-i cu tine, Polly?

— Nimic.

Îi descoji vârful oului. Imediat, el se simţi iritat.

— Pot să-mi folosesc mâinile, Polly.

— Mă gândesc numai să te scutesc de oboseală.

— Câţi ani crezi că am? Şase?

Rămase un pic surprinsă. Apoi zise brusc:

— Hester se întoarce azi acasă.

— Da? Tonul său vag se datora faptului că avea mintea concentrată pe planul de acţiune pe care avea să-l adopte cu Tina. Apoi realiză expresia soţiei sale.

— Sfinte Dumnezeule, Polly, ţi-ai băgat în cap că aş nutri o pasiune vinovată pentru fata asta?

Ea întoarse capul.

— Spui mereu că este încântătoare.

— Şi este. Pentru cine apreciază apariţiile fizice şi anumite calităţi nepământene. Cu sarcasm, adăugă: Dar eu, cu siguranţă, n-am talie de seducător, nu crezi?

— Ai putea dori să ai.

— Nu deveni ridicolă, Polly! Nu ţi-am ştiut aplecarea asta spre gelozie.

— Tu nu ştii nimic despre mine.

Era gata să răspundă, dar se abţinu. Ca o certă consternare se gândi că, în fond, ştia foarte puţin despre soţia sa.

— Te vreau pentru mine, continuă Mary, numai pentru mine. Aş vrea ca pe lume să nu mai existe nimeni în afară de noi.

— Am epuiza foarte repede subiectele de discuţie, Polly.

Vorbise pe un ton lejer, dar se simţea neliniştit.

I se păru, dintr-odată, că lumina dimineţii păleşte.

Ea spuse:

— Să mergem acasă, Philip. Te rog, hai acasă!

— Vom merge foarte repede, dar nu imediat. Lucrurile încep să se ordoneze. Cum ţi-am zis, azi vine Tina. Cu nădejdea că o va face să-şi schimbe cursul gândurilor, adăugă: Sper mult de la ea.

— În ce sens?

— Tina ştie ceva.

— Vrei să spui… În legătură cu asasinul?

— Da.

— Dar cum e cu putinţă? În seara aceea, nu era aici.

— Însă o fi adevărat? Circulă zvonul, mi-a zis femeia cu ziua, aceea înaltă, că un băieţandru, un anume Cyril, a trebuit să se prezinte la poliţie cu mama sa, pentru ceva ce a văzut în seara crimei.

— Ce?

— Nu se ştie precis, dar se poate ghici. Cyril nu era în casă, aşa că trebuie să fi văzut ceva afară. L-a văzut pe Micky? A văzut-o pe Tina? După părerea mea, în seara aceea, Tina a venit aici.

— Ar fi spus-o.

— Nu obligatoriu. Se simte de la o milă că Tina ştie ceva şi nu vrea să zică. Să admitem că a venit. Poate că a intrat în casă şi a găsit-o pe mama moartă.

— Şi s-ar fi întors înapoi fără să spună nimic? Este absurd!

— Ar putea să fi avut motivele ei… De pildă, ar putea să fi văzut sau auzit ceva în stare să o facă să bănuiască identitatea asasinului.

— Nu a avut niciodată o simpatie deosebită pentru Jacko. Sunt sigură că nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte să-l

protejeze.

— Poate că nu pe el îl suspecta, şi când Jacko a fost arestat s-a gândit că s-a înşelat. Dat fiind că declarase deja că nu a fost aici, a trebuit să rămână la ceea ce spusese. Însă acum, normal, e altceva. Voi încerca să o fac să-mi spună ceea ce ştie.

— Nu-ţi va zice nimic, dacă s-a decis să nu vorbească.

— De acord. E tare când este vorba să tacă şi să arate o faţă impasibilă. Dar nu ştie să spună bine minciuni… Nu ca tine, de exemplu. Eu îi voi pune întrebări la care va trebui să răspundă cu da sau nu. În primul caz, răspunsul va fi sincer, în al doilea, ţinând cont că nu ştie să mintă convingător, voi înţelege dacă nu-ul ei va fi sincer. Dacă însă va refuza să răspundă şi-şi va lua expresia aceea impenetrabilă, atunci, Polly, va fi echivalent cu un da. Hai, recunoaşte că această tactică a mea oferă nişte posibilităţi!

— Uff! Renunţă, Philip! Las-o baltă! Totul se va linişti şi va fi uitat.

— Nu. E un lucru care trebuie limpezit, altminteri Hester va continua să se arunce de la fereastră şi Kirsty să aibă colapsuri nervoase. Leo îngheaţă şi deja a devenit un soi de stalactită. Cât despre biata Gwenda, este pe punctul de a accepta un post în Rhodesia.

— Ce importanţă are ce se va întâmplă cu ei?

— Contăm numai noi doi, nu? Asta vrei să zici?

Chipul său era aspru şi trist. Mary rămase uluită.

Nu-şi mai văzuse niciodată soţul aşa. Îi susţinu privirea cu un aer de sfidare.

— Pentru ce ar trebui să port de grijă altora?

— Nu ai făcut-o niciodată, nu?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Philip răbufni exasperat şi împinse tava într-o parte.

— Du asta de-aici! Nu mai vreau!

— Dar, Philip…

O întrerupse cu un gest nerăbdător. Mary luă tava şi ieşi din odaie.

Rămas singur, Philip se transportă la birou. Cu stiloul în mână, îşi fixă privirea dincolo de fereastră. Încerca o stranie opresiune a spiritului. Surescitarea de mai devreme se preschimbase în nelinişte.

Dar îşi reveni repede şi acoperi rapid două foi. Apoi se sprijini pe spătar şi începu să reflecteze.

Era plauzibil… Foarte posibil… Dar nu îl satisfăcea întru totul. Mobilul – iată ce lipsea, la naiba! Trebuia să-i fi scăpat nişte elemente.

Oftă nerăbdător. Abia aştepta să vină Tina. Dacă totul s-ar fi putut clarifica cel puţin între ei… Asta era indispensabil.

O dată ce ar fi ştiut, s-ar fi eliberat cu toţii. Eliberaţi din atmosfera aceea înăbuşitoare de suspiciune şi de disperare, toţi ar fi putut să-şi reia viaţa… Toţi, în afară de unul. El şi cu Mary s-ar fi întors acasă şi…

Gândurile i se opriră. Surescitarea apăru din nou şi Philip se găsi faţă în faţă cu problema sa. Nu voia să plece acasă… Îşi aminti de ordinea meticuloasă, de cretoanele strălucitoare, de metale lucitoare. O colivie sclipind de curăţenie şi bine gospodărită. Iar înăuntrul coliviei – el, legat de scaunul său de invalid, înconjurat de grija iubitoare a soţiei sale.

Soţia sa… Când se gândea la ea i se părea că vede două persoane. Una era fata cu care se însurase, blondă, cu ochii albaştri, blândă şi rezervată. Aceea era copila pe care o iubise, copila care îl privea cu inocentă perplexitate când o necăjea… Polly a lui. Dar era şi o altă Mary… Dură ca oţelul, pasională, dar incapabilă de afecţiune, o Mary pentru care nimeni nu conta în afară de ea însăşi. Chiar şi el conta numai pentru că îi aparţinea.

Îi veni în mine un vers francez: Venus toute entière à sa proie attachée… Şi pe această Mary, n-o iubea. În spatele ochilor albaştri şi reci ai acestei Mary era o străină, pe care n-o cunoştea… Apoi râse de sine însuşi. Iată că se enerva şi

îşi pierdea capul, ca toţi din această casă. Îşi aduse aminte de cele povestite de soacra sa despre minunata copiliţă blondă din New York, cum îi cuprinsese cu mânuţele gâtul doamnei Argyle, exclamând: „Vreau să stau cu tine. Nu mai vreau să te las!”

Aceea fusese o dovadă de afecţiune, nu? Şi totuşi… Era cu totul contrariu lui Mary… E posibilă o asemenea schimbare de la fetiţă la femeie? Pentru Mary era anevoios, aproape imposibil, să se exprime în mod afectuos.

Desigur că în ocazia de atunci… Un fulger îi traversă mintea. Poate că exista o explicaţie extrem de simplă. Nu afecţiune, ci calcul. Un mijloc pentru a atinge un scop. O demonstraţie de afecţiune, creată deliberat. De ce nu ar fi fost în stare Mary ca să obţină ceea ce dorea?

Ar fi fost în stare, mai mult sau mai puţin, de orice, gândi. Şi se supără că o gândise.

Aruncă stiloul cu furie şi se deplasă din salonaş în dormitor. Apropiindu-se de măsuţa cu oglindă, luă peria şi îşi îndreptă părul care îi cădea pe frunte. Chipul său îi păru al unui străin.

„Cine sunt, se gândi, şi unde merg?” Nu-i mai veniseră astfel de gânduri… Se împinse spre fereastră şi privi afară. Dedesubt, una din femeile cu ziua vorbea, prin fereastra de la bucătărie, cu cineva care se afla înăuntru. Glasurile lor, care aveau accentul moale al dialectului local, urcau până la el…

Pupilele i se dilatară şi rămase ca hipnotizat.

O rumoare venind dinspre salonaş îl dezmetici. Alunecă spre uşa de trecere.

Gwenda Vaughan stătea în picioare, lângă birou. Se întoarse spre el şi Philip rămase încremenit de aspectul ei întunecat.

— Salut, Gwenda.

— Bună ziua, Philip. Leo s-a gândit că poate ţi-ar face plăcere să vezi Ilustrated London News.

— O, mulţumesc.

— Drăguţă camera aceasta, zise Gwenda, privind în jur. N-am mai văzut-o niciodată.

— Întocmai ca Apartamentul Regal, nu-i aşa? Izolată de tot restul. Ideală pentru invalizi şi pentru cuplurile în luna de miere.

De-abia rostise aceste cuvinte şi se şi căi.

Gwenda se schimbase la faţă. Într-un fel vag, spuse:

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— Ca o secretară perfectă!

— Acum, nu prea. Fac destule greşeli.

— Însă nu facem cu toţii? Intenţionat, adăugă: Pe când nunta cu Leo?

— Probabil nu ne vom mai căsători niciodată.

— Asta ar fi o adevărată greşeală.

— Leo crede că ar putea să suscite comentarii nefavorabile… Din partea poliţiei.

— La naiba, Gwenda! E nevoie să înfrunţi şi nişte riscuri în viaţă.

— Eu aş fi dispusă. Riscurile nu m-au înspăimântat niciodată. Sunt gata să-mi pun în joc fericirea. Dar Leo…

— Leo?

— Probabil Leo va muri cum a trăit, răspunse Gwenda, adică – soţul lui Rachel Argyle.

Mânia şi duritatea care i se citiră în ochi îl alarmară pe Philip.

— Atât ar vrea să fie încă vie, adăugă Gwenda. Şi aici… În această casă… Pentru totdeauna.

Capitolul XXII

Tina îşi parcă maşina pe iarbă, lângă zidul cimitirului. Scoase cu grijă hârtia din jurul florilor pe care le adusese, trecu de portiţă şi o luă de-a lungul aleii centrale. Ar fi preferat ca doamna Argyle să fi fost înmormântată în cimitirul bătrân, care înconjura biserica. Acela părea să aparţină unei lumi vechi, de pace, cu arborii săi de tisă şi cu pietrele acoperite de muşchi. În acest cimitir, aşa de nou şi

de bine sistematizat, totul părea exact şi produs în serie, ca într-un magazin universal.

Mormântul doamnei Argyle era bine întreţinut. Placa de marmură era încadrată de un strat de prundiş şi în spate se ridica o cruce de granit.

Tina, aranjându-şi garoafele, se aplecă să citească inscripţia: „în amintirea lui Rachel Argyle”. Dedesubt era un verset: Copiii ei se vor ridica în cor ca s ă o binecuvânteze.

Sunetul unor paşi o făcu să se întoarcă. Tresări.

— Micky!

— Ţi-am văzut maşina şi… Oricum, veneam aici.

— Tu? De ce?

— Nu ştiu. Poate pentru a spune, simplu, adio.

— Adio… Ei?

Micky încuviinţă.

— Am acceptat postul acela pe care mi l-a oferit compania petroliferă de care ţi-am vorbit. Voi pleca peste trei săptămâni, aproximativ.

— Şi ai venit să o saluţi pe mama, înainte de plecare?

— Da. Poate şi ca să-i mulţumesc şi ca să-i spun că mă căiesc.

— De ce?

— Nu pentru că am ucis-o, dacă la asta te gândeşti. Credeai că am omorât-o eu?

— Nu eram sigură.

— Nu poţi să fii nici măcar acum. De fapt, la ce-ar folosi să-ţi spun că n-am fost eu?

— Pentru ce te căieşti?

— În ciuda a tot ce-a făcut pentru mine, răspunse încet Micky, n-a primit din partea mea nici un dram de recunoştinţă. Niciodată. Nu i-am adresat niciodată un cuvânt cald sau o privire tandră. Acum aş vrea să o fi făcut. Asta-i tot!

— Când ai încetat s-o mai urăşti? După ce a murit?

— Da… Probabil.

— Nu pe ea o urai, nu-i aşa?

— Nu… Aveai dreptate. O uram pe mama mea adevărată. Pentru că o iubeam şi ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de mine.

— Şi-acum nu mai suferi pentru asta?

— Nu. Îmi imaginez că nu putea să facă altfel. La urma urmelor, eşti cum te naşti. Era o creatură exuberantă şi uşuratică. Prea amatoare de bărbaţi şi băutură; dar, când voia, era o mamă cumsecade. Şi e în regulă, dacă mi-a trecut. Atâţia ani am fost înveninat de ideea aceasta… Acum gândesc altfel. Întinse o mână. Vrei să-mi dai o garoafa, Tina? O luă şi se aplecă să o depună sub inscripţie. Iată, mamă, zise, eu am fost un fiu foarte rău, iar tu nu ai fost o mamă foarte înţeleaptă. Dar intenţiile tale erau bune. O privi pe Tina. Crezi că e bine?

— Cred că da, răspunse Tina, înclinându-se să depună buchetul ei de flori.

— Vii adesea ca să aduci flori?

— O singură dată pe an.

— Micuţă Tina!

Se întoarseră împreună şi o luară pe alee.

— Nu am ucis-o eu, Tina, spuse Micky. Ţi-o jur! Aş vrea să mă crezi.

— În seara aceea eram acolo.

Se opri brusc.

— Erai acolo? Vrei să spui la Sunny Point?

— Da. Mă gândeam să-mi schimb slujba şi voiam să aud părerea tatei şi a mamei.

— Continuă! Zise Micky. Văzând că tace, o scutură de braţ. Hai, Tina, trebuie să-mi spui totul.

— Până acum n-am vorbit cu nimeni de asta.

— Spune!

— Am venit cu maşina, dar n-am dus-o până la poartă. Ştii că la jumătatea străzii e o porţiune unde e mai uşor de întors?

Micky încuviinţă.

— Am coborât şi am mers spre casă pe jos. Eram cam nesigură de mine. Tu ştii cât de dificil era, în anumite privinţe, de vorbit cu mama. Avea ideile ei şi eu voiam să-i explic situaţia cât mai clar cu putinţă. Aşa, gândind şi iar gândindu-mă, m-am apropiat de casă, apoi m-am întors la maşină, iar după aceea am revenit pe urmele paşilor mei.

— La ce oră?

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Nu fac caz mai niciodată de oră.

— Într-adevăr, ai întotdeauna aerul că nu eşti presată, observată, observă Micky cu un ton afectuos.

— Mergeam pe sub copaci fără să fac zgomot…

— Pisicuţă, pis-pis-pis…

— Când am auzit.

— Ce?

— Două persoane care şuşoteau.

— Ei, bine? Micky era tensionat. Ce ziceau?

— O voce spuse: „între şapte şi şapte şi jumătate. Acela-i momentul! Ţine minte şi să nu faci încurcături. Între şapte şi şapte şi jumătate”. Cealaltă voce susură: „Poţi să ai încredere în mine”. Apoi, prima voce continuă: „Şi pe urmă, scumpete, totul va fi minunat!”

Se instală o clipă de tăcere. După aceea, Micky întrebă:

— Bine, şi de ce ai ţinut secret?

— Pentru că nu ştiam cine a vorbit, răspunse Tina.

— Drace! Şi vocile erau masculine sau feminine?

— Nu ştiu. Când doi şoptesc, vocea nu se recunoaşte. E doar un susur. Normal, m-am gândit că au fost un bărbat şi o femeie.

— Din cauza a ceea ce spuneau?

— Da. Dar nu ştiam cine erau.

— Nu ţi-a venit ideea că ar fi putut fi tata şi Gwenda?

— Foarte posibil, nu? Zise Tina. Putea să însemne că Gwenda trebuia să iasă şi să se întoarcă înapoi în jumătatea aceea de oră sau putea să fie ea cea care îi zicea tatei să coboare între şapte şi şapte şi jumătate.

— Şi în cazul în care ar fi vorba de ei, n-ai fi vrut să-i dai pe mâna poliţiei. Aşa-i?

— Dacă aş fi fost sigură! Dar nu sunt. Putea să fie Hester cu… Cineva. Sau şi Mary, dar nu cu Philip. Nu, fireşte, nu Philip.

— Spunând Hester cu „cineva”, la cine te gândeşti?

— Nu ştiu.

— Nu ai văzut bărbatul?

— Nu.

— Tina, minţi! Era sau nu un bărbat?

— M-am întors înspre maşină, explică Tina, şi pe urmă cineva a trecut din cealaltă parte a străzii, mergând foarte în grabă. Nu era decât o umbră în întuneric. Şi apoi… Am crezut că aud o maşină care pornea la capătul străzii.

— Şi ţi-ai băgat în minte că am fost eu…

— Nu ştiam cine a fost, dar puteai să fii tu. Avea cam alura ta.

Ajunseră lângă maşina Tinei.

— Hai, Tina, vin cu tine la Sunny Point.

— Ce vrei să faci?

— De ce crezi că vreau să fac ceva? Tu nu mergi acolo, oricum?

— Ba da. Am primit o scrisoare de la Philip…, răspunse ea, pornind motorul. Micky stătea lângă ea, încordat.

— Ce-avea să-ţi spună?

— Ştia că azi lucrez doar o jumătate de zi şi mă ruga să vin să mă întrebe ceva confidenţial. Va trebui să răspund numai da sau nu.

— Aşadar, pune ceva la cale. Interesant…

Sunny Point era la mică distanţă. Abia ajunşi, Micky spuse:

— În timp ce te duci sus, fac un tur prin grădină.

— Nu cumva ca să… Nu vrei să…

Micky râse silit.

— Să mă sinucid ca marii îndrăgostiţi? Hai, Tina, mă cunoşti prea bine!

— Câteodată mă gândesc că nu cunosc pe nimeni, zise Tina.

Fata ii întoarse spatele şi, cu pas lent, intră în casă.

Micky o privi îndepărtându-se, ţinând gâtul întins înainte, cu sprâncenele încruntate şi cu mâinile în buzunar, Apoi ocoli colţul casei, uitându-se în sus, meditativ. Toate amintirile sale din copilărie îi veneau în întâmpinare. Iată bătrâna magnolie pe care se căţărase de atâtea ori, ca să treacă prin fereastra aceea, şi peticul de teren care reprezenta grădina sa. Nu că ar fi îngrijit-o vreodată. Preferase întotdeauna să-şi facă bucăţi-bucăţele jucăriile mecanice. „Drăcuşor distrugător!” se gândi, vag amuzat.

Ei, în fond, oamenii nu se schimbă!

Tina o întâlni pe Mary în vestibul.

— Tina! Exclamă surprinsă. Vii de la Redmyn?

— Da. Nu ştiai de sosirea mea?

— Uitasem. Cred că, de fapt, Philip îmi spusese. Merg la bucătărie să văd dacă a ajuns ovaltina. Philip o ia cu plăcere la sfârşitul zilei. Acum Kirsten îi duce o cafea. O preferă ceaiului.

— De ce îl tratezi ca pe un invalid, Mary? Spuse Tina. În realitate, nu e.

Prin ochii lui Mary trecu o străfulgerare de gheaţă.

— Când vei fi măritată, replică, vei învăţa cum doresc să fie trataţi soţii.

— Iartă-mă.

— Dacă măcar am putea să plecăm din această casă, râse Mary. Philip nu ar trebui să se încăpăţâneze să stea aici. Şi astăzi se întoarce Hester…

— Zău? Hester? De ce?

— Cine ştie? A telefonat ieri seară, ca să ne avertizeze, dar nu ştim cu ce tren ajunge. Îmi închipui, cu expresul, ca de obicei. Cineva va trebui să o aştepte la Drymouth.

Mary dispăru spre bucătărie. După un moment de ezitare, Tina urcă scările. Prima uşă din dreapta, pe palier, se deschise şi pe ea ieşi Hester. Fu mirată să o vadă pe Tina.

— Hester! Exclamă Tina, surprinsă la rându-i. Am auzit de venirea ta, dar nu ştiam că ai şi ajuns.

— M-a adus cu maşina dr. Calgary, explică Hester. Am urcat direct în camera mea şi probabil nimeni nu ştie că sunt aici.

— Iar dr. Calgary?

— M-a lăsat jos şi a plecat la Drymouth. Trebuia să vadă pe cineva.

— Mary nu ştia că eşti venită.

— Mary nu ştie niciodată nimic. Ea şi Philip se izolează de tot ce se întâmplă. Îmi imaginez că tata şi Gwenda sunt în bibliotecă Se pare că totul continuă ca de obicei.

— De ce n-ar trebui să fie aşa?

— Nu ştiu nici eu, răspunse vag Hester. Îmi venise ideea că totul ar fi fost altfel.

O luă înainte şi coborî pe scări.

Tina depăşi biblioteca şi merse de-a lungul coridorului care ducea la apartamentul ocupat de soţii Durrant. Kirsten Lindstrom, care sta în faţa uşii ţinând în mână o tavă, se întoarse brusc.

— O, Tina, m-ai speriat! Zise. Îi duceam lui Philip cafeaua cu biscuiţii.

Bătu la uşă şi intră, urmată de Tina.

Silueta femeii, mai înaltă, şi coatele ridicate îi acopereau vederea, dar Tina îi auzi respiraţia sugrumată. Kirsten desfăcu braţele şi tava căzu jos, în vreme ce ceaşca şi farfurioarele se spărgeau de apărătoarea şemineului.

— Vai, nu! Strigă. Vai, nu!

— Philip! Îl chemă Tina, păşind în faţa lui Kirsten şi apropiindu-se de birou. Trebuie să fi fost ocupat să scrie, se gândi. Alături de mâna sa dreaptă se afla un pix, dar capul îi era straniu căzut în faţă. Iar la baza craniului văzu un soi de romb roşu-viu, care păta albul gulerului.

— A fost ucis, zise Kirsten. Înjunghiat. Acolo, sub creier. O mică împunsătură mortală. Ridicând – glasul, adăugă: Am făcut tot ce puteam. Dar era ca un copil care se amuză să se joace cu instrumente periculoase… Şi nu înţelegea ce îl aştepta.

Părea un vis urât, se gândi Tina. Stătea acolo, nemişcată, aproape de cotul lui Philip, şi îl privea, în timp ce Kirsten îi ridică mâna inertă şi îi căuta în zadar pulsul. Oare ce avusese în cap să o întrebe? Orice-ar fi fost, de-acum n-o s-o mai întrebe. Fără să se gândească într-adevăr conştient, mintea sa absorbea şi înregistra diferite amănunte. Fără îndoială, Philip scrisese. Pixul era acolo, dar nu vedea nici o foaie de hârtie. Cine îl ucisese o luase. Cu o voce liniştită, spuse mecanic:

— Trebuie să-i anunţăm şi pe ceilalţi.

— Da, da. Trebuie să coborâm la ei. Trebuie să-i spunem tatălui tău.

Kirsten o încinse cu braţul şi se îndreptară spre uşă. Privirea Tinei căzu pe tavă şi pe cioburile răspândite pe jos.

— Nu-i nimic, spuse Kirsten. O să se cureţe mai târziu.

Tina se poticni şi braţul lui Kirsten o susţinu.

— Fii atentă, să nu cazi!

În vreme ce străbăteau coridorul, uşa bibliotecii se deschise. Leo şi Gwenda ieşiră. Cu vocea sa catifelată şi limpede, Tina spuse:

— Philip a fost ucis. Înjunghiat.

Era ca un vis, se gândi Tina. Exclamaţiile de oroare ale tatălui său şi ale Gwendei, care o depăşeau în fugă, pentru ca să meargă la Philip… La Philip, care era mort. Kirsten, care o lăsa acolo şi cobora precipitat treptele zicând: „Trebuie să o previn pe Mary… În legătură cu… Sărmana Mary… va fi o lovitură teribilă…”

Tina o urmă lent. Se simţea din ce în ce mai mult pradă unui somn hipnotic, în timp ce o ciudată angoasă îi încleşta inima. Unde mergea? Nu ştia. Totul era ireal. Ajunse la uşa de la intrare, care era deschisă şi păşi peste prag. Şi-atunci

îl zări pe Micky, apărând pe neaşteptate de după colţul casei. Automat, ca şi cum din primul moment paşii săi ar fi dus-o în direcţia aceea, îi merse în întâmpinare.

— Micky! Gemu. Oh, Micky!

El îşi deschise braţele şi ea i se aruncă la piept.

— E în regulă! Spuse Micky. Te-am prins.

Tina se crispă uşor între braţele lui şi se prăbuşi în sine însăşi, în vreme ce Hester alerga din casă.

— A leşinat, zise Micky, năucit.

— Şocul, explică Hester.

— Şocul? Ce vrei să spui?

— Philip a fost ucis. Nu ştiai?

— Cee? Cum? Când?

— Chiar acum.

Micky o fixă uluit. Apoi o ridică pe Tina în braţe şi, însoţit de Hester, o duse în salonaşul doamnei Argyle şi o întinse pe o canapea.

— Telefonează-i doctorului Craig, zise.

— Iată maşina lui, spuse Hester, privind afară, pe fereastră. Tata îi telefonase pentru Philip. Eu… Eu nu vreau să-l întâlnesc.

Ieşi în fugă din odaie şi o luă pe scară.

Donald Craig coborî din automobil şi pătrunse prin uşa deschisă a casei. O întâlni pe Kirsten, care tocmai ieşea din bucătărie.

— Bună ziua, domnişoară Lindstrom. Ce se întâmplă? Domnul Argyle mi-a zis că Philip a fost ucis. Ucis?

— E foarte adevărat, răspunse Kirsten.

— A fost anunţată poliţia?

— Nu ştiu.

— Nici o speranţă să fie doar rănit? Întrebă Don, înapoindu-se la maşină ca să-şi ia trusa de prim-ajutor.

— Nu, e mort. Vocea lui Kirsten era obosită şi ternă. Sunt sigură. A fost înjunghiat… Aici. Şi-şi duse mâna la ceafa.

Micky ieşi din vestibul.

— Salut, Don! Spuse. Ar trebui să arunci o privire la Tina, care a leşinat.

— Tina? A, da… Cea din Redmyn, nu? Unde este?

— Aici, înăuntru.

— Mă uit o clipă la ea, apoi merg sus.

În timp ce intra în salonaş, întoarse capul şi-i zise lui Kirsten:

— E nevoie de ceva cald. Pregătiţi-i ceai sau cafea fierbinte, până când îşi revine. Dar dumneavoastră cunoaşteţi procedeul.

— Kirsty! Mary Durrant înainta încet dinspre bucătărie… Kirsten îi ieşi în întâmpinare… Micky o fixă copleşit.

— Nu este adevărat. Vocea lui Mary era puternică şi răguşită. Nu e adevărat! Este o minciună. Era bine când am plecat, adineauri. Îi era foarte bine şi scria. I-am spus să nu scrie. De ce nu m-a ascultat? De ce nu a vrut să părăsim această casă, când l-am rugat?

Cu gesturi afectuoase, Kirsten încercă să o liniştească.

Donald ieşi cu paşi mari din salonaş.

— Cine a spus că a leşinat? Întrebă.

Micky îl privi mirat.

— Bineînţeles că a leşinat, zise.

— Unde era în clipa aceea?

— Era cu mine… A ieşit din casă şi a venit înaintea mea. Apoi… S-a frânt dintr-odată.

— S-o crezi tu! Spuse Donald Craig întunecat. Se îndreptă grăbit spre telefon. Trebuie să chem imediat o ambulanţă.

— O ambulanţă?

Kirsten şi Micky îl fixară uluiţi.

— Da. Donald forma furios numărul. Leşinată! A fost înjunghiată! Înţelegeţi! Înjunghiată în spate! Trebuie s-o ducem la spital.

Capitolul XXIII

În camera sa de hotel, Arthur Calgary îşi parcurgea însemnările şi, din când în când, încuviinţa.

Acum, da… Era pe calea dreaptă. Înfăptuise greşeala de a-şi concentra atenţia asupra doamnei Argyle. În nouă cazuri din zece, acesta era calea de urmat. Numai că acesta era cazul unic din zece.

Simţise permanent prezenţa unui factor necunoscut. O dată acest factor izolat şi identificat cazul ar fi fost rezolvat. Dar în cercetarea sa fusese urmărit ca de o obsesie de personalitatea celei moarte, în vreme ce aceasta – acum o ştia – nu era foarte important. Oricum ar fi fost victima – într-un anume sens, lucrurile s-ar fi petrecut la fel.

Îşi schimbase propriul unghi de vedere, deplasându-l la momentul în care începuse totul. Şi la… Jack. Nu la Jack ca la un tânăr condamnat pe nedrept pentru o crimă pe care nu o săvârşise, ci ca la o fiinţă umană în sine. Poate că Jack, pentru a o zice cu vorbele vechii doctrine calviniste, era „un vehicul destinat distrugerii”. Îi fuseseră oferite toate ocaziile bune, dar, după părerea doctorului MacMaster, era unul dintre acei indivizi născuţi pentru a o termina rău. Nici un mediu n-ar fi putut să-l ajute sau să-l salveze. Era adevărat? Leo Argyle vorbise de el cu indulgenţă, cu milă. „O eroare a naturii”, zisese, considerându-l un invalid, nu un criminal. Hester spusese că Jack fusese întotdeauna îngrozitor, Kirsten Lindstrom îl definise drept un ticălos. Tina îi zisese răspicat că nu-i inspirase niciodată simpatie sau încredere. Iar Maureen Clegg, văduva, îi furnizase amănunte, povestindu-i unele afaceri dubioase ale tânărului şi metodele sale de a stoarce bani. Banii…

În mintea obosită a lui Arthur Calgary, cuvântul părea să danseze cu litere gigantice. Banii! Banii! Banii! Ca un motiv central al unei opere muzicale, se gândi. Banii lui Rachel Argyle! Banii în depozitul financiar! Banii ca rentă! Patrimoniul lăsat soţului! Banii primiţi de la bancă! Banii din sertarul biroului! Hester care ieşea din casă fără bani în buzunar şi primea două lire sterline de la Kirsten

Lindstrom. Banii găsiţi asupra lui Jack şi pe care jurase că-i primise de la mama lui.

Toate împreună formau un tablou compus din amănunte nerelevante, care priveau banii. Şi nu mai exista îndoială că, în tablou, factorul necunoscut câştiga relief.

Calgary se uită la ceas. Îi promisese lui Hester să-i telefoneze la ora convenită. Trase lângă el aparatul şi formă numărul. Vocea ei ajunse limpede şi cu ceva copilăresc care îi făcu multă plăcere.

— Cum e, Hester?

— O, eu sunt bine.

Îi trebuiră câteva secunde pentru a pricepe intenţia cuvântului accentuat. Atunci întrebă brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Philip a fost ucis.

— Philip! Philip Durrant? Întrebă, nevenindu-i să creadă.

— Da. Şi Tina… E rănită… Nu a murit încă. Este la spital.

— Spune-mi totul, fără să treci peste nici un amănunt!

Hester se supuse. Calgary îi puse întrebări peste întrebări, apoi zise ferm:

— Curaj, Hester! Vin! Voi fi acolo într-o oră. Întâi trebuie să-l văd pe superintendentul Huish.

— Ce anume vreţi să ştiţi, dr. Calgary? Întrebă Huish, dar înainte ca celălalt să-i răspundă, telefonul de pe birou sună şi superintendentul ridică receptorul.

— Da. Sunt eu. Un moment. Luă o foaie de hârtie şi un stilou. Aşa! Spune! Începu să scrie. Cum? Care sunt ultimele cuvinte? Da, dar nu înţeleg sensul… Nimic altceva? Bine. Mulţumesc. Puse receptorul. Era spitalul, zise.

— Tina? Întrebă Calgary.

— Da, şi-a revenit pentru câteva minute.

— Şi ce a spus?

— Nu văd de ce v-aş informa, dr. Calgary.

— Vă întreb, pentru că mă gândesc că aş putea să vă fiu de folos.

Huish îl privi meditativ.

— Aţi pus-o tare la inimă, nu?
— Da. Întâi mă simţeam responsabil pentru redeschiderea cazului. Acum, şi pentru aceste două tragedii. Fata va supravieţui?
— Aşa sperăm. Lama a ratat inima, dar încă nu este în afară de pericol. Huish clătină din cap. Necazul e întotdeauna aceasta. Lumea nu vrea să creadă că un asasin se simte în pericol. Ştiau că se află printre ei. Ar fi trebuit să vorbească. Dacă ai un criminal în preajmă, singurul lucru sigur e să zici imediat poliţiei tot ce ştii. În schimb, au tăcut. Philip Durrant era un om curajos. Şi inteligent. Dar a luat-o ca pe un joc. Încerca terenul şi punea capcane. Descoperise ceva sau aşa credea. Şi altcineva a crezut că el descoperise ceva. Urmarea? Primesc un telefon ca să aud că e mort, înjunghiat în ceafă. Iată ce se întâmplă când te amesteci în crime, fără să ţii cont de riscul care există. Tăcu şi îşi drese glasul.
— Şi fata?
— Fata ştia ceva şi nu voia să spună. După mine, era îndrăgostită de vinovat.
— Vorbiţi de… Micky?
Huish încuviinţă.
— Şi aş zice că şi el o iubea. Dar nu ajunge să iubeşti, dacă eşti înnebunit de teamă. Ceea ce ştia ea era probabil mai primejdios decât îşi dădea seama. Iată de ce, când l-a descoperit pe Philip Durrant mort şi a fugit afară în întâmpinarea lui Micky, el a găsit ocazia să o înjunghie.
— Aceasta este, totuşi, doar o supoziţie, nu-i aşa, domnule superintendent?
— Nu doar atât, dr. Calgary. Avea cuţitul în buzunar.
— Cuţitul cu pricina?
— Da. Era murdar de sânge. Îl analizăm, dar, indubitabil, se va găsi pe el sânge de-al fetei şi de-al lui Philip Durrant.
— Dar… Nu ar fi fost cu putinţă.
— De unde ştiţi?
— De la Hester. Când i-am telefonat, mi-a explicat totul.

— Aşa… Ei, bine, faptele sunt extrem de simple. Mary Durrant a coborât la bucătărie, lăsându-şi soţul în viaţă, la patru fără zece. La ora aceea, Leo Argyle şi Gwenda Vaughan erau în bibliotecă, Hester Argyle în dormitorul ei de la primul etaj, Kirsten Lindstrom în bucătărie. Imediat după patru, Micky şi Tina au sosit cu maşina. Micky s-a dus în grădină şi Tina sus, urmând-o îndeaproape pe Kirsten, care abia urcase, ducând cafeaua şi biscuiţii pentru Philip. Tina s-a oprit să stea de vorbă cu Hester, pe urmă a ajuns-o pe Lindstrom şi împreună l-au găsit pe Philip mort.

— Iar Micky a rămas în tot acest răstimp în grădină. Acesta e un alibi perfect, nu?

— Dumneavoastră nu ştiţi că lângă casă este un arbore mare de magnolie, pe care Micky se căţăra întotdeauna când era copil, ca să iasă şi să intre pe ferestre. Ar putea să se fi folosit de arborele acela ca să sară în odaia lui Durrant, să-l înjunghie şi să coboare din nou. Oh, trebuia să-l trimită pe lumea cealaltă într-o secundă, dar e surprinzător ceea ce poate să facă, uneori, îndrăzneala. Pe deasupra, era disperat. Trebuia să împiedice cu orice preţ ca Tina şi Durrant să stea de vorbă. Ca să se salveze, trebuia să-i ucidă pe amândoi.

Calgary reflectă un moment.

— Tina şi-a recăpătat cunoştinţa. Nu a spus cine a înjunghiat-o?

— Nu a vorbit coerent, răspunse Huish cu încetineală. De fapt, mă îndoiesc că a fost o veritabilă recâştigare a cunoştinţei. Arboră un zâmbet obosit. Ei, bine, dr. Calgary, vă voi spune exact cuvintele pe care le-a pronunţat. Înainte de toate, un nume, Micky…

— Deci, l-a acuzat.

— Aşa se pare, aprobă Huish. Restul nu are sens. Citi de pe foaia pe care o avea în faţă: Micky. O pauză. Ceaşca era goală… O altă pauză, şi-apoi: Porumbiţa pe catarg, înţelegeţi ceva?

— Nu, răspunse Calgary. Clătină din cap şi repetă cu stupoare: Porumbiţa pe catarg… Asta pare absolut fantastic.

— Nouă nu ne spune nimic, zise Huish, dar pentru ea însemna ceva ce avea în minte. Ceva ce ar putea să nu aibă nimic de-a face cu crima. Dumnezeu ştie pe unde-i zboară mintea!

Calgary rămase tăcut câteva clipe. Reflecta. În cele din urmă, întrebă:

— L-aţi arestat pe Micky?

— L-am reţinut. Va fi pus sub acuzare în douăzeci şi patru de ore. Huish îl cercetă pe Calgary curios. Am impresia că, pentru dumneavoastră, soluţia problemei nu era Micky.

— Într-adevăr, pentru mine nu era el. Nici acum… Nu ştiu. Se ridică în picioare. Mai cred, deocamdată, că eu am dreptate, continuă, dar înţeleg perfect că nu deţin destule elemente ca să vă conving. Trebuie să mă întorc să vorbesc cu ei.

— Însă, zise Huish, fiţi prudent, dr. Calgary. Apropo, care este ideea dumneavoastră?

— O s-o judecaţi nebunească, dacă am să vă spun că pentru mine este vorba de o crimă pasională?

Huish îşi încruntă sprâncenele.

— Pasiunile sunt de atâtea feluri, dr. Calgary, observă. Ură, avariţie, lăcomie, frică…

— Prin crimă pasională, înţeleg exact ceea ce este, de obicei, numit ca atare.

— Dacă faceţi aluzie la Gwenda Vaughan şi Leo Argyle, am să vă zic că a fost şi ideea noastră, încă din primul moment, dar nu pare să se lege.

— E ceva mai complicat, zise Arthur Calgary.

Capitolul XXIV

Calgary ajunse la Sunny Point la căderea serii, ca şi prima dată când fusese aici. Viper's Point, se gândi, în timp ce

apăsa butonul soneriei.

Încă o dată, evenimentele părură să se repete. Hester veni să-i deschidă. Pe chipul ei era aceeaşi neîncredere, acelaşi aer disperat, tragic. În spatele ei, în vestibul, văzu ca şi atunci figura vigilentă şi bănuitoare a lui Kirsten Lindstrom.

Apoi se petrecu schimbarea. Neîncrederea şi deznădejdea dispărură de pe faţa lui Hester, înlocuite de un minunat surâs, plin de căldură.

— Tu! Exclamă. Ah, sunt atât de bucuroasă că ai venit!

El îi luă mâinile.

— Trebuie să-l văd pe tatăl tău, Hester. Este în bibliotecă?

— Da, cu Gwenda.

Kirsten înaintă spre ei.

— De ce aţi venit aici? Izbucni pe un ton acuzator. Priviţi câte necazuri ne-aţi adus! Viaţa lui Hester – distrusă, distrusă – viaţa domnului Argyle… Şi doi morţi! Doi! Philip Durrant şi micuţa Tina. Opera dumneavoastră! Numai a dumneavoastră!

— Tina încă nu e moartă, zise Calgary, şi am ceva de făcut, care nu poate fi lăsat la jumătate.

— Ce anume? Întrebă Kirsten, barându-i pasul pe scară.

— Trebuie să duc la capăt ceea ce am început, răspunse Calgary.

Cu multă blândeţe îi puse o mână pe spate şi o îndepărtă. Începând să urce scara, urmat de Hester, întoarse capul ca să-i spună lui Kirsten.

— Veniţi şi dumneavoastră, domnişoară Lindstrom. Mi-ar plăcea să fie toţi.

În bibliotecă, Leo Argyle stătea într-un fotoliu, lângă birou. Gwenda Vaughan era îngenuncheată în faţa şemineului, fixând tăciunii aprinşi. Amândoi înălţară ochii, surprinşi:

— Îmi cer scuze pentru că am năvălit aşa, spuse Calgary, dar am venit ca să închei ceea ce am început. Privi în jur. Doamna Durrant se află încă aici? Mi-ar face plăcere să fie de faţă şi ea.

— Cred că se odihneşte, zise Leo. A rămas foarte tulburată de… Evenimente.

— Totuşi, aş dori să vină. Se uită la Kirsten. Poate aţi vrea să mergeţi să o aduceţi?

— Şi dacă nu vrea să vină? Întrebă Kirsten ursuză.

— Spuneţi-i că va putea să afle amănunte despre moartea soţului ei.

— Hai, du-te, Kirsty! Interveni Hester. Nu mai fi atât de suspicioasă şi de preocupată să ne ocroteşti pe toţi!

— Cum doreşti, consimţi femeia şi ieşi din încăpere.

— Luaţi loc, zise Leo, indicând un fotoliu de partea cealaltă a şemineului, în care Calgary se aşează. Trebuie să mă iertaţi dacă v-o spun, dar aş vrea să nu fi venit niciodată.

— Asta este nedrept, interveni Hester. Teribil de nedrept!

— Înţeleg ceea ce simţiţi, zise Calgary, şi cred că în locul dumneavoastră aş simţi la fel. Poate că, pentru scurt timp, v-am împărtăşit părerea, dar, după ce m-am gândit bine, nu văd ce altceva aş fi putut să fac.

Kirsten reintră şi spuse:

— Mary vine.

Aşteptă în tăcere şi aproape imediat Mary Durrant apăru. Calgary o privi cu interes, pentru că o vedea pentru prima dată. Era calmă şi închisă, îmbrăcată cu grijă şi fără nici un fir de păr nelalocul lui. Dar chipul ei era o mască fără expresie şi exista ceva în ea care te ducea cu gândul la o somnambulă.

Leo făcu prezentările. Mary înclină uşor capul.

Calgary zise:

— Vă mulţumesc că aţi venit, doamnă Durrant. E bine să fiţi şi dumneavoastră aici.

— Cum credeţi, spuse Mary. Dar nimic din ceea ce dumneavoastră sau altcineva ar zice, nu mi-l va aduce înapoi pe Philip.

Se depărtă de grup şi luă loc lângă fereastră. Calgary îi cuprinse pe toţi cu privirea.

— Înainte de toate, aş vrea să spun asta. Când am venit prima oară şi v-am explicat că eram în măsură să reabilitez numele lui Jacko, primirea pe care i-aţi făcut-o dezvăluirii mele m-a lăsat perplex. Acum înţeleg. Dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost ceea ce mi-a zis această copilă – o indică pe Hester, în timp ce plecam. Mi-a spus că nu justiţia avea importanţă, ci ceea ce se întâmpla cu cel care era nevinovat. Rezultatul revelaţiilor mele a fost că v-am făcut pe toţi să suferiţi. Dar cine este nevinovat nu trebuie să sufere, şi ca să pun capăt acestei suferinţe sunt aici. Făcu o pauză, dar nimeni nu zise nimic. Cu vocea sa calmă, Calgary continuă: Cu acea primă vizită a mea nu v-am adus, contrar a ceea ce gândisem, ceea ce se obişnuieşte a numi o veste îmbucurătoare. Acceptaserăţi cu toţii vinovăţia lui Jacko şi eraţi, dacă pot să zic aşa, satisfăcuţi de ea. Era cea mai bună soluţie posibilă în asasinatul doamnei Argyle.

— Nu e un mod de a vorbi cam aspru? Întrebă Leo.

— Nu, replică dr. Calgary, este adevărul. Ca vinovatul să fie Jacko era pentru dumneavoastră, toţi, satisfăcător, nu numai pentru că înfăptuirea crimei de către un străin era exclusă, ci pentru că, în cazul lui Jacko, puteaţi să găsiţi scuzele necesare. Era un nenorocit, un dezechilibrat, un iresponsabil de propriile acţiuni, un caz de delicvenţă minoră. Toate expresiile care se pot utiliza azi cu dezinvoltură pentru a justifica infracţiunile. Dumneavoastră, domnule Argyle, nu l-aţi învinovăţit. Aţi spus că nici chiar soţia dumneavoastră, victima, nu l-ar fi condamnat. Numai o persoană l-a blamat. Se întoarse spre Kirsten Lindstrom. Dumneavoastră. Aţi spus clar şi răspicat că era un ticălos.

— Se poate, admise Kirsten Lindstrom. Da… Poate am spus-o. Era adevărat.

— Foarte adevărat. Era un ticălos. Dacă n-ar fi fost, toate acestea nu s-ar fi petrecut. Mai mult, ştia perfect că mărturia mea îl dezvinovăţea de comiterea delictului.

— O mărturie nu e întotdeauna credibilă. Dumneavoastră aţi avut comoţie cerebrală. Ştiu prea bine ce efect are asupra celui care a suferit-o. Amintirile rămân confuze.

— Aşadar, aceasta este încă părerea dumneavoastră? Întrebă Calgary. Vă gândiţi că Jacko a comis efectiv crima şi că, într-un fel sau altul, a reuşit să-şi procure un fals alibi?

— Detaliile nu le cunosc, dar de aşa ceva e vorba. Da, eu spun că a fost el. Toată suferinţa de aici, şi crimele… Da, aceste crime teribile… Toate sunt opera sa. Opera lui Jacko!

Hester exclamă:

— Dar, Kirsten, tu ai avut o adevărată veneraţie pentru el!

— Poate că da. Dar susţin că era rău.

— În privinţa aceasta, cred că aveţi dreptate, spuse Calgary, dar în cealaltă, greşiţi. Comoţie cerebrală sau nu, memoria mea este perfect clară. În seara în care a murit doamna Argyle, eu l-am luat pe Jacko în maşină la ora indicată. Este imposibil, absolut imposibil, ca să-şi fi ucis mama adoptivă în seara aceea. Alibiul său este inatacabil. Leo dădu semne de nelinişte. Calgary continuă. Sunt şi alte lucruri de luat în considerare, între care declaraţia superintendentului Huish – şi anume că Jacko era foarte dezinvolt şi sigur de sine când şi-a prezentat alibiul. Îl avea gata pregătit, cu ore şi distanţe pe degete, „ca şi cum ar fi ştiut dinainte că o să aibă nevoie de acestea”. Fapt care te duce cu gândul la ceea ce mi-a spus doctorul MacMaster despre el: faptul că Jacko avea sămânţa crimei în el nu îl surprinsese atât, cât faptul că o săvârşise până la urmă. De la el s-ar fi aşteptat, mai degrabă, să instige pe altcineva să o comită. De aceea am ajuns să mă întreb: Jacko ştia că în seara aceea avea să se înfăptuiască o crimă? Ştia că o să aibă nevoie de un alibi şi plecase intenţionat ca să şi-l procure? Într-un asemenea caz, altcineva a ucis-o pe doamna Argyle, dar instigatorul asasinatului a fost el.

Se întoarse spre Kirsten Lindstrom.

— Asta e ceea ce simţiţi înlăuntrul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Eu? Replică Kirsten Lindstrom. Eu? Ce spuneţi?

— Spun că era o singură persoană în această casă, care putea să joace rolul de complice al lui Jacko Argyle. Iar persoana aceea sunteţi dumneavoastră, domnişoară Lindstrom.

Jacko avea antecedente în faptul de a şti să inspire pasiune femeilor de vârstă mijlocie. Făcea uz în mod deliberat de această putere şi avea darul de a convinge. Calgary se aplecă înainte şi continuă cu blândeţe: V-a făcut să credeţi că vă iubea, că voia să vă căsătoriţi, că, o dată toate sfârşite şi el având un control mai mare asupra capitalului mamei sale, v-aţi fi unit prin căsătorie, plecând să trăiţi în altă parte? Nu este aşa?

Kirsten îl fixă şi nu deschise gura. Părea paralizată.

— A făcut toate astea, plin de cruzime, fără inimă, intenţionat, continua Arthur Calgary. In seara aceea a venit aici disperat în căutare de bani, urmărit de coşmarul arestării dintr-un moment într-altul şi de a sfârşi în închisoare. Când doamna Argyle l-a refuzat, vi s-a adresat dumneavoastră.

— Şi credeţi că aş fi luat banii doamnei Argyle, în loc să-i dau dintr-ai mei?

— Dacă aţi fi avut… Dar nu cred. Pensia stabilită de doamna Argyle vă asigura un bun venit, dar Jacko trebuie să vă fi stors deja totul. De aceea era deznădăjduit în seara aceea. Şi când doamna Argyle a urcat în bibliotecă la soţul ei şi dumneavoastră aţi ieşit din casă pentru a-l întâlni unde vă aştepta, v-a spus ceea ce trebuia să faceţi. Să-i aduceţi imediat banii şi apoi, înainte ca să se fi descoperit furtul, să o ucideţi pe doamna Argyle, fiindcă ea n-ar fi renunţat să recurgă la un denunţ. V-a zis că ar fi fost uşor. O lovitură la ceafă… Ea n-ar fi suferit… Şi să trageţi sertarele, ca să se creadă în agresiunea unui jefuitor. El şi-ar fi procurat un alibi, iar dumneavoastră trebuia să-i urmăriţi instrucţiunile cu maximă punctualitate, între şapte şi şapte şi jumătate.

— Nu este adevărat, protestă Kirsten. Sunteţi nebun, dacă spuneţi aşa ceva. Tremura, iar vocea sa era mai mult decât indignată, era mecanică şi obosită. Şi chiar dacă ceea ce ziceţi ar fi adevărat, credeţi că aş fi lăsat sa fie acuzat de crimă?

— O, da, răspunse Calgary. La urma urmelor, vă spusese că va fi în posesia unui alibi. Probabil că se aştepta să fie arestat şi apoi să-şi dovedească nevinovăţia. Făcea parte din plan.

— Dar când nu şi-a putut demonstra nevinovăţia, nu l-aş fi salvat?

— Poate… Dacă nu s-ar fi petrecut un fapt: în dimineaţa următoare crimei, s-a înfăţişat aici soţia lui Jacko. Dumneavoastră habar n-aveţi că era însurat. În acel moment, lumea dumneavoastră s-a făcut praf şi pulbere. L-aţi văzut pe Jacko aşa cum era: fără inimă, calculat, fără un dram de afecţiune pentru dumneavoastră. Şi aţi realizat ceea ce aţi făcut.

Dintr-odată, Kirsten Lindstrom începu să vorbească, precipitat şi incoerent:

— Îl iubeam, îl iubeam din toată inima… Eram o fată bătrână, proastă şi credulă, care îşi pierduse capul. Mă făcuse să cred… Spunea că fetişcanele nu l-au interesant niciodată. II iubeam. Vă jur că îl iubeam! Apoi a apărut fâţâita aceea, fata aceea comună… Am văzut că totul era numai minciună, numai minciună, numai răutate… Răutatea sa, nu a mea.

— În seara în care am venit aici, spuse Calgary, v-aţi speriat, nu-i aşa? Vi s-a făcut frică de ceea ce ar putea să se întâmple. Vă temeaţi pentru ceilalţi, în special pentru Hester şi Leo, la care ţineaţi mult, dar mai ales vă temeaţi pentru dumneavoastră. Şi iată unde v-a dus teama… Aveţi alţi doi morţi pe conştiinţă.

— Vreţi să spuneţi că eu i-am ucis pe Philip şi Tina?

— Bineînţeles că dumneavoastră. Tina a redevenit conştientă.

Kirsten lăsă să-i cadă umerii, copleşită.

— Aşadar, a spus că eu am înjunghiat-o. M-am gândit că nu şi-a dat seama. Eram nebună, fireşte. Nebună de groază. Simţeam că se apropia clipa… Din ce în ce mai mult.

— Când Tina a fost, un moment, iar conştientă, a zis: „Ceaşca era goală”. Aşa am reuşit să înţeleg. Dumneavoastră deja îl înjunghiaseţi pe Philip Durrant şi când aţi auzit-o pe Tina venind, eraţi pe punctul de a ieşi din cameră. Atunci, v-aţi întors şi v-aţi prefăcut că tocmai aţi ajuns acolo cu tava. Mai târziu, deşi teribil de răvăşită şi năucită de moartea lui Philip, Tina a reţinut automat că ceaşca spartă pe podea fusese goală şi că în jur nu era nici urmă de cafea.

— Dar Kirsten nu putea să o fi înjunghiat! Exclamă Hester. Tina a coborât şi i-a ieşit înainte lui Micky singură.

— Fată dragă, explică dr. Calgary, dacă ai şti de câte ori s-a întâmplat ca o persoană să străbată şi o stradă întreagă fără măcar să ştie că a fost lovită cu un cuţit! În starea de şoc în care se afla Tina, era dificil să simtă ceva. Cel mult o înţepătură, o vagă stare de rău. I se adresă din nou lui Kirsten: Iar mai târziu, aţi strecurat cuţitul în buzunarul lui Micky. Acesta a fost gestul cel mai abominabil din toate.

Kirsten întinse implorator mâinile:

— Nu puteam să fac altfel… Nu puteam… Ceasul mi se apropia din ce în ce mai tare… Toţi începeau să descopere adevărul. Philip… Şi Tina… Tina trebuie să fi auzit ceea ce îmi spusese Jacko, în ziua aceea, afară din bucătărie. Voiam să mă salvez. Voiam… Dar nu se putea fugi! Lăsă să-i cadă braţele. Nu voiam s-o omor pe Tina. Cât despre Philip…

Mary Durrant se ridică în picioare. Traversă încăperea încet, dar hotărâtă.

— Tu l-ai ucis pe Philip… Tu!

Cu saltul neaşteptat al unui tigru, sări la Kirsten, dar Gwenda se aruncă prompt la pământ şi-i prinse picioarele, în vreme ce Calgary intervenea şi el.

— Tu! Tu! Urlă Mary Durrant.

Kirsten o privi în faţă şi zise:

— Era treaba lui? Ce nevoie avea să umble pe aici ca să spioneze şi să iscodească? Pe el nu-l păştea nici un pericol. Nu a fost niciodată, pentru el, o chestiune de viaţă sau de moarte. Era doar... Un divertisment.

Se întoarse şi o luă încet spre uşă. Ieşi, fără să privească pe nimeni.

— Opriţi-o! Trebuie s-o oprim! Strigă Hester.

— Las-o să plece, Hester, spuse Leo Argyle.

— Dar... O să se omoare.

— Mă îndoiesc, zise Calgary.

— A fost prietena noastră devotată atâta vreme, murmură Leo. Fidelă, devotată... Şi-acum, asta!

— E posibil să meargă să... se omoare? Întrebă Gwenda.

Calgary răspunse:

— E mai probabil să meargă la cea mai apropiată staţie şi să ia un tren spre Londra. Dar, fireşte, nu va reuşi să scape. Va fi găsită.

— Draga noastră Kirsten, şopti Leo, cu voce tremurătoare. Atât de credincioasă, atât de bună cu noi...

Gwenda îl prinse de braţ şi îl scuturâ:

— Cum poţi, Leo, cum poţi?! Gândeşte-te la ceea ce ne-a făcut nouă, tuturor... Şi la cât am suferit din cauza ei!

— Ştiu, dar a suferit şi ea, înţelege! Cred că suferinţa ei era ceea ce am simţit în această casă.

— Am fi putut să tot suferim întreaga viaţă, dacă ar fi fost după ea! Observă Gwenda. Dacă n-ar fi fost dr. Calgary...

Se întoarse să-l privească recunoscătoare.

— Da, zise Calgary, în cele din urmă am putut să fac ceva... Chiar dacă un pic mai târziu.

— Prea târziu, spuse amar Mary. Prea târziu. Oh, de ce nu am înţeles... De ce nu-am încercat să ghicim? Se îndreptă spre Hester, cu un ton acuzator. Credeam că ai fost tu. Mereu am crezut-o.

— Ei, nu! Replică Hester, uitându-se la Calgary.

— Aş vrea să fiu moartă, murmură Mary Durrant.

— Fetiţa mea dragă, zise Leo, aşa de mult aş vrea să te pot ajuta!

— Nimeni nu poate să mă ajute. E numai vina lui Philip, care a vrut să rămână aici, să se amestece în afacerea asta... Să fie ucis! Întoarse privirea spre cei de faţă: Niciunul dintre voi nu poate să înţeleagă.

Se duse la uşă şi ieşi.

Calgary şi Hester o urmară. În prag, Calgary se uită înapoi şi văzu braţul lui Leo, care o cuprindea pe la spate pe Gwenda.

— Ştii, m-a avertizat..., îi zise Hester. În ochii ei, larg deschişi, se citea obsesia. Mi-a spus să nu mă încred în ea, să mă păzesc de ea ca şi de toţi ceilalţi...

— Uită, draga mea, o îndemnă stăruitor Calgary. Asta trebuie să faci acum. Să uiţi. De-acum sunteţi toţi liberi. Umbra vinovăţiei n-o să-i mai persecute pe nevinovaţi.

— Şi Tina? Se va vindeca?

— Cred că da. E îndrăgostită de Micky, nu?

— Poate, spuse Hester, surprinsă. Nu m-am gândit niciodată la asta... Fiind frate şi soră. Dar în realitate nu sunt.

— Apropo, Hester, ce voia să spună Tina cu „Porumbiţa pe catarg”?

— Porumbiţa pe catarg? Hester încruntă sprâncenele. O clipă! E ceva cunoscut... Porumbi ţa pe catarg, /În timp ce iute ie şeau în larg, /î şi plânge regretul. Asta-i.

— Se poate, zise Calgary.

— Era un cântecel, explică Hester. Un cântecel de nani-nani, pe care mi-l îngână Kirsten. Mi-l amintesc doar pe ici-colo. O, copil ă adorat ă, /Nu sunt aici şi nici altunde, /Nu tr ăiesc în mare sau pe uscat, /Ci doar în inima ta.

— Înţeleg... Da, acum înţeleg.

— Când Tina va fi vindecată, ar putea să se căsătorească şi să meargă împreună în Kuweit. Dintotdeauna, Tina şi-a dorit să trăiască într-o ţară cu o climă mai caldă. În Golful Persic e foarte cald, nu?

— Chiar prea, aş zice, răspunse Calgary.
— Dar nu pentru Tina, îl asigură Hester.
— Şi tu ai să fii fericită, draga mea, spuse Calgary, luându-i mâinile şi forţându-se să zâmbească. Te vei căsători cu tânărul tău medic, viaţa îţi va fi aranjată şi toate coşmarurile şi disperările care te-au chinuit or să dispară.
— Să mă căsătoresc cu Don? Zise Hester, copleşită de uimire. Dar nici prin gând nu-mi trece să-l iau de bărbat.
— Însă îl iubeşti!
— Nu. Nu-i aşa. Mi s-a părut... Dar el n-a crezut în mine. Nu a înţeles că eram nevinovată. Privirea sa i-o căută pe a lui Calgary. Tu ai înţeles! Şi dacă ai vrea, ne-am căsători imediat.
— Dar, Hester, eu am cu mulţi ani mai mult decât tine. Cum aş putea...
— Aşa-i şi gata! Dacă mă iubeşti...
— Oh, te mai îndoieşti?

SFÂRŞIT